

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 15ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ από δημόσια έργα μεγάλου βεληνεκούς (από οικονομική, κοινωνική και περιβαλλοντική άποψη) έχουν εξαγγελθεί και σχεδιάσει για άμεση υλοποίηση. Κάποια απ' αυτά, όπως το αεροδρόμιο των Σπάτων, έχουν εξαγγελθεί πριν από χρόνια. Τα περισσότερα και τα σημαντικότερα απ' αυτά

ρόλο της, με κατακερματισμένο κοινωνικό ιστό και με τεράστια περιβαλλοντικά προβλήματα.

Το κοινό μ' όλ' αυτά τα έργα είναι πως στην πλειοψηφία τους πρόκειται για συγκοινωνιακά έργα. Έργα δηλαδή που αφορούν την κίνηση και μετακίνηση ανθρώπων κι εμπορευμάτων.

θα αποτελέσουν μοχλό ανάπτυξης της κρατικής οικονομίας, που θα λύσουν τα κυκλοφοριακά και περιβαλλοντικά προβλήματα και θα καταστήσουν την Αθήνα μια σύγχρονη μητρόπολη παραδομένη στις ανάγκες και τις επιλογές του ευρωπαϊκού και του παγκόσμιου κεφαλαίου;

Πέρα από την διαπλάτυση και την

αεροδρόμιο των Σπάτων, το σημαντικότερο απ' αυτά, η λεωφόρος Σταυρού-Ελευσίνας, η λεωφόρος Ελευθέρας Πεντέλης, η περιφερειακή Υμηττού και η αναβάθμιση και επέκταση του λιμανιού του Πειραιά.

Για όλα αυτά τα έργα υπάρχουν σοβαρές αντιδράσεις και κυρίως από τους κατοίκους που θα υποστούν τις συνέπειες. Γι' αυτό το λόγο έχουν συγκροτηθεί διάφορες επιτροπές και συντονιστικά από κατοίκους διαφόρων δήμων και κοινοτήτων ενάντια σ' αυτά τα έργα. Κυρίως ενάντια στο αεροδρόμιο των Σπάτων και των λεωφόρων. Με αρκετά πειστικά επιχειρήματα και με μια άλλη αντίληψη για την ανάπτυξη, για την κοινωνία και το περιβάλλον διεξάγουν τον αγώνα ενάντια στη λογική και την υλοποίηση των έργων αυτών. Πέρα από τις συνέπειες που θα τις υποστούμε όλοι όσοι ζούμε στην Αθήνα και στην ευρύτερη περιοχή αν δεν αντιδράσουμε άμεσα μπαίνουν και ένα δύο ζητήματα. Γιατί τώρα στην Αθήνα αυτά τα έργα και σε τι είδους πόλη θέλουμε εμείς να ζήσουμε;

Η ουσιαστική ένταξη της Ελλάδας στην ευρωπαϊκή ένωση της δημιουργήσε την ανάγκη του εκσυγχρονισμού της σ' όλα τα επίπεδα. Ενός εκσυγχρονισμού που παράλληλα με την καπιταλιστική αναδιάρθρωση, λόγω της διεθνούς οικονομικής κατάρστασης, δεν ακολουθεί τις πραγματικές ανάγκες, ούτε τις δυνατότητες της χώρας και της κοινωνίας της, αλλά επιβάλλεται απ' έξω σύμφωνα με τις ανάγκες διάφορων ευρωπαϊκών συμφερόντων για την καλύτερη κυκλοφορία του χρήματος και του ε-

μπορεύματος. Ο εκσυγχρονισμός μέχρι τώρα λειτουργήσε κυρίως σε θεσμικό επίπεδο και σε βασικά, λειτουργικά έργα υποδοχής του. Οι νέες προοπτικές που ανοίγονται για το πολυεθνικό αλλά και το ντόπιο κεφάλαιο, στα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη, καθιστούν την Αθήνα το προχωρημένο ορμητήριό του. Οι εταιρίες που θα εγκατασταθούν εδώ ως θυγατρικές πολυεθνικών θέτουν όρους. Η Αθήνα πρέπει να γίνει μια σύγχρονη μητρόπολη για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Κι όσο για τους κατοίκους ποιος νοιάζεται και γιατί άλλωστε. Οι πόλεις έχουν χάσει προ πολλού την αξία χρήσης τους. Σήμερα οι πόλεις και κυρίως οι μητροπόλεις είναι ο ιδανικός χώρος παραγωγής και αναπαραγωγής των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων. Η συγκεντρωτική λογική της ανάπτυξης θα επιβαρύνει και θα αλλοιώσει αυτή την πόλη στο έπακρο. Η Αθήνα θα μετατραπεί σε

Συνέχεια στη σελίδα 8

αφορούν την Αθήνα. Μια τυπική καπιταλιστική μητρόπολη με βεβαρημένη πολεοδομία, με χαοτική χωροταξία, με ανύπαρκτη υποδομή για το

Η κρατική προπαγάνδα τα θέλει έργα αναπτυξιακά, κυκλοφοριακής παρέμβασης και περιβαλλοντικά!!! Ποια είναι όμως αυτά τα έργα, που

επαναχάραξη των εθνικών οδών και του μετρό που βρίσκονται προς το τέλος τους ή βρίσκονται σε εξέλιξη, τα εξαγγελόμενα νέα έργα είναι το

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ έχουν ως εξής: Την Τρίτη το πρωί εγώ και ο Μάριος ξεκινήσαμε για να ληστέψουμε την Τράπεζα Αθηνών στη Βουλιαγμένης. Ο οπλισμός μας ήταν αστείος: ένα 38άρι, ένα χαλασμένο αεροβόλο, μια ψεύτικη χειροβομβίδα. Και ο ερασιτεχνισμός μας έκανε τα πράγματα χειρότερα.

Γνωρίζαμε τις δυσκολίες, γνωρίζαμε όμως πως πάνω απ' όλα δεν πρέπει να αφήσουμε το φόβο και την αδυναμία να μας ρίξει. Μετά από μια σειρά αναβολών, πισωγυρισμάτων, σιωπής και μύπρες ξεπεράσαμε το φόβο και την αδυναμία.

Σταματήσαμε τη μηχανή στον κάθετο δρόμο της τράπεζας. Αφήνοντας πίσω και τις τελευταίες αναστολές ανοίξαμε την πόρτα. Ακινητοποιήσαμε το διεθυντή κι ο Μάριος έφυγε για το ταμείο. Θυμάμαι θολά την παγωμένη αίσθηση του χρόνου, πώς προσπαθούσαμε να καθησυχάσουμε τον κόσμο...

Βγήκαμε και κατευθυνθήκαμε στη μηχανή. Δεν έπαιρνε μπροστά με τίποτα. Προσπαθήσαμε να τη σπρώξουμε, τίποτα και πάλι. Τσουλώντας, στρίψαμε αριστερά. Ο Μάριος με κάλυπτε από

την απέναντι πλευρά του δρόμου. Δεν καταλάβαινα τι έφταιγε. Το μπουζί ούτε που το σκέφτηκα. Αποφάσισα να μην εγκαταλείψω τη μοτοσυκλέτα και να παίξω τα τελευταία ζάρια. Άλλωστε η μηχανή ανήκε στην κοπέλα μου που δεν γνώριζε τίποτα. Τώρα που το σκέφτομαι, αν το 'χαμε από την αρχή βάλει στα πόδια θα είχαμε γλιτώσει, αν ο Μάριος με άφηνε θα είχε γλιτώσει εκείνος. Ο Μάριος όμως δε με εγκατέλειψε παρά μόνο αφού με έπιασαν. Ξαφνικά άρχισα να ακούω, πίσω μας, φωνές, σειρήνες, πυροβολισμούς. Οι μπάτσοι μας έριχναν. Γυρνώντας το κεφάλι αντίκρισα το απόλυτο χάος. Μια κάμερα να με πλησιάζει και πλάι της περιπολικά και πεζούς. Τότε συνειδητοποίησα ότι δεν είχα τίποτα να αμυνθώ, ότι όλα είχαν τελειώσει, το χτύπημα του περιπολικού ήταν το τυπικό κλείσιμο της αυλαίας. Μετά έπαψα να ακούω το οτιδήποτε, αφού πνιγόμουν -με έσυραν μέχρι το αμάξι τραβώντας με απ' το φουλάρι. Υποθέτω ότι στο δρόμο πρέπει να με χτύπησαν... Στο περιπολικό κοντά ήταν ο μπάτσος, αριστερά ο "καλοσυνάτος" διεθυντής της τράπεζας, δεξιά η κάμερα και οι "αγανακτισμένοι" παντού... Χαρά και ηδονή συγκινούσε τον ό-

χλο...

Ο Μάριος, απ' ότι έμαθα μετά, κυνηγήθηκε άγρια. Αγέλες αστυνομικών έτρεχαν πίσω του πυροβολώντας τον. Αυτός απαντούσε ρίχνοντας στον αέρα. Δύο φορές ακινητοποίησε μπάτσο και παρά του ότι τον σημάδευε, τον άφησε να φύγει. Πέρασε τη Βουλιαγμένης. Του είχε απομείνει μία σφαίρα. Ψάχνοντας να βρει κάποιο μεταφορικό μέσο μπήκε σε ένα μανάβικο, μήπως εκεί έβρισκε τα κλειδιά ενός αυτοκινήτου απ' έξω. Ο μανάβης του επιτέθηκε, ο Μάριος δεν τον πείραξε. Πλάκωσε μέσα η αστυνομία, στη συμπλοκή πέφτει το περιστρόφο ενός μπάτσου, ο Μάριος το αρπάζει και το κολλά στην κοιλιά του διώκτη. Του χαρίζει τη ζωή και οι αστυνομικοί σε ένδειξη ευγνωμοσύνης τον σκοτώνουν στο ξύλο. Τον είδα να τον χώνουν στο περιπολικό μπροστά και ξεκινήσαμε για Αλεξάνδρας. Σε όλη την διαδρομή μας χτυπούσαν. Μας έσυραν από τα μαλλιά στα σκαλιά της Γενικής, κλωτσιές, μπουινιές κι εμείς με τις χειροπέδες. Δεν θα παραπονεθώ για την ατιμία της συμπεριφοράς τους... η συ-

Συνέχεια στη σελίδα 7

ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ένα Νταχάου για ζώα

Μα, τι, οι αγελάδες δεν βόσκουν χαρούμενες σε υπέροχα λειβάδια όπως στις διαφημίσεις;

Σελ. 3

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ»

Έντυπος φασισμός

Ο ρόλος των ΜΜΕ, η ιδιόζουσα θέση της «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ» στην πυραμίδα της πληροφόρησης και η τακτική μας απέναντι σ' αυτά.

Σελ. 4

ΔΙΑΛΟΓΟΣ «ΑΛΦΑ»

Για την εξέλιξη της εφημερίδας

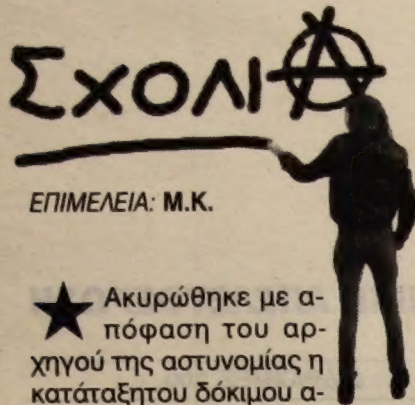
Σελ. 6

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Κι άλλο;

Η οικονομία έχει αναχθεί στην «βασιλίτσα των επιστημών». Έχει αυτονομηθεί σε υπέρτατη αξία. Τόσο που κάποιοι ζητούν οικονομικό σύνταγμα και δικαστήρια.

Σελ. 8

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ.Κ.

★ Ακυρώθηκε με απόφαση του αρχηγού της αστυνομίας η κατάταξη του δόκιμου αστυφύλακα Θεόφιλου Χρυστούλακη, ο οποίος έχει κατηγορηθεί για τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού σε περιπολικό!!!

★ Αφού διάβασε αυτή την είδηση, ο σύντροφος που επιμελείται τη στήλη, πήγε και κλείστηκε σε μοναστήρι.

★ Συλλάβανε τέσσερεις για απόπειρα εισαγωγής ηρωίνης στις φυλακές Κορυδαλλού.

★ Προσβλήθηκαν οι φύλακες που πήγαν να τους φαν την πελατεία...

★ Αθώωθηκαν οι 4 φαντάροι που ήταν κατηγορούμενοι για βασανισμούς Αλβανών.

★ Μάλλον όμως θα παραπεμφθούν σε νέα δίκη γιατί τελικά οι Αλβανοί επέζησαν.

★ Αντιρρησίας συνείδησης καταδικάστηκε γιατί στον πόλεμο του Περσικού είχε επιστρέψει το απολυτήριο του σε ένδειξη διαμαρτυρίας.

★ Ενώ αν του εξοστρακίζοταν καμιά σφαίρα...

★ Στην Κωσταντινούπολη οι ξενύχτηδες θα διασκεδάζουν μετά τα μεσάνυχτα χωρίς μουσική με απόφαση του κυβερνήτη της πόλης.

★ Κυκλοφορούν φήμες ότι ο κυβερνήτης ονομάζεται Παπαθεμελέογλου.

★ Στην ΑΣΟΕΕ για να γραφτεί στην ΔΑΠ σου προσφέρουν και μια δωρεάν συνδρομή στο Internet.

★ Καθεπτάκι ντεν εκεί;

★ Α, ναι! Οι καινούργιοι μπάτσοι θα μπαίνουν από τις πανελλήνιες.

★ Θυμάμαι πάντως το (πραγματικό) ανέκδοτο που μου έλεγε ο πατέρας μου. Είχαν βάλει παλιά στις μπατσοσχολές θέμα έκθεσης «Χρόνο φείδου». Και αυτοί γράφαν εκθέσεις για το πως περνούν τον χρόνο τους τα φίδια. Γεμάτοι χαρά κιόλας για το εύκολο θέμα!

Μήπως τελικά ο σατανισμός είναι και πολιτικό πρόβλημα;

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ τη δίκη των Κατσούλα, Δημητροκάλη και Μαργέτη, η ελληνική κοινωνία συμμετέχει άλλη μία φορά στην υστερία του "καψίματος των μαγισσών". Η τάση μεταφοράς των παθολογικών κοινωνικών παραγόντων εκτός του κοινωνικού σώματος και η εναπόθεσή τους σε αποκλίνουσες - θετικά ή αρνητικά - ομάδες, δεν είναι κάτι το καινούριο. Λειτουργεί ως ασφαλιστική δικλείδα προς εφησυχασμό της κοινωνικής συνείδησης. Η αντίληψη ότι όλα τα δεινά της ζωής μας προέρχονται από άτομα ή ομάδες που - ακούσια ή εκούσια - έχουν διαχωριστεί από την ροή της καθιερωμένης αστικής συμπεριφοράς, μειώνει το ατομικό αίσθημα ευθύνης που ο καθένας οφείλει να αισθάνεται για κάθε έκφραση του κοινωνικού γίγνεσθαι.

Η νέα ανακάλυψη μετά τα ναρκωτικά, την ομοφυλοφιλία, τους αυτόνομους χώρους και γενικότερα όλων όσων δεν αποτελούν μέρος του τρίπτυχου: πατρις - θρησκεία - οικογένεια, είναι ο Σατανισμός. Ο μέσος θεατής των Μ.Μ.Ε. παρακολουθεί καθημερινά τον κάθε αυτόκλητο υπερασπιστή της κοινωνίας να αναλύει το φαινόμενο χωρίς ποτέ να θίγει το παραμικρό θέμα ουσίας. Παράλληλα, κάθε ημιμαθής δημοσιογράφος, αφού ενμεμερωθεί γύρω από την επιφάνεια του θέματος, οργανώνει συζητήσεις και δημοσκοπήσεις της κοινής γνώμης διαβάλλοντας τα γεγονότα και διαστρεβλώνοντας κάθε έννοια ορθού λόγου και αντικειμενικής αλήθειας. Το αποτέλεσμα;

Μία παραπληροφόρητη κοινωνία που ζητά από τις κάμερες και τις εφημερίδες την επαναφορά της θανατικής ποινής, ενώ παράλληλα ως παθητικός δέκτης, χωρίς κριτικό πνεύμα, απορροφά την είδηση ικανοποιώντας τρομολαγνικά ένστικτα. Τα φασιστικά σπέρματα διαβάλλουν συνειδήσεις, που ζητούν την εσχάτη των ποινών χωρίς να βλέπουν ότι πλέον μιλάμε για ψυχοπαθολογικά φαινόμενα. Για όλα λοιπόν τα δεινά της κοινωνίας ευθύνεται το ροκ και ο Σατανισμός και η μόνη λύση είναι η επιστροφή στις παλιές, "καλές" αξίες της οικογένειας, της εκκλησίας και της εθνικοφροσύνης. Διότι, αν στα 25 χρόνια έχεις εργασία, παιδιά και σύζυγο και διατηρείς σφιχτούς οικογενειακούς δεσμούς δεν υπάρχει κίνδυνος από ποθεν. Έχεις ενταχθεί στο σύστημα παραγωγής, είσαι ή θες να γίνεις ένας αστός με προοπτικές κοινωνικής εξέλιξης και καθημερινά διαβάλλεσαι από τις σχέσεις εξου-

σίας. Άρα είσαι ασφαλής και αδρανής. Όλα καλά, αν εξαιρέσουμε ότι αποσιωπούνται όλες οι απίτες του φαινομένου και ότι η προτεινόμενη λύση, σαφώς δεν είναι λύση. Για να μπουν τα πράγματα σε μία ουσιαστική βάση πρέπει κανείς να εξετάσει κάποια σοβαρότατα ζητήματα:

1 Ο Σατανισμός είναι μία θρησκεία που μοιράζεται την ίδια μυθολογία με τον Χριστιανισμό. Το φιλοσοφικό διπολικό σύστημα των αντιθέτων (καλό - κακό) είναι λογικό να κερδίζει οπαδούς αμφοτέρων πλευρών. Ο Σατανισμός είναι ο άλλος πόλος, η σκοτεινή πλευρά του Χριστιανισμού και διαδίδεται στις μάζες παράλληλα. Ο Χριστιανισμός χάνοντας από τα πρώτα κιόλας χρόνια το κοινωνικό του χαρακτήρα, τις κομμουνιστικές του δομές και κάθε εγερτικό στοιχείο βρίσκεται στο κενό χωρίς λόγο ύπαρξης. Ο "Λόγος" ύπαρξης που δημιουργείται από τους ιερείς είναι το Κακό.

Άρα σαν κυρίαρχη θρησκεία που διαμορφώνει επί σειρά αιώνων αντίληψεις, καλλιεργεί τις πρωτόγονες φόβες και το μεταφυσικό στοιχείο, δέχεται την ύπαρξη του Σατανά και αναίγει το δρόμο στην εξάπλωση του Σατανισμού που με τη σειρά του δίνει λόγο ύπαρξης στον αντίθετο του πόλο.

2 Ο Σατανισμός είναι μία θρησκεία με καθαρά εξουσιαστικές δο-

μές. Ένας απόλυτος άρχων, ένας αρχιερέας. Μία θρησκεία που έχει την εξουσία, τη βία και τον εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σαν δόγμα.

Όλες οι θρησκείες καταλήγουν σε ανάλογες πρακτικές με μόνη διαφορά ότι η πρακτική διαφέρει από το δόγμα τους. Μοναδικές εξαιρέσεις αποτελούν οι Ανιμιστές και οι Σαμανιστές λόγω της κοινωνικής τους οργάνωσης ως επί το πλείστον σε ανάρχο-αυτόνομους τύπου κομμούνες. Όλες αυτές οι εξουσιαστικές δομές λειτουργούν ελκτικά προς τις ακροδεξιές και φασιστικές ομάδες. Οι σχέσεις εξουσίας, ο σεξισμός η βία, ο εξευτελισμός της ανθρώπινης υπόστασης είναι ιδέες και πρακτικές που εμπεριέχονται στην γενεσιουργία του εθνικοσοσιαλισμού. Μία απλή αναδρομή στους στίχους των συγκροτημάτων που παρουσιάζονται ως Σαμανιστές, αποκαλύπτει και άλλη μία πλευρά του φαινομένου με πολιτικά καθαρά διαστάσεις. Κοινωνικός και φυλετικός ρατσισμός, τυφλή βία, λατρεία της εξουσίας και της δύναμης. Καθόλου τυχαίο άλλωστε που τα περισσότερα μέλη συγκροτημάτων του Black Metal είναι και δηλωμένοι νέοναζι. Εκτός αυτού οι σχέσεις των ακροδεξιών με πάσης φύσεως μυστικιστές γίνονται εμφανείς, αν κοιτάξει κανείς την τυφλή βουβιστική επίθεση στον σταθμό της Μπολβόνια, συνεργασία Ιταλών φασιστών και της Μασονικής Στοάς Ρ2, τον ρόλο της Σκωτικής Στοάς στην Χούντα του '67 στην Ελλάδα, την διάρθρωση της

Κ.Κ.Κ. (Κου Κλουξ Κλαν) με τα ιεραρχικά στάδια του τύπου π.χ. Great Dragon (μεγάλος δράκος) ή του Ναζιστικού Κόμματος στην Γερμανία στην δεκαετία του '30 υπό την μορφή μυστικής εταιρίας και την επιλογή των συμβόλων του. Επίσης αξίζει να σημειωθεί η ακροδεξιά φιλολογία του άντρα πολεμιστή (με όσα συνεπάγεται αυτό), η προσκόλληση των ακροδεξιών στην φανταστική παιδική ηλικία με τα σύμβολα και γενικότερα η αφελής πίστη τους στον μεταφυσικό παράγοντα (βλ. Σκανδιναβική μυθολογία, Δρουϊδικά ρούχα, φλεγόμενοι σταυροί, αγκυλωτοί σταυροί, διασταυρούμενα τσεκούρια κ.λπ.). Για να μιλήσουμε για τον δικό μας χώρο μάλλον ο πολλός κόσμος αγνοεί ότι ο Πλεύρης κάνει αστρολογικές διαλέξεις. Ίσως τελικά να μην είναι τυχαίο που ο "ηθικός", ελληνορθόδοξος και εθνικιστής Πλεύρης, χαλάει την εικόνα που στήνει επί χρόνια αναλαμβάνοντας την υπεράσπιση ενός από τους υπόδικους! Ίσως να μην είναι και τυχαίο ότι ο εκπρόσωπος τύπου της εκκλησίας, γνωστός για τις πολιτικές του πεποιθήσεις, εμφανίζεται ως μάρτυρας υπεράσπισης.

Α.Κ.

Από τη μία η συγκάλυψη των συνισταμένων και από την άλλη η συνεχόμενη ελληνορθόδοξη προπαγάνδα. Όταν οι τρεις μπουνε στην φυλακή θα μπορούμε πλέον να κοιμόμαστε ήσυχοι. Αλλά δεν θα κοιμόμαστε όλοι...

ΕΦΤΑ ΝΑ 'ΝΑΙ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΣΑΣ!

ΟΙ "ΕΦΤΑ" ΔΙΑΤΑΖΟΥΝ. Όλοι οι άλλοι πρέπει να υπακούουν. Οι "εφτά" αποφασίζουν. Όλοι οι άλλοι πρέπει να εκτελούν. Οι "εφτά" αποφασίζουν την ίδρυση παγκόσμιας οικονομικής αστυνομίας. Όλοι οι άλλοι πρέπει να την αποδεχτούν.

Και για να γίνουμε πιο σαφείς: οι "εφτά" πλουσιότερες χώρες του κόσμου (Η.Π.Α., Καναδάς, Ιαπωνία, Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία και Ιταλία) αποφάσισαν μόνοι τους ότι για να σταθεροποιηθεί η παγκόσμια οικονομία πρέπει όλες οι υπόλοιπες χώρες να υπακούουν στις διαταγές τους. Και οι διαταγές αυτές είναι πρώτα περιορισμός των δημοσίων ελλειμμάτων κάθε χώρας (λιτότητα, μείωση μισθών, περισσότεροι φόροι) και δεύτερον περιορισμός των κοινωνικών δαπανών.

Αποφασίζουμε και διατάζουμε λοιπόν. Και όποιος δεν υπακούσει στην συμμορία των "εφτά" θα υποστεί κυρώσεις. Που; Στη διεθνή αγορά φυσικά. Και φυσικά καταλαβαίνουμε ότι αφού η συμμορία κρατάει τα ηνία της παγκόσμιας οικονομίας μπορεί να καταστρέψει οικονομικά οποι-

αδήποτε χώρα και οποιαδήποτε χρονική στιγμή θελήσει.

Και όπως όλοι ξέρουμε τα οικονομικά μέτρα πάνε χέρι-χέρι με τα κατασταλτικά μέτρα. (Βλ. Συνθήκη Σέγκεν).

Εκτός από την άμεση καταστολή έχουμε τώρα και μία άλλη: την οικονομική. Και αυτή η καταστολή δεν θα πλήξει κανένα αφεντικό, κανένα επιχειρηματία και κανέναν κυβερνήτη. Θα πλήξει τους ήδη πληγνέτες τους προλετάρους, τους μικτρομεσαίους μέχρι που να φτάσουμε στο όνειρο της συμμορίας "εφτά".

Παγκόσμιος έλεγχος οικονομικών και ατόμων

Αφορμή για αυτή τη διακήρυξη των "εφτά" ήταν η εξέγερση των ζαπατίστας που παρλίγο να τινάξει στον αέρα την παγκόσμια οικονομία. Και όπως λένε οι ίδιοι αν ο αγώνας για την αξιοπρέπεια και την ελευθερία ταραξεί τα νερά της παγκόσμιας οικονομίας τότε η διαχειριστής της παγκόσμιας οικονομίας είναι οι εχθροί και της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας.

Γ.Σ.

ΑΘΗΝΑ

Ναρκωτικά: πέρα από τους μύθους της εξουσίας

ΑΝ Η 26η ΙΟΥΝΙΟΥ καθιερώθηκε σαν παγκόσμια μέρα κατά των ναρκωτικών, οφείλεται στο γεγονός ότι όλοι οι περιλαμβανόμενοι στις κατά καιρούς "ναρκοσταυροφορίες", πρέπει να συντονίζονται σε ένα λήφτιγκ υποκρισίας. Και αυτό γιατί το ζήτημα των ναρκωτικών αναπαράγει όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά ενός κλασικού υπνωτικού χαπίου. Περιλαμβάνει θάνατο και απελπισία, κολοσσιαία κέρδη και γκάνγκστερ, παράγοντες που τροφοδοτούν την δαιμονολογία και τον "θόρυβο" της μαζικής παραπληροφόρησης των ΜΜΕ, αλλά και την δυνατότητα ηθικής νομιμοποίησης ευρύτερου ελέγχου και αστυνόμευσης μέσα από ένα αχαλίνωτο δικτυακό παραλήρημα των μπάτσων και των μανδρινών της δικαιοσύνης.

Η διαπίστωση είναι απλή: ποτέ στην ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών δεν είχε δημιουργηθεί μια τέτοια επιχείρηση υπέρμετρα κερδοφόρα (ο τζίρος της "μαύρης αγοράς" στον ελληνικό χώρο υπολογίζεται σε 400 δις δραχμές ετησίως) που να συνδυάζεται με ολοκληρωτική εξάρτηση, υποταγή, έλεγχο. Τέσσερις είναι οι βασικές συνιστώσες αυτής της επιχείρησης: "ναρκωτικά", "εξάρτηση", "κέρ-

δη", "καταστολή". Ναρκωτικά - με την αγοραία πολιτική χρήση του όρου - αποκαλούνται οι ουσίες που προσδιορίζονται ως ποινικώς κολάσιμες. Ο προσδιορισμός τους όμως εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από τις ιδιοτελείς επιλογές εκείνων που έχουν το συμφέρον και τη δύναμη να τις επιβάλλουν. Έτσι στον όρο περιλαμβάνεται η ινδική κάνναβη χωρίς καμία τοξική-εξαρτητική παρενέργεια, ενώ δεν περιλαμβάνεται το αλκοόλ και τα βαρβιτουρικά ή ίσως η τηλεόραση (!).

Η εξάρτηση αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο, στο βασίλειό που με κριτήρια καπιταλιστικά και συνεπώς ουδόλως ανθρωπιστικά λειτουργεί πιο αποτελεσματικά και από την αστυνομία! Προωθεί την παθητικότητα, την αδράνεια, την αδιαφορία, ενώ ταυτόχρονα η "τοξικομανία" (σημαντική εξάρτηση - σύνδρομο στέρησης ανοχή δόσης) εξασφαλίζει μια μόνιμη ροή χρημάτων για το κρατικό και το ιδιωτικό κεφάλαιο. Χρήματα που ξεπερνούν σε μέγεθος επίσημους κρατικούς προϋπολογισμούς και που απασχολούν ολόκληρα τμήματα του πληθυσμού ενός κράτους παραγωγού ή διακινητή.

Κέρδη που μεγενθύνονται μέσα

από τα δικαστικά πλοκάμια του κρατικού μηχανισμού αλλά και τα στρατόπεδα αποτοξίνωσης. Εξάλλου για να γιγαντωθούν τα κέρδη της "μαύρης αγοράς" αρκεί να παραμένει "μαύρη", δηλαδή αντικείμενο καταστολής. Καταστολής που έχει ως θύματα φυσικά τους χρήστες και όχι τους εμπόρους. Μνημονεύοντας τα λόγια του Ν. Μακιαβέλλι θα λέγαμε ότι οι νόμοι μοιάζουν με το δίκτυ της αράχνης αν σ' αυτό πέσουν μύγες ή κουνούπια πνίγονται. Αν όμως πέσουν μέλισσες ή σφήκες το ξεσκίζουν και φεύγουν.

Καταστολή που αφορά την γενικότερη αστυνόμευση και έλεγχο της ιδιωτικής ζωής (δεν είναι τυχαίο που ο αντιπροσωκρατικός νόμος περιλάμβανε και τα ναρκωτικά).

Καταστολή στον αντίποδα του δικαίωματος να εξουσιάζει κανείς το κορμί του και το μυαλό του όπως επιθυμεί.

Ας τελειώσει το παραμύθι με τον πόλεμο κατά των ναρκωτικών. Την ηρωίνη και κάθε τι που προκαλεί εξάρτηση και υποταγή προωθούν αυτοί που δήθεν κόπτονται για τα ναρκωτικά.

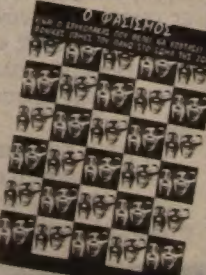
Η κρατική εξουσία και το μεγάλο κεφάλαιο. Η ηρωίνη είναι συνώνυμο της εξουσίας. Αν λοιπόν η εξουσία αποπολιτικοποιεί την απελπισία μέσω της εξάρτησης, τότε η κοινωνία έχει χρεός να πολιτικοποιήσει την ελπίδα μέσα από την άρνηση και της εξουσίας και της εξάρτησης.

Ν.Π.

ΑΘΗΝΑ

Εκδηλώσεις...

★ Εκδήλωση ενάντια στον εκφασισμό της καθημερινής ζωής πραγματοποιεί σήμερα η Ρούγα Αναρχικών Αιγάλεω. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στις 8.00μμ. στην πλατεία Λέας Καραγιάννη στο Αιγάλεω. Κατά την διάρκειά της θα πραγματοποιηθεί συναυλία, θα παιχτεί κουκλοθέατρο και θα υπάρχει έκθεση αντιφασιστικής αφίσσας. Για την εκδήλωση κυκλοφόρησε και 20σέλιδη μπροσούρα-ανάλυση πάνω στον φασισμό και τον αντιφασισμό.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00ΜΜ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΡΕ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ που ακολουθεί στέλνεται από την Γ.Σ. του Ρ.ΟΥΤΟΠΙΑ και την Γ.Σ. του Ρ.ΚΙΒΩΤΟΣ με αφορμή τη δημοσίευσή σε προηγούμενο τεύχος του «ΑΛΦΑ», ενός γράμματος της ΥΡΕ. Αναγκάζομαστε να απαντήσουμε όχι προς την ΥΡΕ, αλλά προς τους αναγνώστες του «ΑΛΦΑ» για 2 κυρίως λόγους:

Πρώτον, εξαιτίας των ανακριβειών που πάνω τους στηρίζεται ένα σημαντικό κομμάτι της επιχειρηματολογίας της ΥΡΕ και Δεύτερον, και κυρίως, εξαιτίας της εξομάλυνσης των πρακτικών της ΥΡΕ μ' αυτές που ακολουθεί το Ρ.ΟΥΤΟΠΙΑ, το Ρ.ΚΙΒΩΤΟΣ, καθώς και άλλοι άνθρωποι και ομάδες που κινούνται στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο. Για τις ανακριβείες λοιπόν:

I) Η προκήρυξη στην οποία αναφέρεται η ΥΡΕ και υποστηρίζει πως ήταν ανυπόγραφη ήρθε και στους

δύο σταθμούς με την υπογραφή "ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ". Με αυτήν την υπογραφή μεταδόθηκε και ποτέ η Βίλλα δεν αρνήθηκε την πατρότητά της. (Είναι αλήθεια ότι κάποια κομμάτια βγήκαν χωρίς υπογραφή λόγω τυπογραφικού λάθους).

II) Το Ρ.ΚΙΒΩΤΟΣ (όπως και το Ρ.ΟΥΤΟΠΙΑ) δεν πληρώνει καμιά εισφορά σε κανένα Ε.Ρ.Σ., όπως δεν πληρώνει και καμιά άλλη εισφορά σε κανέναν, ούτε δέχεται επιδοτήσεις από Ευρωπαϊκά ή Κρατικά Προγράμματα. Πληρώνουμε βέβαια τη Δ.Ε.Η. και τον Ο.Τ.Ε. αλλά αν η ΥΡΕ μας προτείνει έναν εφαρμόσιμο τρόπο να το αποφύγουμε θα τον αποδεχόμαστε ευχαρίστως.

III) Αυτό που επικαλείται στο γράμμα της ΥΡΕ (ότι έμαθε την τελευταία μέρα από τα συγκροτήματα την άρνηση τους να συμμετάσχουν στην συναυλία της στις 19/5 επειδή

συμμετείχε η Γ.Γ.Ν. Γενιάς) είναι επίσης ψέμα. Ήδη απ' την αρχή της εβδομάδας εκείνης (μόλις κυκλοφόρησε η αφίσα που είχε το όνομα της Γ.Γ. Νέας Γενιάς) μέλη συγκροτήματος δήλωσαν την άρνησή τους να συμμετάσχουν. Αυτό μεταδιδόταν από τους σταθμούς από την Τρίτη 16/5. Ακόμα, σε εκπομπή του Ρ.ΟΥΤΟΠΙΑ την Τετάρτη 17/5, τα μέλη ενός συγκροτήματος (συγκεκριμένα των Πίσσα και Πουπουλα) ήρθαν στο σταθμό και ανέλυσαν διαμικροφώνους τους λόγους για τους οποίους δεν μετέχουν στην συναυλία. Ανάμεσα στα άλλα που είπαν ήταν ότι δεν γνώριζαν για την συμμετοχή της Γ.Γ. Νέας Γενιάς στην εκδήλωση και γι' αυτό αρχικά συμφώνησαν να συμμετάσχουν. (η ΥΡΕ τώρα ισχυρίζεται το αντίθετο). Αφισαν επίσης γραπτή ανακοίνωση, που ζητήσαν να μεταδίδεται από τον Σταθ-

μό, η οποία έλεγε ότι δεν πρόκειται να παίξουν στην συναυλία.

Η ΥΡΕ, στην προσπάθειά της να δικαιολογήσει το γεγονός ότι χρηματοδοτείται από κρατικούς οργανισμούς, ανάμεσα στις άλλες ανοησίες χρησιμοποιεί σαν επιχείρημα το γεγονός ότι το Ρ.ΟΥΤΟΠΙΑ έκανε αίτηση για άδεια (και το Ρ.ΚΙΒΩΤΟΣ για ανανέωση της παλιάς του), αλλά αυτό έγινε γιατί η νέα ρύθμιση του Υπουργείου Τύπου και Μ.Μ.Ε. το επέβαλε και όχι γιατί το θέλαμε. Ήταν μια πολιτική επιλογή να ζητήσουμε άδεια, που έγινε με το σκεπτικό, αν είναι να μας καταστείλουν να το κάνουν με βάση αυτό που είμαστε και αυτό που παλεύουμε και όχι βασιζόμενοι στην γραφειοκρατική ψευδονομιότητά τους. Είναι επίσης γνωστό, ότι την ύπαρξή μας σαν αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα, την διεκδικήσαμε στο δρόμο και εκεί ξα-

νά θα τη διεκδικήσουμε, αν με οποιονδήποτε τρόπο μας την αρνηθούν.

Αντίθετα η ΥΡΕ με την ξεκάθαρα δηλωμένη στάση της, να αποδέχεται την χρηματοδότηση από το κράτος και να το διαφημίζει στις αφίσες της, το βοηθάει να εμφανίζει ένα πρόσωπο κοινωνικής δικαιοσύνης, με αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές αγωνίες και ευαισθησίες, παρόλο που αποδέχεται (όπως λέει τουλάχιστον) ότι ο κρατικός μηχανισμός είναι καθαρά ρατσιστικός και ότι οι κρατικές πολιτικές είναι αυτές που κατά το δοκούν προωθούν τον εθνικισμό και τον εκφασισμό της κοινωνίας.

Οι άνθρωποι της ΥΡΕ δεν βλέπουν καμιά αντίφαση στο γεγονός ότι από τη μια καταγγέλλουν την Γ.Γ. Νέας Γενιάς για ρατσιστικές πρακτικές (αποκλεισμός εκπροσώπων της μακεδονικής και τουρκικής μειότητας από εκδήλωση της) και από την άλλη συνεργάζονται μ' αυτή, χρηματοδοτούνται απ' αυτή και την διαφημίζουν στις αφίσες τους.

Λένε επίσης, ότι κατά την χρηματοδότησή τους δεν αποδέχονται την επιβολή κανονών όρου απ' τη μεριά του χρηματοδότη. Αν ισχύει αυτό, τότε πως εξηγούν ότι στην αφίσα της συναυλίας αναγράφονται το πολύ γνωστό "με την συμπαράσταση της Γ.Γ. Νέας Γενιάς"; Αν δεν του το επέβαλε η Γ.Γ.Ν.Γ. και το έγραψαν μόνοι τους, τότε ο όρος "αφέλεια" είναι πολύ επιεικής για να τους χαρακτηρίσει. Τελειώνοντας, ξαναλέμε ότι το γράμμα αυτό δεν απευθύνεται σαν απάντηση προς την ΥΡΕ με την οποία κανενός είδους διάλογο δεν θέλουμε να ανοίξουμε.

**Η Γ.Σ. του Ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ
Η Γ.Σ. του Ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ**

ΥΓ: Όσο για τις γελοιοότητες που γράφει το γράμμα για την απόπειρα δολοφονίας του συντρόφου Γ. Σταπούλου από τον φασίστα Μανώλη-γλου, την απάντησή την έχουν ήδη δώσει στον δρόμο οι 700 διαδηλωτές στις 14 Απριλίου.

Πανελλαδικές εξετάσεις: Η ζωή είναι αλλού

ΧΟΡΟΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ - που το μεγάλο κέρδος φέρνει - στήνονται κάθε χρόνο απ' τους μεγάλους φροντιστηριακούς οργανισμούς, με την έναρξη κάθε σχολικής χρονιάς. Φωνές δελεαστικές εν είδη αφισών πλημμυρίζουν τους τοίχους της Αθήνας και άλλων μεγαλουπόλεων τάζοντας μύθους επιτυχίας και "άλλης ζωής". Αποκορύφωση της γιορτής ο Ιούνιος. Ο μήνας της "μεγάλης κρίσης". Για χιλιάδες εξεταζόμενους μαθητές, τους γονείς αλλά και όλους όσους συμπιάχουν μπροστά στην επιτυχία-αποτυχία που κρίνει ολόκληρες ζωές. Ιούνιος, ο μήνας των υψηλών θεαματικότητων για τα Μ.Μ.Ε. και δημοσιογράφους: προγνωστικά, λύσεις θεμάτων, εικόνες από εξεταστικά κέντρα, αναλύσεις ειδικών... Το πιο σημαντικό όμως: η μυρωδιά άγχους, φόβου, αγωνίας που κάθε φορά αποκορυφώνεται και δυστυχώς επιβεβαιώνεται με τις περιβόητες αυτοκτονίες μαθητών που σαλτάρουν απ' τις ταρατσές...

Πριν κάποια χρόνια, ίσως μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '70 γονείς και μαθητές είχαν ένα όνειρο: την επιτυχία στο πανεπιστήμιο. Επιτυχίας που θα τους επέτρεπε να αποκτήσουν τον περιβόητο τίτλο του σεβαστού καθηγητού, αλλά και το κυριότερο: θα τους βοηθούσε να ξεφύγουν απ' την πραγματικότητα της φτώχειας, της μιζέριας. Απ' τη ζωή του εργάτη και θα τους βοηθούσε να ενταχθούν στον κόσμο των μικροαστών.

Στις μέρες μας αν και το χαρτί του πανεπιστημίου τίποτα απ' αυτά δεν καλύπτει, το άγχος της επιβίωσης είναι μεγαλύτερο. Η αδυσώπητη πραγματικότητα της κοινωνίας των προνομιστών και των μη προνομιστών, η τρομακτική αύξηση της ανεργίας και των τραπεζικών εξεθλωμένων κάνουν τις διεξόδους των νέων ανθρώπων τρομακτικά λίγες. Μια απ' τις διεξόδους για τον κόσμο του παραδείσου είναι οι εισαγωγικές εξετάσεις, που ανοίγει κάποιες προοπτικές, ωστόσο οφείλουν μια ακόμα μεγαλύτερη διαδρομή εξειδίκευσης και εντατικοποίησης στους λαβυρινθούς της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης με τη μορφή μεταπτυχιακών για να ενταχθούν σ' αυτές που έναντι α-

πολαβών θα ζουν και θα δουλεύουν για να στηρίξουν το σύστημα.

Πέρα απ' τη μεγάλη αγωνία της επιβίωσης ωστόσο υποβόσκουν και άλλοι λόγοι οι οποίοι αναδεικνύουν τις εξετάσεις σε μεγάλο μπαμπούλα. Κυρίως το άγχος της ένταξης στους επιτυχημένους-αποτυχημένους, ικανούς-ανίκανους που οι αποδόσεις του καθένα μπροστά στις λευκές κόλλες συνεπάγονται. Οι εξετάσεις ούτως ή άλλως αποτελούν μια μικρογραφία της κοινωνίας. Είναι μέρος ολόκληρης της ζωής μας με τη μία ή την άλλη μορφή, είναι συνώνυμες με τον ανταγωνισμό, τη διαίρεση, την αντίθεση, με ότι δηλαδή καλλιεργείται και επιδιώκεται. Είναι συνώνυμες του άγχους και της αγωνίας, της παράλυσης μπροστά στην παντοδυναμία αλλά και την αυθεντία του εξεταστή είτε αυτός είναι ο δάσκαλος είτε αυτός είναι το αφεντικό.

Όσον αφορά τη γνώση ωστόσο, δηλαδή τη δυνατότητα γνωριμίας του εαυτού σου και χώρου όλου που σε περιβάλλει, η αφύπνιση της κριτικής σου σκέψης, η αγωνία των ερωτημάτων, η χαρά της δημιουργίας, η αφύπνιση του πνεύματος, η προσέγγιση στην ολότητα και πολυπλοκότητα της ζωής, η ομορφιά και ότι σε βοηθά στο δρόμο για την ευτυχία και την ευδαιμονία τι σχέση μπορεί να έχει ή γιατί θα έπρεπε να έχει με το μέτρημα με το σταγονόμετρο της μερικότητας και της χαζομάρας; Ποιες είναι οι κλίμακες που μπορούν να ορίσουν την επιτυχία προσέγγισης της ανθρώπινης πολυπλοκότητας; Στον πολιτισμό μας, όπου σημασία κύρια δεν έχει η ζωή και η χαρά αλλά η "ανάπτυξη", το κέρδος και η δυνατότητα εξουσίας πάνω σε άλλους, έχουν μεγάλη σημασία οι υπήκοοι εξαρτήματα του μηχανισμού αυτού να κατέ-

χουν καλά τα τμήματα γνώσεων που τους αντιστοιχούν και που θα βοηθήσουν στη διαιώνιση και ανάπτυξη του. Γι' αυτό άλλωστε και στις χώρες του εξωτερικού οι εξετάσεις αντιμετωπίζονται με τη σημασία που τους πρέπει: Εξετάσεις εφ' όλης της ύλης, σκληρές και πολύ ανταγωνιστικές.

Απ' την άλλη οι εξετάσεις αποτελούν το αποκορύφωμα των προσπαθειών για τη δημιουργία άβυσσων και άκρητων όντων, τα οποία ποτέ δε θα τολμήσουν να αμφισβητήσουν τους κριτές τους, όποιοι κι αν είναι αυτοί, όποιοι κι αν είναι οι κρίσεις τους. Αναρωτιούνται οι αστικές φυλλάδες; Γιατί άραγε οι μαθητές καίνε τα βιβλία τους στο τέλος της σχολικής χρονιάς; Μα γιατί πάντα η φωτιά ήταν στοιχείο πολιτισμού. Ιδιαίτερα όταν καίει οτιδήποτε καταπιέζει.

Ε.Ε.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΓΙΑ ΖΩΑ

ΠΟΛΟΙ, ΙΣΩΣ, να αναρωτηθούν το σκεπτικό της δημοσίευσης ενός κειμένου σαν το παρακάτω. Αν πράγματι, όμως, αγωνιζόμαστε για ισότητα, ειρήνη και ελευθερία, αυτό πρέπει να αντανακλάται στις σχέσεις μας με όλα τα πράγματα. Ο μιλιταρισμός, η καταπίεση, ο ρατσισμός δεν εκδηλώνονται μόνο από το κράτος προς τους πολίτες, αλλά και από το ανθρώπινο είδος ενάντια στο οικοσύστημα και σε όλους τους ζωντανούς οργανισμούς που το αποτελούν.

"Μοντέρνες φάρμες"

Όλο και περισσότεροι άνθρωποι γίνονται χορτοφάγοι, κάθε μέρα που περνάει. Ένας από τους βασικότερους λόγους που το κάνουν, είναι η απίστευτη σκληρότητα που αντιμετωπίζουν τα μη ανθρώπινα αδέρφια μας, στα χέρια των ανθρώπων από τις "Μοντέρνες φάρμες".

Τι σημαίνει η λέξη "φάρμα" για σας; Μήπως χαρούμενες αγελάδες και πρόβατα να βόσκουν σε υπέροχα λιβάδια; ή μήπως τεμπέλικα γουρούνια να κυλιούνται στην λάσπη ενώ κόττες θα ξύνουν με ζήλο τα πόδια τους στο χώμα της αυλής; **ΛΑΘΟΣ!!!**

Ας δούμε πως οι μοντέρνες βιομηχανικές φάρμες είναι στην πραγματικότητα και ποιες είναι οι συνθήκες για τα ζώα που κρατούνται εκεί.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ: Τα κοτόπουλα εκτρέφονται όχι για τα αυγά τους, αλλά για το κρέας τους. Κάθε χρόνο, μόνο στην Αγγλία σφάζονται περίπου

450.000.000 κοτόπουλα. Κρατούνται σε τεράστιες αίθουσες χωρίς παράθυρα, όπου φωτίζονται από λάμπες 23 ώρες το 24ωρο, για να τα ενθαρρύνουν να τρώνε και έτσι να πέρνουν βάρος πιο γρήγορα. Η διατροφή τους αποτελείται από αυξημένες ποσότητες ορμονών και αντιβιοτικών, ώστε να μεγαλώνουν πιο γρήγορα. Καθώς μεγαλώνουν ο χώρος γίνεται όλο και πιο μικρός για το καθένα από αυτά, μέχρι που φτάνουν σε σημείο να μην μπορούν να κουνηθούν. Στέκονται συνέχεια σ' ένα μέρος με φοβερή υγρασία, η οποία τους προκαλεί πηλγές και φρικτά επίπονα εγκαύματα. Τα περισσότερα περνά (26.000.000 το χρόνο) πεθαίνουν από αρρώστιες που έχουν προκληθεί λόγω των φρικτών συνθηκών ζωής και από την αφύσικη αύξηση του βάρους τους.

ΜΟΣΧΑΡΙΑ: Συνήθως ένα νεογέννητο, το χωρίζουν από την μητέρα του, 24 ώρες μετά την γεννήσή του. Το τοποθετούν σ' ένα πάρα πολύ μικρό ξύλινο κουτί. Παραμένει σ' αυτό μέχρι να σφαχτεί, αφού κλείσει 14 βδομάδες ζωής. Όταν είναι ακόμα τριών βδομάδων έχει ήδη μεγαλώσει τόσο που δεν μπορεί καν να κουνηθεί, στον χώρο που βρίσκεται, οπότε αναγκάζεται να στέκεται συνεχώς όρθιο και ακίνητο. Συνήθως υποφέρουν από κακομορφία στις αρθρώσεις των ποδιών τους, αποτέλεσμα της συνεχούς ορθοστάσις. Αυτό τα σκατεύει. Τους προκαλεί δυνατό πόνο και τα καταδικάζει να περνούν όση ζωή τους απομένει, έτοιμα να καταρεύσουν.

ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ: Η εκτροφή των γουρουνιών και οι συνθήκες που κρατούνται είναι παρόμοιες με αυτές που κρατούνται και εκτρέφονται τα μοσχάρια. Κάποια στιγμή ανήμπορα να κουνηθούν παραπάλω από ένα βήμα μπρος ή ένα βήμα πίσω, αναγκάζονται να μένουν αληθοδεμένα. Αναπόφευκτα, το γουρούνι, (που είναι έξυπνο ζώο) υποφέρει από αυτά και σαν αποτέλεσμα ροκανίζουν μανιωδώς τα ατσάλινα δεσμά τους.

Το φυσικό ένστικτο της γουρούνας την οδηγεί να φτιάχνει μιά πάχνη για να γεννήσει. Αντίθετα τις τοποθετούν σε κουβούκλια στα οποία οι κινήσεις της είναι περιορισμένες, οπότε είναι αναγκασμένες να γεννήσουν μέσα σ' αυτά ή ακόμη και σε μιά μικρή έκταση ξύλινου δαπέδου. Ένα γουρούνι είναι όσο "έξυπνο" μπορεί να είναι και ένας σκύλος, η εξυπνάδα βέβαια είναι σχετική πάντα με έμας.

Η συνείδηση σου;

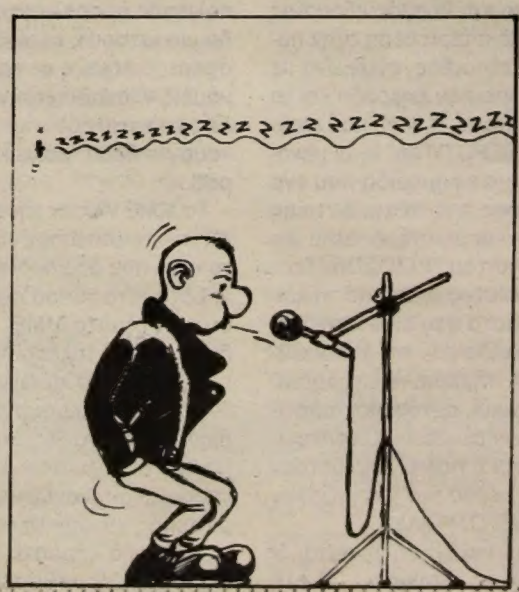
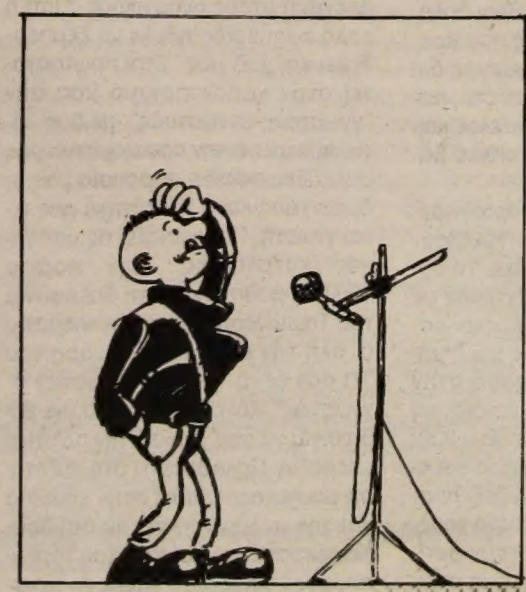
Αυτά ήταν μόνο 3 παραδείγματα για τις συνθήκες διαβίωσης στις "μοντέρνες φάρμες". Υπάρχουν πολλά ακόμη τέτοια τρομακτικά παραδείγματα. Είναι μια ατελείωτη λίστα από σκληρότητα, βασανισμό και αποστέρηση.

Δεν μπορεί κάποιος άνθρωπος που γνωρίζει την τόση σκληρότητα, πόνο και δυστυχία, να συνεισφέρει σε αυτά. Δεν υπάρχει καμιά καλή δικαιολογία για να το αγνοείς.

ΓΙΑΝΝΑ
ΑΘΗΝΑ

Αλφά
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 15
ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ...

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ πολύ μελάνι έχει χυθεί για την θέση και τον ρόλο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Ήταν σίγουρα αναγκαίο, τα ΜΜΕ δεν είναι πια αυτό που ήταν παλιότερα, η θέση τους ενισχύθηκε σημαντικά και μετεξελιχθηκαν σε ουσιαστικά εργαλεία άσκησης πολιτικής κυριαρχίας και χειραγώγησης της κοινωνίας. Παρόλο όμως που η έννοια του θεάματος αναδείχθηκε πολλές φορές σαν έννοια-κλειδί στις αναλύσεις μας και απέκτησε ιδιαίτερο βάρος στο πολιτικό μας λεξιλόγιο, η συζήτηση και ο προβληματισμός σπάνια κατόρθωσαν να ξεφύγουν από ένα γενικό πλαίσιο αναφοράς.

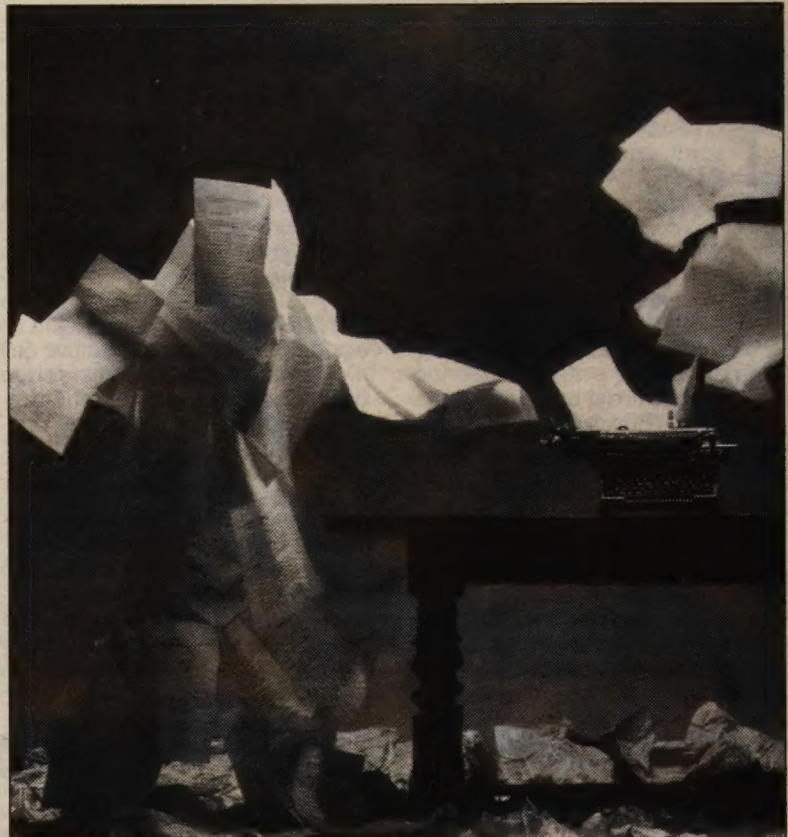
Είναι ξεκάθαρο ότι στον αναρχικό χώρο υπάρχουν δύο κυρίαρχες αντιλήψεις απέναντι στα ΜΜΕ: η πρώτη αρνείται κάθε σχέση και επαφή μαζί τους, αντιμετωπίζοντάς τα σαν ένα δομικό κομμάτι της κυριαρχίας, ενώ η δεύτερη επικεντρώνει στη δυνατότητά μας, κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες, να επιβάλλουμε τις απόψεις μας απέναντί τους -με βία ή χωρίς- και να εκμεταλλευτούμε τις ενδογενείς αντιφάσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό τους για την προπαγάνδα μας. Παρόλο όμως που και οι δύο αντιλήψεις συγκρούστηκαν μεταξύ τους αρκετές φορές, τόσο με γραπτά κείμενα όσο και μέσα στις συνελεύσεις και τα αμφιθέατρα, η σύγκρουση αυτή δεν ξεπέρασε συ-

που. Για τρεις μέρες -Σάββατο, Δευτέρα και Τρίτη- βομβαρδιστήκαμε με πρωτοσέλιδα και ψευδοσάλονα με ένα επίπεδο άρθρων που σε κάποια σημεία έμοιαζε σαν να ξεπήδησε από κάποια αναρχική εφημερίδα.

Το φαινόμενο της "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ" είναι ιδιόμορφο στον αστικό τύπο και μπορεί να συγκριθεί -αν και οι όροι δεν είναι ίδιοι- μόνο με την ανάλογη θέση της "LIBERATION" στη Γαλλία. Μιας εφημερίδας με απόλυτη συνείδηση της θέσης της σαν μέσο εξουσίας και χειραγώγησης της κοινωνίας. Μιας εφημερίδας έξυπνης, με γραμμή που κάθε άλλο παρά στατική παραμένει απέναντι στα πολιτικά και κοινωνικά φαινόμενα. Μιας εφημερίδας που ξέρει να αναβαπτίζεται και να τροποποιεί το image της κάθε φορά που νομίζει ότι το απαιτούν οι περιστάσεις. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η εφημερίδα στηρίζεται στα κεφάλαια της οικονομικής αυτοκρατορίας του Βαρδινόγιάννη και όμως -προς το παρόν τουλάχιστον- δεν ελέγχεται απ' αυτόν.

Με δύο λόγια, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" είναι μια εφημερίδα επικίνδυνη. Κανένας ίσως δεν το ένωσε τόσο στο πετσί του αυτό, όσο το ΠΑΣΟΚ. Το οποίο και κυριολεκτικά τσάκισε το 1989. Ότι ο υπόλοιπος τύπος εκείνη την περίοδο παρουσίαζε σκανδαλοθηρικά για την τότε κυβέρνηση, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" το

σχεδόν τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" δημιούργησε μια ξεχωριστή παράδοση μέσα στον αστικό τύπο. Καταρχήν ποτέ δεν ακολούθησε μια ξεκάθαρη συμπολιτευτική ή αντιπολιτευτική γραμμή, απέναντι σε οποιοδήποτε κόμμα ή κυβέρνηση, με τον κραυγαλέο τρόπο που το έκανε ο υπόλοιπος τύπος. Κράτησε μια φαινομενική γραμμή ανεξαρτησίας απέναντι στα οικονομικά συμφέροντα εκείνης της εποχής -δεν ήταν σαν το "ΕΘΝΟΣ" του Μπόμπολα, τον "ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ" του Βουδούρη, τις "24 ΩΡΕΣ" του Κοσκωτά, την "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" του Αλαφούζου, εφημερίδες που δημιουργήθηκαν ή αγοράστηκαν από το μεγάλο κεφάλαιο για να προωθήσουν τα οικονομικά συμφέροντα συγκεκριμένων ομίλων. Φιλοξένησε αρθογράφους από διαφορετικούς χώρους και για διαφορετικά ζητήματα, από δομολειτουργιστές κοινωνιολόγους μέχρι νεομαρξιστές αναλυτές, από θεωρητικούς της εκπαιδευτικής αντιμεταρρύθμισης μέχρι "αντιεξουσιαστές" παιδοψυχολόγους, από ψυχιάτρους μέχρι πρωτοπόρους της αντιψυχιατρικής. Κάλυπτε -πολλές φορές μ' ένα μάλλον "φιλικό" τρόπο- τις πορείες, τις εκδηλώσεις, τις καταλήψεις, τις συγκρούσεις των κοινωνικών κινημάτων ολόκληρης της προηγούμενης δεκαετίας. Δημοσίευσε προκηρύξεις του "ΕΛΑ" και της

κοινωνία και μετεξελίσσονται σε οργανισμούς δημοσίων σχέσεων με τα ΜΜΕ. Στο εξής είναι η πρώτη εξουσία που θα πρέπει να χορεύει στους ρυθμούς της τέταρτης και όχι το αντίστροφο.

...και τους κροταλίες του έντυπου φασισμού

Σ' αυτή την μεταλλαγή των σχέσεων εξουσίας, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" αποδεικνύεται πρωτεργάτης. Έχοντας ανιχνεύσει από πολύ νωρίς την κοινωνική αμφισβήτηση της πολιτικής εξουσίας, είχε χαράξει μια πολύ έξυπνη τακτική ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80. Προβάλλοντας την "πολυσυλλεκτικότητα" και την φαινομενική "ανεξαρτησία" της, συσπειρώνοντας την κομματικά ανέταχτη αριστερή "διάνοηση", αφουγκραζόμενη τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις και προβάλλοντας τα κοινωνικά κινήματα, απέκτησε μια εικόνα σοβαρότητας, κύρος και αναγνώστες. Στήριξε τους Οικολόγους-Εναλλακτικούς, οργάνωσε την πολιτική περιθωριοποίηση και την ήττα του ΠΑΣΟΚ το '89, ενορχήστρωσε την συγκυβέρνηση ΚΚΕ-ΝΔ. Και όταν ένωσε ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέλυσε μια τεράστια σε έκταση επίθεση ενάντια στο ΚΚΕ, αποκαλύπτοντας την οικονομική του αυτοκρατορία, τα οικονομικά του σκάνδαλα και την πολιτική υποταγή του στα σταλινικά καθεστώτα της πρώην Ανατολικής Ευρώπης. Είχε λόγο για να το κάνει αυτό: εκφράζοντας την αριστερή "διάνοηση" και την αμφισβήτηση του πολιτικού συστήματος, ήθελε να εξασφαλίσει τα νώτα της απέναντι στη διολίσθηση αυτής της αμφισβήτησης προς την σταλινική αριστερά.

Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να δούμε τόσο τα γεγονότα που επακολούθησαν, όσο και τη στάση που κράτησε η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" απέναντι στους αναρχικούς. Γιατί η καλή εφημερίδα ήθελε να ξεμπερδέψει και μαζί μας. Έτσι πρωτοστατεί στον χαρακτηρισμό μας σαν "γνωστούς-αγνώστους" -με δύο λόγια προτρέπει την αστυνομία να μας συλλάβει, αφού η παρουσία μας, η δράση μας και η ταυτότητά μας είναι γνωστή. Παρουσιάζει τις μαθητικές καταλήψεις, την πορεία 150.000 μαθητών για τη δολοφονία του Τεμπονέρα και τις συγκρούσεις σ' όλη την Αθήνα τον Γενάρη του '91 σαν έργο "200-300 γνωστών αγνώστων" -και αυτό δεν το έκανε βέβαια για να μας χαρίσει την πολιτική υπεραξία. Πρωτοστατεί στη συζήτηση που επακολουθεί στην εξουσία για την αναθεώρηση του ασύλου. Χειροκροτεί την πολιτική του τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης Αναγνω-

στόπουλου, "για τη χαρτογράφηση του χώρου των αναρχικών". Μας καταγγέλει σαν υπεύθυνους για τον εμπρησμό της Πρυτανείας τον Οκτώβρη του '91 και μόνο οι βασανισμοί των "33" προβάλλουν στο προσκήνιο το γεγονός ότι η Πρυτανεία κήκε από τα εμπρηστικά δακρυγόνα των μάπσων. Περιορίζει, εξαφανίζει ή διαστρεβλώνει πραγματικές ειδήσεις, όπως τις συλλήψεις ολικών αρνητών, τη σύλληψη του Βαρδή Τσουρή, τις συλλήψεις των 46 και 88 συντρόφων και τις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν, ή τελευταία, τις απεργίες πείνας του Οδυσσέα Καμπούρη και του Γιώργου Μπαλάφα.

Κι όμως, όλα αυτά είναι απλά πταίσματα. Τα πραγματικά εγκλήματα της "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ" είναι η καλλιέργεια του εθνικισμού και του φασισμού σ' όλη τη διετία '92-'93. Είναι η περίοδος που βαριέται κανείς, μέρα με τη μέρα, φύλλο με το φύλλο, να διαβάζει εμβριθείς αναλύσεις για την FYROM ή την Αλβανία, που στο μόνο που διαφοροποιούνται από το κείμενο του "ΣΤΟΧΟΥ" είναι ότι δεν ζητάνε ανοιχτά στρατιωτική επέμβαση. Τα κάθε είδους εθνικιστικά συλλαλητήρια και εκδηλώσεις γίνονται σαλόνια. Σε σύγκριση μαζί της, η μετριοπαθής γραμμή εφημερίδων όπως η "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" μοιάζει αριστεριστική. Ακόμη και όταν δεν υπάρχουν ειδήσεις, δημιουργούνται: παράδειγμα ένα διαφημιστικό τρικάκι σκοπιανού έμπορα με έμβλημα τον Λευκό Πύργο που πρώτη η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" παρουσιάζει σαν το "καινούργιο χαρτονόμισμα της FYROM". Είναι η περίοδος που ο ασφαλιτοδημοσιογράφος Κυριακόπουλος παρουσιάζει τους ηλίθιους φασίστες του Νέου Κόσμου που τους έσκασε η βόμβα στα χέρια σαν "παραπλανημένους νεαρούς". Και βέβαια όπως κι όλος ο υπόλοιπος τύπος, βιάστηκε να θάψει το ζήτημα της "Κόκκινης Προβιάς" παλιότερα και τους φασίστες της ΚΥΠατζίδικης "ΜΑΒΗ". Κ' όλα αυτά σαν μια απλή ενδεικτική αναφορά -αλλιώς θα χρειαζόμασταν τόμους ολόκληρους.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλη εκείνη την περίοδο, πλάι σε κάθε εθνικιστική βλακεία δημοσιευόταν και κανένα μονόστηλο της "αντίθετης άποψης". Η φαινομενικότητα του πλουραλισμού δίνει κύρος στην βασική γραμμή της εφημερίδας, αφού της προσδίδει το άλλοθι της αντικειμενικότητας. Είναι λάθος να βάλουμε την "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" στον ίδιο καρβανά με τον υπόλοιπο τύπο. Ο "Ιός" και η "Μαύρη Τρύπα" δεν αποτελούν τα αντιφατικά στοιχεία σύγκρουσης πολιτικών γραμμών της εφημερίδας, αλλά τα δομικά συστατι-

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΕΛΕΓΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

νολικά ένα πρώτο θεωρητικό επίπεδο ή κάποιες συγκεκριμένες πρακτικές. Και όμως, το ζήτημα δεν είναι τόσο αν στέλνουμε ή δεν στέλνουμε δελτία τύπου ή προκηρύξεις στα ΜΜΕ ή στο αν δίνουμε ή όχι συνεντεύξεις, αλλά στο να χαράξουμε συγκεκριμένες τακτικές και στρατηγικές επιλογές για την οργάνωση της αντιπληροφόρησης κάτω από το βάρος μιας συγκροτημένης ανάλυσης.

Σίγουρα αυτό το θέμα δεν μπορεί να κλείσει σε μια σελίδα εφημερίδας, μόνο να ανιχνεύσει ίσα-ίσα κάποια βασικά σημεία γίνεται. Έτσι, αυτό το άρθρο, χωρίς καθόλου να προσπερνά την ανάλυση της ανάπτυξης των ΜΜΕ, επικεντρώνεται στην "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ", μια εφημερίδα με μια πολύ ιδιόμορφη θέση στην πυραμίδα της πληροφόρησης. Και το πιο σημαντικό, με συγκεκριμένες κάθε φορά επιλογές τόσο απέναντι στην κοινωνία, όσο και ειδικότερα απέναντι στους αναρχικούς. Θα ακολούθησαν και άλλα και ένα από τα επόμενα θα αναφέρεται στο συγκρότημα Λαμπράκη. Είναι πάντως ιδιαίτερης βαρύτητας, αν όχι αναγκαίο, σ' αυτό τον κύκλο άρθρων να συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότεροι οι σύντροφοι και οι ομάδες του αναρχικού χώρου. Οι σελίδες του "ΑΛΦΑ" είναι ανοιχτές...

Μια εφημερίδα, για τί εφημερίδα...

Για πολλούς ήταν μια ευχάριστη έκπληξη. Για άλλους όμως, τα συναισθήματα που εκφράστηκαν ήταν φόβος, αγανάκτηση και ανατριχίλα. Ο τρόπος πάντως που κάλυψε η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" τα γεγονότα της αντιφασιστικής πορείας από την Κυψέλη και της κατάληψης της ΑΣΟΕΕ και της Παντείου ήταν μοναδικός μέσα στο σύνολο του αστικού τύ-

έντυ με ένα μανδύα σοβαροφάνειας. Από την υγεία του Παπανδρέου και τη σχέση του με τη Λιάννη, μέχρι τα σκάνδαλα και τις οικονομικές δυσκολίες του ΠΑΣΟΚ με το κεφάλαιο. Βέβαια μη φανταστεί κανείς ότι την καλή εφημερίδα την απασχολούσε το να πληροφορήσει την κοινωνία. Αισθανόταν -όπως εξάλλου και ο υπόλοιπος τύπος- ότι απειλούνταν άμεσα από την επέλαση του Κοσκωτά στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Επέλαση που το ίδιο το ΠΑΣΟΚ στήριξε με την προσδοκία να αποκτήσει ισχυρό έλεγχο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Γι' αυτό και χτυπήθηκε σαν χταπόδι. Και αυτό από την μεριά της "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ" έγινε με ένα πολύ έξυπνο τρόπο, ξεκινώντας πρώτη τις δημοσιεύσεις των κρυφών λογαριασμών της "Τράπεζας Κρήτης" και αποκαλύπτοντας την ταύτιση ΠΑΣΟΚ-Κοσκωτά.

Καθόλου δεν θα μας ενδιέφεραν τα παραπάνω, αν όλη η εξυπνάδα αυτής της εφημερίδας περιοριζόταν στις σχέσεις που κάθε φορά διαμόρφωνε με την πολιτική και οικονομική εξουσία. Μόνο που δεν είναι έτσι.

Σχετικά με το αυγό του φιδιού...

Κάθε μέσο και θεσμός εξουσίας κατέχει μια ιδιαίτερη θέση στην πυραμίδα της εξουσίας, σύμφωνα με τα συμφέροντα που εκφράζει και το ρόλο που επιτελεί. Η θέση που κατέχει η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" είναι μοναδική. Είναι μια εφημερίδα που ένα μεγάλο μέρος της αναγνωστικής της βάσης είναι αριστερό, αλλά όχι με τον τρόπο του "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ". Πήρε αναγνώστες μέσα από τα κοινωνικά κινήματα που δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα από την Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Αντιεξουσιαστές, αναρχικοί, αυτόνομοι, μαρξιστές, σταλινικοί, μαοϊκοί, τροτσκιστές, τωρινοί ή παλιοί, συνθέτουν ένα μεγάλο μέρος των αναγνωστών της "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ".

Υπάρχει μια εξήγηση γι' αυτό. Ή μάλλον πολλές εξηγήσεις. Σ' όλη

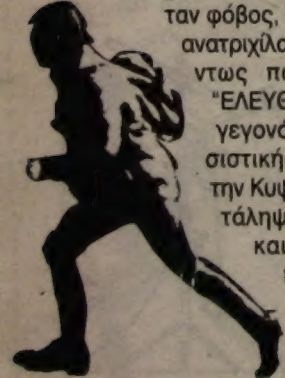
"17 Νοέμβρη". Και τέλος κράτησε ανοιχτές τις σελίδες της για κάθε είδους δελτίο τύπου που έστειλαν κυρίως οι αναρχικές ομάδες και εκείνο το κομμάτι της επαναστατικής αριστεράς που περιστρεφόταν γύρω από την "Κίνηση για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων".

Με δύο λόγια, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" κατέλαβε μια ιδιαίτερη θέση σαν μηχανισμός διαμεσολάβησης ανάμεσα στις κάθε είδους κοινωνικές αντιστάσεις και την πολιτική εξουσία. Και αυτόν τον ιδιαίτερο ρόλο της, που με επιμονή καλλιεργήσε σε όλη την διάρκεια της δεκαετίας του '80, έφτασε η ώρα να τον εξαργυρώσει στη δεκαετία του '90.

...την επέλαση του αμοραλισμού...

Η δεκαετία του '90 είναι μια διαφορετική δεκαετία στην ελληνική πολιτική ιστορία. Ο ερχομός της σηματοδεύτηκε από μια βαθειά κρίση του πολιτικού συστήματος σαν μηχανισμού εκπροσώπησης και διαμεσολάβησης: είναι μια δεκαετία μέσα από την οποία τα κοινωνικά κινήματα εμφανίζονται αδύναμα, η κοινωνία μοιάζει αποπροσανατολισμένη και στο κεντρικό επίπεδο επικρατεί ο πολιτικός αμοραλισμός. Είναι δηλαδή μια ιστορική περίοδος που προσφέρει ευκαιρίες σε καινούργιες δυνάμεις ν' αναδειχθούν και στις παλιές να καταλάβουν μια τελείως καινούργια θέση, ρόλο και ειδικό βάρος.

Τα ΜΜΕ νώσαν την ιστορική πρόκληση και έσπευσαν να καταλάβουν το κενό που δημιουργήθηκε. Τα συγκροτήματα τύπου εξελίχθηκαν σε συγκροτήματα ΜΜΕ, ίδρυσαν ραδιόφωνα και τηλεοράσεις και δημιούργησαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα μια καινούργια έννοια: τη βιομηχανία του θεάματος. Στο βαθμό που οι πολιτικοί -και άρα και ενοποιητικοί- διαχωρισμοί δεξιάς-αριστεράς χάνουν τη σημασία τους, τα πολιτικά κόμματα χάνουν αντίστοιχα τις προσβάσεις τους στην

κά ενός τύπου με ξεχωριστή προσωπικότητα και πολιτική, ντυμένου με τα χρώματα του χαμαϊλέντα και πάντα έτοιμου να ξεγελάσει τους αφελείς.

Όλα σε τούτο τον κόσμο κληρώνονται...

Θέαμα είναι η παρουσίαση των γεγονότων και των καταστάσεων, αποσπασμένων από την αλήθεια που τα δημιούργησαν. Θέαμα είναι η αντι-διαλεκτική περιγραφή της πραγματικότητας αποκομμένης από τη σχέση αίτιου και αιτιατού που καθορίζει την ύπαρξή της. Θέαμα είναι η παρουσίαση μιας εικόνας σαν αν-θύπαρκτης οντότητας με μοναδική ανάλυση την ανάδειξη του όποιου γραφικού, αστείου ή δραματικού χαρακτήρα της. Θέαμα είναι ο πόλεμος ενάντια στην κριτική σκέψη.

Πρώτη και τέταρτη εξουσία πίστεψαν ότι μπορούν να κυβερνήσουν τον κόσμο με βάση το θέαμα. Και όλη την πραγματικότητα των τελευταίων χρόνων την παρουσίασαν με βάση τις απλές εξισώσεις του θεάματος. Έτσι ο Αλβανός είναι εγκληματίας. Οι δολοφονίες Αλβανών είναι εξωστρακισμοί σφαιρών από τις τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις των όπλων των μπάτσων. Η διεθνής πολιτική είναι ανθελληνική προπαγάνδα. Ο ελληνικός ιμπεριαλισμός είναι ενιαίο αμυντικό δόγμα. Η εθνική οικονομία και η ανάπτυξη είναι υπερβατικές αλήθειες και αξίες και όχι λιτότητα και ανεργία. Και οι δολοφονίες των εργατών είναι εργατικά "ατυχήματα".

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε για πολύ έτσι. Μόνο που τελικά στον κόσμο που ελέγχουν τα ΜΜΕ δεν κατοικούσε καμία κοινωνία. Όχι πάντως οι εργάτες, οι αγρότες, οι πρόσφυγες, η νεολαία, όλα εκείνα τα κομμάτια που μέσα από την ίδια

τους την καθημερινότητα ένωσαν να συνθλίβεται η ζωή τους κάτω από την αναδιάρθρωση των όρων κυριαρχίας. Η εξαθλίωση, η μιζέρια, η εντατικοποίηση της εργασίας, η επέκταση της αλλοτρίωσης και τελικά η ίδια η διάλυση του κοινωνικού ιστού είναι πραγματικότητες που τα ΜΜΕ στην καλύτερη περίπτωση αγίζουν σε ένα γενικόλογό και αόριστο επίπεδο, σαν ασαφείς αντανάκλασεις ενός άλλου κόσμου. Αλλά σε γενικές γραμμές τα προσπέρασαν, αρνούμενα να συγκρουστούν με την ίδια την εικόνα τους, τις εικόνες της κυριαρχίας τους· οι πληγές ήταν τελικά πάρα πολλές για να τις αγγίξουν.

Τα ΜΜΕ θέλησαν να γίνουν ο καθρέφτης του κόσμου, μόνο που κανείς δεν αναγνώριζε τον εαυτό του σ' αυτά. Το τελικό αποτέλεσμα είναι οι καταγγελίες εναντίον τους να γίνουν βοή και να περιπέσουν σε μια κρίση

αξιοπιστίας. Που ακόμη βέβαια δεν έχει δείξει τα οριά της. Και κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να κοιτάζουμε τις γελοίες διαφημίσεις του ΜΕΓΑ με σλόγκαν ότι οι ειδήσεις τους δεν είναι σόου. Καλά παιδιά, αλλά καλού-κακού κρατήστε τα φορητάκια σας μακριά από τις πορείες μας.

Βέβαια, η πιο πονηρή απ' όλες τις εφημερίδες, η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" ένωσε πρώτη το γύρισμα του ανέμου και έσπευσε να στοιχηθεί με τις καινούργιες ανάγκες. Η πρωτομαγιά με τα πορτραίτα του Λένιν ήταν μόνο η αρχή. Το γλείψιμο σε ότι η καλή εφημερίδα βα-

θιά μισεί -όχι μόνο στους αναρχικούς ή στην επαναστατική αριστερά, αλλά σε κάθε τι που μπορεί να κυφορεί μια καινούργια ελπίδα- μόλις άρχισε. Είναι σίγουρο ότι από δω και πέρα, τα κάθε είδους δελτία τύπου, προκηρύξεις και ανακοινώσεις θα τυγχάνουν μεγαλύτερης προσοχής. Χρειαζόμαστε όμως πραγματικά κάτι τέτοιο;

Αντί επιλόγου...

Είναι μάλλον ξεκάθαρο ότι θέση αυτού του άρθρου είναι ότι πρέπει να ενισχύσουμε με όλες μας τις δυνάμεις την κορύφωση της κρίσης αναξιοπιστίας των ΜΜΕ. Είναι ολέθριο -τακτικά και στρατηγικά- να τους προσφέρουμε τόσο απερισκεπτα το "αριστερό" άλλοθι που επιζητούν. Ειδικά στην "ΕΛΕΥΘΕΡΟ-ΤΥΠΙΑ", που τόσα χρόνια μάλλον μας χρησι-

ποίησε και όχι το αντίστροφο -δεν την χρησιμοποιήσαμε ποτέ εμείς.

Η σύνδεσή μας με την κοινωνία, η προπαγάνδα των απόψεών μας και η ζύμωση δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τις στήλες του αστικού τύπου. Η κυκλοφορία των αναρχικών ιδεών γίνεται μέσα από τη δράση και τη σύγκρουση σε πρώτο επίπεδο, μέσα από τα ήδη κατεκτημένα μέσα μας σε ένα δεύτερο (προκηρύξεις, αφίσες, έντυπα) και τελικά μέσα από την προσωπική επαφή σε ένα τελευταίο στάδιο. Το να στέλνουμε δελτία τύπου είναι μόνο η εύκολη λύση. Το να τυπώνουμε όμως προκηρύξεις σε πενήντα χιλιάδες κομμάτια ή το να σπένουμε εκδηλώσεις είναι σίγουρα πολύ πιο δύσκολο, αλλά και πιο αξιόπιστο. Χρειαζόμαστε περισσότερες τοπικές ομάδες, περισσότερα περιφερειακά έντυπα και μεγαλύτερη εμπάθυση στην κεντρική δράση και στη δημιουργία γεγονότων. Τελικά χρειαζόμαστε και μεγαλύτερη πίστη στον εαυτό μας και στις δυνατότητές μας. Το μέλλον μας περιμένει...

M.K.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΕΝ ΖΕΙ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ...

Σ' ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ όπου τα πάντα είναι εμπόρευμα, η πληροφόρηση κοστολογείται πολύ φτηνά. Διακόσιες μόλις δραχμές για να αγοράσεις 48, 64 ή ακόμη και 96 σελίδες εφημερίδας, χωρίς να υπολογιστούν τα κάθε λογής ιλλουστράσιον ένθετα, αφιερώματα, λεξικά, εγκυκλοπαίδειες, βιβλία, CD-ROM... Η τιμή της εφημερίδας δεν αντιστοιχεί με κανένα τρόπο στην αξία των πρώτων υλών, εργασιών και παραγωγικού εξοπλισμού που δαπανώνται για την παραγωγή και την διακίνησή της. Τα δεδομένα δεν αλλάζουν ούτε

και αν στον ισολογισμό της εφημερίδας προστεθούν τα έσοδα από διαφημίσεις και τις μικρές αγγελίες. Τι λείπει άραγε για να κλείσει ο ισολογισμός;

Με στενά οικονομικούς όρους, η παραγωγή ενός εντύπου δεν αποτελεί μια κερδοφόρα επένδυση. Η επένδυση σε μια εφημερίδα δεν γίνεται με στόχο την κερδοφορία, αλλά για την κατοχή ενός ανεκτίμητου αγαθού: του μυαλού μας. Με τις 200 δραχμές δεν αγοράζουμε την εφημερίδα, αυτή μας αγοράζει. Ο τρόπος που επιλέγεται, οργανώνεται και παρουσιάζεται η πληροφορία αποτελεί ένα κορυφαίο γεγονός για την στήριξη και λειτουργία του αστικού κράτους. Και σαν τέτοιό δεν έχει διατίμηση. Η πληροφορία, μετασχηματισμένη μέσα από τα κανάλια των ΜΜΕ, αποτελεί το σκληρό νόμισμα με το οποίο θα αγοραστεί πολιτική εξουσία, θα συγκεντρωθεί και θα διαμοιραστεί σε συγκεκριμένα κάθε φορά τμήματα του κεφαλαίου και των πολιτικών μηχανισμών.

Το πιο εξώφθαλμο παράδειγμα, αν και ελάχιστα γνωστό, είναι το συγκρότημα Λαμπράκη. Στους κόλπους του δεν περιλαμβάνει μόνο τα γνωστά έντυπα, αλλά και ραγδαία επεκτεινόμενες δραστηριότητες στον τομέα του πολιτισμού. Το συγκρότημα στράφηκε γρήγορα προς το μέλλον: η παραγωγή ιδεολογίας -άρα κοινωνικού ελέγχου-, άρα πολιτικής εξουσίας- δεν γίνεται πια μόνο έμμεσα από την διακίνηση της πληροφορίας, αλλά πια άμεσα, μέσα από την παραγωγή πολιτισμού. Ήδη αρκετά σχολεία της χώρας -κυρίως στην επαρχία- έχουν εξοπλιστεί με οπτικοακουστικά μέσα και υλικό βίντεο πάνω στην ιστορία και στην τέχνη -δωρεά του συγκροτήματος. Δηλαδή η άποψη του συγκροτήματος για την ιστορία και τον πολιτισμό φιλοδοξεί να διεκδικήσει την θέση της αντικειμενικής πραγματικότητας και να υποκαταστήσει την αντίληψη που έχει η κοινωνία για τον εαυτό της και την ιστορία της. Στο βαθμό που το υπουργείο Παιδείας προχωρά ήδη στα δημόσια σχολεία πολλών ταχυτήτων, με το πέραςμά τους στους δήμους και με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας, το συγκρότημα θα βρεθεί έτοιμο να ελέγξει και να χειραγωγήσει εκείνο το τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας που αντιπροσωπεύει η νεολαία. Δηλαδή οι μελλοντικοί ενήλικες, αναγνώστες και ψηφοφόροι. Τελικά το Μέγαρο Μουσικής (και η αντίληψή του για την μουσική) αποτελεί μόνο την κορυφή του παγόβουνου.

Τα ΜΜΕ επενδύουν πάρα πολλά για τον έλεγχο της κοινωνίας. Για να μπορέσει όμως αυτή η διαδικασία να είναι αυτοτροφοδοτούμενη, -δεδομένου του τεράστιου ύψους των κε-

φαλαίων που απαιτούνται- πρέπει να είναι σε θέση να εξαργυρώνουν την ήδη υπαρκτή τεράστια πολιτική τους δύναμη σε κεφάλαια κίνησης. Ίσως το καλύτερο παράδειγμα γι' αυτό αποτελεί η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ".

Καταρχήν, όπως και όλα τα υπόλοιπα συγκροτήματα ΜΜΕ, για να μπορέσει να είναι ανταγωνιστική, έπρεπε να συνδεθεί με δυναμικά τμήματα του κεφαλαίου. Λαμπράκης, Αλαφούζος, Κόκκαλης' απέναντί τους η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" επέλεξε να προσδεθεί στην οικονομική αυτοκρατορία του Βαρδινογιάννη. Μόνο για την ολοκλήρωση του καινούργιου της κτιρίου στο Νέο Κόσμο (επ' ευκαιρίας: για να αντιμετωπίσει τις κινητοποιήσεις των κατοίκων της γειτονιάς επιστράτευσε τα ΜΑΤ) άντλησε με την μορφή δανείων 1,2 δις από τη ΧίοςBank και 600 εκατομμύρια από μια παναμέζικη θυγατρική του ομίλου Βαρδινογιάννη.

Πρόσφατα αποκαλύφθηκε στον τύπο και η συμμετοχή της, μαζί με ολλανδούς επιχειρηματίες, στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας ροζ τηλεφώνων Mediatel S.A. (Κοινωνικό έργο, όχι αστεία). Είναι η ίδια εταιρεία που πριν λίγο καιρό προσχάταν δώρα σε όσους τηλεφωνούσαν για να απαντήσουν σε κάποιες τυποποιημένες ερωτήσεις: μάλλον επιδοτούμενα προγράμματα αναγνώρισης φωνής ή υπολογιστές. Πέρα δηλαδή από τα ροζ τηλέφωνα και την εμπειρία σεξολόγο Μαλενα, έρευνα σε υψηλή τεχνολογία. Και αυτό το τελευταίο δεν αναφέρθηκε πουθενά...

Αυτό που δεν είναι καθόλου γνωστό είναι ότι η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" συμμετέχει και στο μετοχικό κεφάλαιο της "ΑΝΟΔΟΣ", η οποία αποτελεί την εξέλιξη της "ΧΡΥΣΑΛΙΔΑΣ", της πιο γνωστής εταιρείας εκμάθησης γραφικών τεχνών και επεξεργασίας Video σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Και βέβαια κατέχει το 20% του κεφαλαίου του Mega Channel.

Στο επαγγελματικό ηλεκτρονικό μέλλον που μας ετοιμάζει η εξουσία, τα συγκροτήματα ΜΜΕ έχουν εμπλακεί σε μια θανάσιμη διαπάλη για τον έλεγχο της ψυχής μας. Μέχρι τώρα, αγοράζοντας μια εφημερίδα προσπαθούσαμε να διακρίνουμε λίγα απ' όλα όσα μας κρύβουν στις ειδήσεις που επέλεγαν να δημοσιεύσουν. Τώρα πια πρέπει να προσπαθούμε να αποκαλύπτουμε τι κρύβεται πίσω από την ίδια την εφημερίδα. Γιατί αλλιώς ίσως κάποια μέρα θα 'μαστε εμείς που δεν θα μπορούμε να κρυφτούμε από τις οθόνες του Μεγάλου Αδελφού...

Αλήθεια που είσαστε;

ΚΕΙΜΕΝΟ υπογραφών 2600 πολιτών, που τιτλοφορείται "Είμαστε εδώ..." και καταγγέλλει την κατάσταση που επικρατεί στο χώρο των media, δόθηκε στη δημοσιότητα. Το κείμενο αναρωτιέται, ως πότε η τηλεθεαματικότητα, η ακροαματικότητα και η κυκλοφορία -δηλαδή η δύναμη για το κέρδος- θα αναγορεύονται όχι μόνο σε υπέρτατες, αλλά και σε μοναδικές αρχές. Ανακαλύπτει ότι η κοινωνία έχει αντιστάσεις και στόχος του είναι να συμβάλει στη δημιουργία ενός κινήματος ενάντια στην ανεξέλεγκτη εξουσία των media. Αν ήταν ελεγχόμενη όμως;

Η κριτική

Τελευταία, η κριτική στα media είναι της μόδας. Κάτι για τα πόσα χρόνια της ελεύθερης ραδιοφωνίας, κάτι γιατί βαρεθήκαμε τα προγράμματα ανάμεσα στις διαφημίσεις(!), κάτι γιατί έχουν γεμίσει οι τοίχοι συνθήματα όπως "τασάκιστε τους δημοσιογράφους". Τα media αντιλαμβάνονται την αρνητική γι' αυτά διάθεση της κοινωνίας. Έτσι, μέσα στα πλαίσια του "πλουραλισμού" που τα διακατέχει, αναλαμβάνουν αυτές τις φωνές διαμαρτυρίας και τις αναλώνουν σε ανούσιες συζητήσεις. Που οφείλεται η κρίση των media; Μήπως είναι οι πολιτικοί; Μήπως οι ελάχιστοι κακοί δημοσιογράφοι; Ή μήπως τα κακά αφεντικά τους;

Μάλλον φταίει το κυνήγι της ακροαματικότητας, λένε. Η ακροαματικότητα, είναι πλέον, μία κατάσταση αυτόνομη -άυλη. Δεν ορίζεται. Δεν έχει απίτες ύπαρξης στόχους και πρακτικές. Και η κατάληξη είναι γνωστή: κάποιοι ειδήμονες θα ψευτοπροσδιορίσουν πάλι τα όρια της ελευθερίας και της αστικής δημοκρατίας. Ανακαλύπτουμε πόσο τυχεροί είμαστε που έχουμε νόμους και θεσμούς, μόνο που δεν εφαρμόζονται. Υπάρχει όμως κρίση αναρωτιέμαι εγώ;

Βιώνουμε πραγματικά μία νέα εξουσία των media;

Η εξουσία τους, ήταν και είναι δεδομένη. Είτε μιλάμε για "ελεύθερη" (βλέπε ιδιωτική) είτε για "μη ελεύθερη" (βλέπε κρατική). Τα μέσα υπάρχουν για να μας περιορίζουν μέσα στο φαύλο κύκλο τους: πληροφόρηση - διαφήμιση - εμπόριο - κυριαρχία - παραπληροφόρηση. Μάλιστα, βρισκόμαστε στη κορύφωση του στόχου τους. Τα υποκείμενα μεταμορφώθηκαν. Άρνηση του εγώ, άρνηση της ελευθερίας να κατασκευάζεις πληροφορίες, να τις εκμαιεύεις ή να τις ανταλλάξεις. Κάποιος άλλος έχει έτοιμο το πιάτο για σερβίρισμα. Η δήλωση του εγώ ως "είναι", δεν υφίσταται. Η υποδύλωσή του, ανάγεται σε σύγ-

χρονη και μόνη αξία: ελεύθερος και ωραίος γιατί καπνίζει Μάλμπορο. LACTA Παπαδόπουλος, όπως λέμε CHIPITA Πανιώνιος. Και αυτή ήταν η επιθυμητή κορύφωση. Άρα δεν υπάρχει κρίση στα media.

Την πατήσατε!

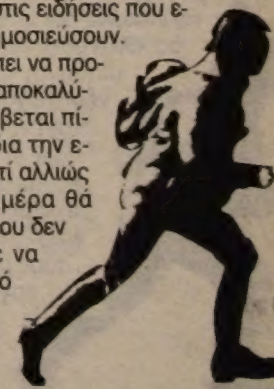
Η παραπάνω κριτική δεν προσφέρει τίποτα. Απλώς δίνει τροφή στον πλουραλισμό των media. Τα media δεν είναι κάτι κατακερματισμένο. Δεν έχουν ιδιαίτερες ή ξεχωριστές στιγμές. Αποτελούν μία σύνθεση: δημοσιογράφοι με δεδομένη χρωματισμένη ή άχρωμη "άποψη", "προβληματισμός", "διασκέδαση", "ενήμερωση", διαπλεκόμενα συμφέροντα, (και φυσικά) διαφήμιση. Όλος αυτός ο συρφετός καταστάσεων και υποκειμένων ΕΛΕΓΧΕΤΑΙ (τα media σε κάποιους ανήκουν). Είναι λάθος να λέμε ότι τα media είναι ανεξέλεγκτα. Ελέγχονται και κάνουν πολύ καλά τη δουλειά τους. Οι διαμαρτυρίες και οι υπογραφές είναι αμφισβήτηση γι' αυτό που προσφέρεται, αλλά αμφισβήτηση με τον τρόπο και στο μέτρο που έχει προσφερθεί, δηλαδή δεν είναι καν αμφισβήτηση (παράφραση των λόγων του Γ.Πεφάνη). Και εξηγούμαι: αν αντιλαμβανόμαστε την επικοινωνία ως ανταλλαγή, σαν τον αμοιβαίο χώρο λόγου και απάντησης, τα media είναι αντιεπικοινωνιακά μέσα (Μποντριγιάρ). Μας ενδιαφέρει λοιπόν να τα φανταστούμε ή να ζητήσουμε να γίνουν σαν κάτι που δεν μπορεί να είναι;

Οι διαμαρτυρίες και οι υπογραφές δεν είναι τίποτ' άλλο από το άλλοθι της "καλής πλευράς" των μέσων. Μια φαντασίωση, που καταδεικνύει την σήψη από τους θεσμούς της αστικής δημοκρατίας, με κύρια την εκπροσώπηση. ΑΥΤΟΙ που έχουν τα media, ας τα φτιάξουν όπως ΜΑΣ αρέσουν. Αποτέλεμά τους - συνειδητή ή όχι - η φήμηση της όποιας αγανάκτησης ή επιθυμίας: "Η Δημοκρατία διαθέτει αξίες και κανόνες που θα τους επιβληθούν" (σημείο του κειμένου). Θα το φάτε τώρα ή να το τυλίξετε για το σπύρι;

Αλήθεια, που είσαστε πολίτες που δεν ανέχεστε την κοροϊδία, την κατάπτωση την περιφρόνηση κάθε αξίας; Πως θα αρνηθείτε την αιχμαλωσία και θα ζητήσετε δημιουργικά τη ζωή;

Τα media έχουν ρίξει τη σκιά τους σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Σαν δρόντα άτομα θα πρέπει να αρνηθούμε ολικά την κυριαρχία της αποχαύνωσης. Οι νόμοι, οι θεσμοί και το κράτος δεν θα μας προστατεύουν. Δεν έχουν λόγο να το κάνουν. Εμείς όμως έχουμε. Απαίτηται μία κοιλότητα και πρακτική η οποία θα αρνείται τη μαζική κατανάλωση, την εκπροσώπηση. Ας πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Δεν έχουμε άλλη επιλογή.

N.G.

Για την εξέλιξη του «ΑΛΦΑ»

Πρόταση για βασικούς άξονες του πανελλαδικού διαλόγου για το ΑΛΦΑ που συνυπογράφουν η ομάδα συνεργατών/τριών του «ΑΛΦΑ» στη Θεσσαλονίκη και ενδιαφερόμενοι σύντροφοι.

του κεφαλιού τους. Αυτός είναι ο κόσμος. Αν δεν τους αρέσει τα ΜΜΕ έχουν ήδη φροντίσει για τον κοινωνικό εθισμό στην τοξική φαρμακοεξαρτημένη κατάληξη των απελπισμένων και η νομιμοποίηση της ελευθερίας του θανάτου όλο και συζητιέται μετά τα λαμπρά αποτελέσματα της λοβοτομής της κάποτε εξεγερμένης νεολαίας του Άμστερνταμ.

Τα περισσότερα από τα στοιχεία του πρωτοβιομηχανικού καπιταλισμού, με τις απαραίτητες βέβαια αναλογίες και μεταφορές, είναι εδώ. Αυτό που λείπει είναι το επαναστατικό κίνημα.

Β. ΑΛΛΑ ΠΟΙΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ;

Μετά την ήττα του εργατικού και του ελευθεριακού κινήματος τη δεκαετία του 1930, μια νύχτα χωρίς αστέρια σκέπασε τους ορίζοντες της ανθρωπότητας. Το ψέμμα που δολοφόνησε τους εξεγερμένους των εργατικών συμβουλίων στην Ιταλία και τη Γερμανία και των αναρχοσυνδικαλιστικών συλλογισμών στην Ισπανία, ο φασισμός, θάφτηκε κάτω από το ακόμα μεγαλύτερο ψέμμα της παγκόσμιας διαίρεσης ανάμεσα στον "κομμουνισμό" της ΕΣΣΔ και τον "ελεύθερο κόσμο" των ΗΠΑ.

Πρόσφατα γιορτάστηκαν πενήντα και με μεγάλη δημοσιότητα τα 50χρονα της "νίκης της δημοκρατίας" πάνω στο φασισμό. Με πολύ λιγότερη δημοσιότητα και στους περιορισμένους κύκλους της παγκόσμιας ελίτ περίπου γιορτάστηκαν τα 50χρονα από την ίδρυση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Το 1944, πριν τελειώσει ο πόλεμος, στο Bretton Woods των ΗΠΑ, πραγματοποιήθηκε το συνέδριο για τη συγκρότηση της καπιταλιστικής διεθνούς. Ήξεραν καλά ότι ο διπολισμός είχε ημερομηνία λήξης γιατί το σταλινικό καθεστώς, αν και είχε βασικές ομοιότητες με τη θηριωδία του χριστιανισμού, μειονεκτούσε στο ότι δεν μπορούσε να αναβάλλει επ' άπειρο την πραγμάτωση του κομμουνισμού. Του έλειπε το τέχνασμα της ευτυχίας στη μετά θάνατο ζωή. Έτσι το κεφάλαιο έπρεπε να προνοήσει για τη διάδοχο κατάσταση και να διατηρήσει στη ζωή το σταλινισμό όσο θα χρειαζόταν, για να κοπρίσει τόσο πολύ πάνω στην ιδέα της επανάστασης που να τη σβήσει για πάντα από τη σκέψη των ανθρώπων. Συγχρόνως, για να ξεχαστεί το σοκ της πρόσφατης σφαγής, οι διαχειριστές της εξουσίας στις χώρες της Δύσης μεταπολεμικά λανσάρησαν το ιδεολογικό σύμπλεγμα των "αξιών του ελεύθερου κόσμου" και πριμοδότησαν τη γιγάντωση της παθητικής μεσαίας τάξης, της "σιωπηρής πλειοψηφίας". Ανάπτυξη και καταναλωτισμός. Δουλειά και προκοπή. Το κεφάλαιο σας αγαπά τόσο ώστε έστειλε το μονογενή του γιο, το εμπόρευμα, για να σας σώσει! Λατρεύετε το νέο θεό!

Σ' εκείνα τα μαύρα χρόνια, η ιδέα της επανάστασης διαφυλασσόταν από τους επιζώντες και τα υπολείμματα των παλιών επαναστατικών οργανώσεων που, συχνά στην παρανομία, ζούσαν με τις εικόνες μιας περασμένης εποχής.

Σιγά σιγά κάποιοι κύκλοι διανοουμένων άρχισαν να ανακαλύπτουν τμήματα της αλήθειας για την παγκόσμια πραγματικότητα, μέσα όμως

από τη ματιά του επιστημονικού αναλυτή και όχι των κοινωνικών κινημάτων. Τέλος, τη δεκαετία του 1960, οι αναπτυσσόμενες χώρες ταρακουνήθηκαν από το κίνημα της νεολαίας. Εξέγερση ενάντια στη μικροαστική ηθική και τον πούριτανισμό, για το δικαίωμα στην τεμπελιά, τον έρωτα, την ελευθερία. Τα ίδια χρόνια, τα πρώτα συμπτώματα κατάρρευσης κάνουν σαφή την παρουσία τους στις χώρες του "κομμουνιστικού" μπλοκ ενώ αντάρτικα εμφανίζονται σε όλες τις γωνίες του "τρίτου κόσμου". Το άστρο της επανάστασης φωτίζει τη νύχτα;

Σύντομα αποκαλύπτεται ότι η ελευθερία που απαιτούσε η εξεγερμένη νεολαία εύκολα μπορούσε να μετατραπεί σε ελευθερία κατανάλωσης και ο υποκειμενισμός σε ατομισμό. Στο εξής η νεολαία και όχι οι οικογενειάρχες θα είναι στο στόχαστρο των διαφημιστών. Τα τριτοκοσμικά αντάρτικα χειραγωγούνται από τις διάφορες παραφυάδες του "κομμουνισμού" γεγονός που δίνει παράταση ζωής δύο δεκαετιών στην ΕΣΣΔ. Σ' αυτό το διάστημα οι εξεγερμένοι του "τρίτου κόσμου" θα συντριβούν, συχνά μέσα σε ένα αλισβερίσι, με τις απαραίτητες εμπορικές συμφωνίες, ανάμεσα στις δύο υπερπαραδυναμίες. Την ίδια περίοδο στη Δύση, το τμήμα του νεολαιίστικου κινήματος που αρνιόταν να αφομοιωθεί, θα περιθωριοποιηθεί από τον "ενοπλο αγώνα" που θα διαλύσει, ευτυχώς όχι ολοκληρωτικά, την κοινωνική δράση και τους κοινωνικούς του σχηματισμούς. Στις μέρες μας, τα διάφορα "τσακάλια" που έδρασαν σαν εντολοδόχοι της αυτοκρατορίας, καθοδηγώντας από μέλη της RAF μέχρι τον οποιοδήποτε φιλόδοξο "μαρξιστή" λοχία του οποιοδήποτε αφρικανικού κράτους, ξεσκεπάζονται, σαν καμμένα χαρτιά που είναι, για μια δευτερεύουσα εμβέλεια τόνωση του ενδιαφέροντος των βαριεστημένων τηλεθεατών.

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ επανεμφανίζεται στις χώρες της Δύσης σαν τμήμα των κινήματων του 60. Μέσα στη γενική σύγχυση, ο αναρχισμός δεν θα κατακτήσει μια σαφήνεια, παραμένοντας γνώρισμα της εποχής. Οι αναρχικοί προσπαθούν να ανακαλύψουν την ταυτότητά τους στο ένδοξο παρελθόν ή δανείζονται ιδεολογήματα από το ρεύμα του "σιτουασιονισμού". Ο διανοουμενισμός ήταν πάντα εχθρός της επανάστασης και αναπαραγωγή της ιεραρχίας, στο βαθμό που κάποιοι "ειδικοί" αναλαμβάνουν την παραγωγή της θεωρίας που οι "μάζες" οφείλουν να χρησιμοποιήσουν για να "απελευθερωθούν". Οι σιτουασιονιστικές προσεγγίσεις μπορεί να ανέλυσαν επιτυχώς πτυχές της πραγματικότητας, συγκρότησαν όμως τελικά μια ερμητική αποκρυφιστική ιδεολογία, οι κάτοχοι της οποίας (ή οι κατεχόμενοι απ' αυτήν) μπορούσαν να αισθάνονται ανώτεροι, αφού μπορούσαν να ερμηνεύουν τα θέσφατα, σαν τους ιερείς που διάβαζαν τα ιερογλυφικά. Τελικά οι πιο αναισχυντοί αξιοποίησαν τις αναλύσεις για να αναρριχηθούν στους μηχανισμούς της κυριαρχίας, ενώ οι υπόλοιποι χάθηκαν αποδεικνύοντας ότι η επιχειρηματολογία για την καθημερινή ζωή, όταν δεν συνοδεύεται από ανάλογη πράξη, παραμένει κενό γράμμα.

Είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του αναρχισμού να ταλαντεύεται ανάμεσα στη μηδενιστική άρνηση και στη θετική, εδώ και τώρα υλοποίηση των ελευθεριακών σχέσεων και κοινωνικών δομών. Χωρίς να πραγμα-

τοποιείται ολοκληρωμένα κανένα από τα δύο οράματα, ένα μέρος των αναρχικών συμπορεύτηκε με τις ένοπλες μαρξολενινιστικές ομάδες -ή αρκέστηκε να επενδύει με ιδεολογήματα τη μητροπολιτική βία της άγριας νεολαίας-, ενώ ένα άλλο ρεύμα διαχύθηκε στα εναλλακτικά κινήματα της Δ. Ευρώπης: καταλήψεις, κοινόβια, αντιεξιστικές ομάδες, μικρές συνεταιριστικές συλλογικότητες. Οι αντικειμενικές συνθήκες, αλλά και η έλλειψη στόχου έκαναν το τελευταίο ρεύμα, μέχρι πρόσφατα τουλάχιστον, να φαίνεται σαν μια γραφικότητα στο περιθώριο της κοινωνίας.

Αν τη δεκαετία του '60 δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε για κάτι χωρίς να μιλήσουμε για τα πάντα, τώρα δεν μπορούμε να μιλήσουμε για τίποτα χωρίς να αναπτύξουμε την αντίστοιχη δράση. Δράση, που λόγω της ανάπτυξης του κεφαλαίου και της παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας, αν είναι η κατάλληλη σε τοπικό επίπεδο, μπορεί να έχει ανυπολόγιστες παγκόσμιες συνέπειες, όπως "το πέταγμα της πεταλούδας". Το είπαμε και στην αρχή. Η παγκόσμια νέα τάξη οικοδομεί συνθήκες ανάλογες του πρωτοβιομηχανικού καπιταλισμού. Το μόνο που λείπει είναι το επαναστατικό κίνημα. Πρέπει να δείξουμε στην πράξη ότι έχουμε αντιληφθεί πως δεν μπορούμε να πολεμάμε την αλλοτρίωση με αλλοτρίωμένες μορφές αγώνα. Το επαναστατικό κίνημα δεν είναι μόνο αναγκαίο να υπάρξει, αλλά στις παρούσες αντικειμενικές συνθήκες μπορεί να πιστευτεί και στη νίκη. Γιατί ο άνεμος που είναι καρπός της γης, έχει τους δικούς του ρυθμούς και ωριμάζει όχι στα βιβλία των θρηνών, αλλά στα στήθη αυτών που τίποτα άλλο δεν έχουν από αξιοπρέπεια και ανυποταξία, ο άνεμος αυτός της αξιοπρέπειας και της ανυποταξίας δεν εμποδίζεται πλέον από καμία διαστρέβλωση του επαναστατικού προτάγματος. Εμποδίζεται μόνο από το φόβο μας μήπως φανούμε καλύτεροι από απ' ό,τι προσπάθησαν να μας πείσουν ότι είμαστε, εμποδίζεται μόνο από την έλλειψη πίστης στον αγώνα. Η μόνη ελπίδα των κυριάρχων είναι οι ασυμβίβαστοι να αποδεικνύουμε ότι είμαστε ανίκανοι να συμφωνήσουμε, ότι οι αδύναμοι είμαστε αδύναμοι επειδή είμαστε ανίκανοι να είμαστε κάτι άλλο, ότι είμαστε ανίκανοι γιατί μας αξίζει, ότι είμαστε ανίκανοι γιατί το θέλουμε.

Γ. ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΑΛΦΑ

Στην Ελλάδα, ο αναρχισμός και η κοινωνία ακολούθησαν πιστά, αν και με καθυστέρηση και γι' αυτό με πιο γρήγορους ρυθμούς, τις εξελίξεις των δυτικών κοινωνιών. Αυτή η ταχύτερη εξέλιξη έκανε να εμφανιστούν στην Ελλάδα με την κωμικότητα (για όσους είναι απ' έξω) της επανάληψης πολλές από τις στιγμές του κοινωνικού κινήματος που πρωτοεμφανίστηκαν στη Δύση. Σήμερα πάντως λίγο-

πολύ η ελληνική πραγματικότητα, με τις ιδιαιτερότητές της, είναι συντονισμένη με τη Δύση. Έτσι το ελληνικό κεφάλαιο διεισδύει στις χώρες ανατολ. Ευρώπης και τα Βαλκάνια, η ελληνική οικονομία ακολουθεί τις επιταγές του ΔΝΤ (αντικειμενικά κριτήρια, αναδιάρθρωση, συρρίκνωση μεσαίας τάξης), η μητροπολιτική νεολαία ασφυκτιά στην Αθήνα, η Θεσσαλονίκη προετοιμάζεται για οικονομική πρωτεύουσα των Βαλκανίων, προς όφελος του προελαύνοντος ελληνικού κεφαλαίου (γι' αυτό στην πόλη θριαμβεύει η μικροαστική ευπρέπεια και το διψασμένο για στελέχωση της κυριαρχίας φοιτηταριό), στην επαρχία βασιλεύει η απέραντη πλήξη της νεολαίας που κατεβάζει χάρη, ούισκου, φούντα, πρέζα, ό,τι νά 'ναι, ξέροντας ότι ποτέ δεν θα καταφέρει να είναι η εικόνα στην TV, οι μετανάστες εργάτες είναι παντού το φόβητρο, αλλά και η δικαιώση των "ελλήνων", εθνικισμός και θρησκείες (ακόμα και θρησκείες των στυλ) δίνουν την ψευδαίσθηση μιας χαμένης ενότητας, οι υπήκοοι δεν έχουν τίποτα να συζητήσουν εκτός από όσα είδαν την προηγούμενη στην TV, η απογοήτευση, η τρέλα και η πρέζα παίρνουν τους πιο ευαίσθητους και τους πιο αδύναμους και η αναρχία είναι μια γραφικότητα, μια πύρινη εικόνα στα ΜΜΕ, συχνά μάλιστα ξεκάθαρα κομμάτι του σχεδίου της κυριαρχίας.

Ο αναρχισμός στην Ελλάδα φέρει όλη τη σύγχυση που τον χαρακτηρίζει διεθνώς. Διαφοροποιείται στο ότι υπήρξε μια ιστορική συνέχεια του κλασικού αναρχισμού και γιατί, εν μέρει λόγω της προπαγάνδας των ΜΜΕ και εν μέρει λόγω επιλογών των ιδίων των αναρχικών, στην Ελλάδα ο αναρχισμός έχει ταυτιστεί με τη μητροπολιτική, άγρια νεολαία (το τελευταίο δεν συμβαίνει π.χ. στη Γαλλία, την Αγγλία ή τις Η.Π.Α.). Στην Ελλάδα, όπως και παντού, οι αναρχικοί πρέπει να απαντήσουν στο πρόβλημα του αυτοκαθορισμού τους και του ετεροκαθορισμού τους από τα ΜΜΕ και από το λόγο της κυριαρχίας. Στην Ελλάδα, όπως και παντού, πρέπει να κάνουν την επιλογή τους ανάμεσα στο μηδενισμό και την επανάσταση της καθημερινής ζωής.

Εμείς το λέμε ξεκάθαρα, δεν ενδιαφερόμαστε να εμπλακούμε σε οποιαδήποτε συζήτηση και δράση έξω από αυτές που οδηγούν στον αυτοκαθορισμό και το θετικό προσδιορισμό μιας ελευθεριακής ύπαρξης, μες στην κοινωνία και μάλιστα και σε ατομικό και σε συλλογικό επίπεδο.

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ότι όλα τα παραπάνω πρέπει να αποτελέσουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί ο διάλογος που θα αποκρυσταλλώσει τα βασικά σημεία συμφωνίας πάνω στα οποία θα κινηθεί στο μέλλον η έκδοση του «ΑΛΦΑ». Προσανατολιζόμαστε, προφανώς, προς την 3η έκδοσή που περιγράφηκε στο 10ο φύλλο, συμφωνώντας με την επιστολή του συντρόφου που δημοσιεύθηκε στο 12ο φύλλο, ό-

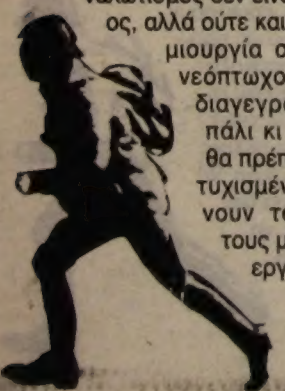
Α. Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Η παγκόσμια νέα τάξη οικοδομεί συνθήκες που θυμίζουν την εποχή του πρωτοβιομηχανικού καπιταλισμού. Το κεφάλαιο ξεφορτώνεται όλα τα προσχήματα. Ανάπτυξη, κράτος πρόνοιας, δημοκρατία, σοσιαλδημοκρατία, εργασιακά δικαιώματα, ανθρώπινες αξίες, όλα αυτά σύντομα θα ανήκουν στο παρελθόν. Η πραγματικότητα πλέον προβάλλει ωμή, κυνική. Από τη μια μεριά το κεφάλαιο, παγκόσμια οργανωμένο και συγκροτημένο και από την άλλη οι εκμεταλλεζόμενοι. Ο "πρώτος κόσμος" και ο "τρίτος κόσμος". Ο πλούσιος βορράς και ο φτωχός νότος. Εμείς και αυτοί...

Η ιστορία μάλιστα έχει τελειώσει, μας λένε. Αυτός είναι ο κόσμος. Δεν πρόκειται να αλλάξει. Οι επαναστάτες δεν μπορούν να τον αλλάξουν "απόδειξη" η σταλινική θηριωδία. Αλλά "δυστυχώς" ούτε και η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της ελεύθερης οικονομίας της Δύσης μπορεί. "Δυστυχώς" υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στον πλανήτη και οι πρώτες ύλες δεν φτάνουν για όλους. Έτσι οι εξαθλιωμένοι του "τρίτου κόσμου" πρέπει να χωνέψουν την ιδέα ότι θα είναι πάντα εξαθλιωμένοι, η μόνη τους επιλογή είναι να συμμετάσχουν σε κάποιον από τους δεκάδες τοπικούς πολέμους που διεξάγονται ανάμεσα σε συμμορίες (με "ιδεολογία" εθνική/θρησκευτική/πολιτική) για το ποιος θα είναι ο τοποτηρητής της ηγεμονίας, ελπίζοντας ότι στο τέλος θα ανήκουν στη νικήτρια πατρίδα, αν βέβαια έχουν επιζήσει.

Όσο για τους υπηκόους του "πρώτου κόσμου", πρέπει έτσι κι αλλιώς να είναι ευτυχισμένοι, αφού είχαν την τύχη να γεννηθούν στο κέντρο και όχι στην περιφέρεια και να φροντίζουν να τρέφουν τα αφεντικά τους όσο γίνεται πιο πλουσιοπάροχα για να περισσεύουν περισσότερα ψίχουλα για τους ίδιους. Αλλά αυτά που ξέρανε να τα ξεχάσουν! Δεν αρκεί να εκτελούν μηχανικά το ρόλο του υποτελούς. Πρέπει να είναι δημιουργικοί, παραγωγικοί δούλοι γιατί πλέον τα προνόμια των πιστών υποτελών δεν μοιράζονται αδιάκριτα σε όλους. Η μεσαία τάξη δεν είναι πια απαραίτητη σαν αντίβαρο στην εξεγερμένη εργατική τάξη, ο καταναλωτισμός δεν είναι πια αναγκαίος, αλλά ούτε και επιφύλαξη η δημιουργία στρατιών από νεόπτωχους είναι προδιαγεγραμμένη. Αλλά πάλι κι αυτοί ακόμα θα πρέπει να είναι ευτυχισμένοι αν συγκρίνουν τους εαυτούς τους με τους ξένους εργάτες...

Και για τους αταίριαστους; Κακό

που αναφέρεται ότι "η τρίτη σχηματισμένη εκδοχή πρέπει να έχει σα στόχο την τέταρτη". Συμφωνούμε με την υπόλοιπη επιχειρηματολογία του συντρόφου που καταλήγει στο ότι "κανένα επιμέρους πολιτικό θέμα δεν αντιμετωπίζεται ουσιαστικά χωρίς μια σφαιρική πολιτική θέση για το σύνολο της πραγματικότητας. Χωρίς να τραβάμε από τα μαλλιά την τέταρτη εκδοχή, η οποία δεν γεννιέται από το πουθενά, νομίζω ότι πρέπει να αποτελεί στόχο της όλης προσπάθειας".

Στις παρούσες συνθήκες προφανώς το Δίκτυο «ΑΛΦΑ» δεν μπορεί να επεξεργαστεί ξεκάθαρες θέσεις για όλες τις πτυχές της κοινωνικής πραγματικότητας που θα ξεφεύγουν από τον απλό σχολιασμό. Έχουμε ήδη πει ότι δεν έχει νόημα αλλά και δεν θα μπορούσε να εκφράσει το σύνολο των λεγόμενων αναρχικών. Ούτε θα μπορούσε να είναι μια ομοσπονδopoίηση ομάδων, συντρόφων και συντροφισσών που θα προσδιορίζονται από ένα συγκεκριμένο αντιεξουσιαστικό ρεύμα, γιατί απλούστατα αυτοί δεν υπάρχουν αφού απουσιάζει η αναγκαία θεωρητικο-πρακτική δραστηριότητα. Θα μπορούσε όμως να είναι μια δικτύωση των συντρόφων και συντροφισσών που συγκεντρώνονται τους περιγραμματούς προβληματισμούς που αναφέρονταν παραπάνω. Θα μπορούσε να ενεργοποιήσει πανελλαδικά ανθρώπους που παραμένουν ανενεργοί γιατί ουσιαστικά σήμερα ο αναρχισμός στην Ελλάδα αφήνει περιθώρια δράσης μόνο για την "αγριεμένη νεολαία" της Αθήνας. Τι δυνατότητες δίνει σήμερα ο αναρχισμός σε ένα αγρότη στη Θεσσαλία; Σ' έναν εργάτη π.χ. στην Πάτρα; Σ' έναν/μία νέο/νέα στην επαρχία; Σε μία νοικοκυρά; Σε έναν ξένο εργάτη; Σε έναν/μία απελπισμένο/η; Να κατεβούν στη Στουρνάρα για να τα σπάσουν; Σίγουρα το ξέσπασμα της οργής θα γεμίσει αδρεναλίνη και η δονή τις φλέβες τους. Μέχρι να εγκλιματιστούν και να διακρίνουν τους επαγγελματίες του "αυθόρμητου ξεσπάσματος" που με το γεμάτο εμμονές τροπάρι τους κοντεύουν να σκοτώσουν ακόμα και την άγρια χαρά της εξέγερσης. Η καθημερινή ζωή απαιτεί θετική δράση που θα διαλύσει τη θολούρα του χώρου που ευνοεί την ανάπτυξη του κάθε είδους πολιτικαντισμού.

Το Δίκτυο «ΑΛΦΑ» θα μπορούσε να δώσει φωνή σε ανθρώπους πανελλαδικά, θα μπορούσε να τους δώσει τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν και να ψηλαφίσουν μαζί την πραγματικότητα, βρίσκοντας ίσως και συλλογικές λύσεις. Το δίκτυο «ΑΛΦΑ» θα μπορούσε να συμβάλλει

στην αποπεριωρισποίηση του αναρχισμού και στην πολυσυζητημένη κοινωνική απεύθυνση. Για να πετύχει αυτά το δίκτυο «ΑΛΦΑ» πρέπει να συγκροτηθεί με βάση μίνιμουμ προς το παρόν, πολιτικές συμφωνίες πάνω σε κεντρικά πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα που θα τα έχει πρώτα επεξεργαστεί και να αναλάβει τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες πολιτικής δράσης που αυτό συνεπάγεται.

Α ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

★ **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ:** Σχηματισμός υπερκρατικών μπλοκ/ Επαναπροσδιορισμός ΝΑΤΟ και Δυτικοευρωπαϊκής ένωσης/ Σχέση κέντρου και περιφέρειας/ Νεοαποικιοκρατία/ Υποκίνηση τοπικών συρράξεων (εθνικισμός - ρατσισμός - θρησκείες)

★ **ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ:** Παγκόσμια τράπεζα - Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου - GATT/ Εγκατάλειψη επενδύσεων ανάπτυξης/ Άμεσα ανταποδοτικό κεφάλαιο/ Κινητικότητα κεφαλαίου/ Εξαφάνιση μεσαίας τάξης/ Εξαφάνιση εργασιακών δικαιωμάτων/ Ελαστικότητα/ προσωρινότητα/ Εργάτες νέου τύπου/ Ξένοι εργάτες - μαύρη εργασία

★ **ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ:** Συγκρότηση της υπερσυμβολικής οικονομίας/ Ψευδοιστορία - ψευδογεγονότα/ Βιομηχανία της συνειδησίας/ Τεχνικές των ΜΜΕ/ Ανατρεπτική χρήση των μέσων/ Η κήρυξη εκτός νόμου της Ιστορίας/ Υποκουλτούρα και θρησκεία

★ **ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ:** Από τον εθνικισμό για εσωτερική κατανάλωση στη δι-

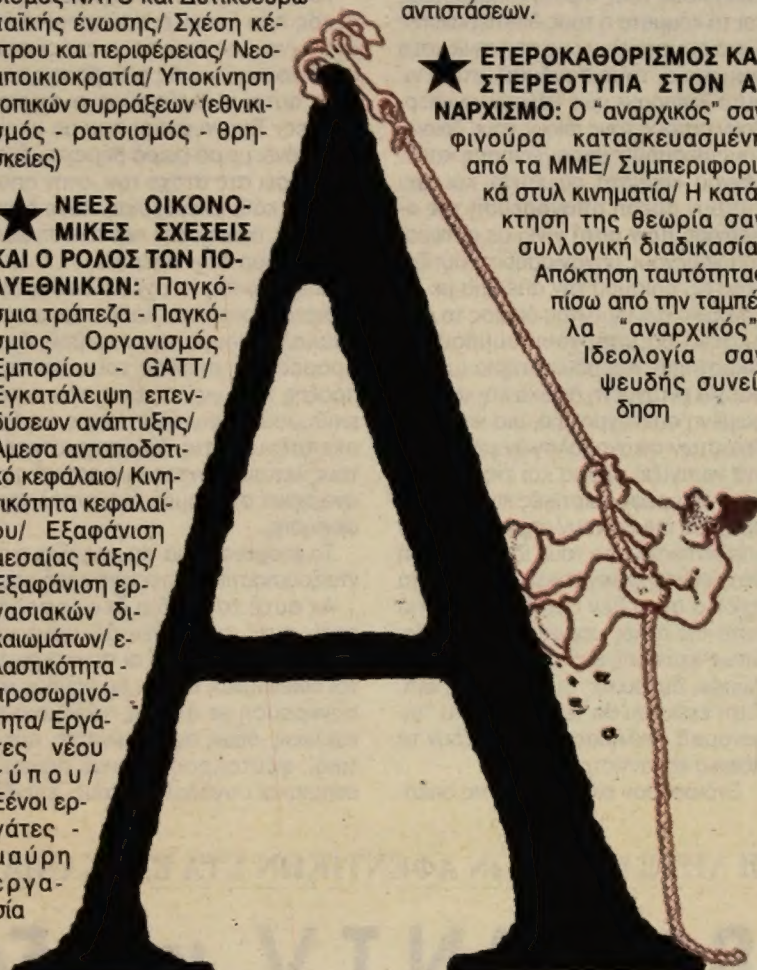
είσδυση στα Βαλκάνια και την Αν. Ευρώπη/ Θεσσαλονίκη, οικονομική πρωτεύουσα των Βαλκανίων/ Εκσυγχρονισμός του στρατιωτικού μηχανισμού/ Νέες σχέσεις με ΝΑΤΟ/ Νέες σχέσεις με ευρωπαϊκή ένωση

★ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ:

Τα κόμματα σαν ιστορικοί μηχανισμοί ταυτότητας/ Τα κόμματα σαν μηχανισμοί εμπέδωσης του αστισμού και εξευρωπαϊσμού στην Ελλάδα/ Από το διχασμό των κομμάτων στην κοινωνία άθροισμα των περιθωρίων/ Ο σημερινός χειραγωγικός ρόλος των κομμάτων και ιδεολογία της αντιπροσωπευσης/ Ο ρόλος των κομμάτων στην επαρχία/ Κομματική εκμετάλλευση των κοινωνικών αντιτάσεων.

★ ΕΤΕΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ:

Ο "αναρχικός" σαν φιγούρα κατασκευασμένη από τα ΜΜΕ/ Συμπεριφορικά στυλ κινηματία/ Η κατάκτηση της θεωρίας σαν συλλογική διαδικασία/ Απόκτηση ταυτότητας πίσω από την ταμπέλα "αναρχικός"/ Ιδεολογία σαν ψευδής συνείδηση

★ **Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ:** Προώθηση της ιδεολογίας της παραίτησης από τα ΜΜΕ/ Η ιδεολογική κάλυψη πίσω από το σύνθημα "οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη"/ Η αποδοχή της περιωρισποίησης και η έλλειψη περιεχομένου στην άρνηση δείχνουν στους απελπισμένους το δρόμο της παραίτησης/ Εμπόρευμα ναρκωτικά

★ **ΑΜΕΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΡΑΣΗ:** Ένας νέος συνδικαλισμός/ Χώροι ελευθερίας/ Κοινωνικά Κέντρα/ Καταλήψεις/ Αντιπληροφόρηση/ Αντισχολαία/ Ταμεία αλληλοβοήθειας/ Αντιεργικές κοινωνικές - διαπροσωπικές σχέσεις/ Αντιεξισμός/ Αλληλεγγύη/ Απελευθερωτικό κοινωνικό κίνημα και κοινωνικές σχέσεις

Ε. ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Όλα τα παραπάνω πιστεύουμε ότι δεν αφορούν μόνο το δίκτυο «ΑΛΦΑ». Όλες οι συλλογικότητες που προσδιορίζονται από τις αρχές της αυτοδιαχείρισης οφείλουν κατά τη γνώμη μας να τοποθετηθούν στα παραπάνω ζητήματα χωρίς αυτό να τις μετατρέπει σε πολιτικές ομάδες, όπως ούτε το δίκτυο «ΑΛΦΑ» άλλωστε. Πολλά από τα μέλη των αυτοδιαχειριζόμενων συλλογικοτήτων στην Ελλάδα επιλέγουν να μην προσδιορίζονται από το χαρακτηρισμό αναρχικός. Αυτό ούτε θέλουμε να το αλλάξουμε, ούτε μας εμποδίζει να προτείνουμε στις καταλήψεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στα αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης, στα στέκια και τα κοινωνικά κέντρα σε Περίστει, Καβάλα και Πάτρα τη συγκρότηση μιας χαλαρής, αλλά μόνιμης αντιεξουσιαστικής συμμαχίας. Φυσικά αυτό δεν προτείνεται άμεσα, αλλά μόνο μετά την ισοβαρή επεξεργασία των προηγούμενων σημείων και πάνω στους άξονες που οι πολιτικές συμφωνίες θα επιτρέπουν τη συνένωση και τη συνεργασία.

Κάνουμε αυτήν τη πρόταση γιατί πιστεύουμε ότι πρέπει πάντα να αναζητούμε τις ευρύτερες δυνατές συνεργασίες και χωρίς κανείς να χάνει τα αυτόνομα χαρακτηριστικά

του, να ενισχύουμε αυτά που μας ενώνουν. Αλλά φυσικά μέσα σε ξεκάθαρα πλαίσια και όχι στο θολό "όλοι δικοί μας είμαστε".

Αυτή η Αντιεξουσιαστική Συμμαχία, αν και όταν υπάρξει, θα μπορούσε, εκτός από την προπαγάνδη των όποιων κοινών θέσεων να αναλάβει πρωτοβουλίες όπως οι εξής:

1. Να προσεγγίσει τους μετανάστες εργάτες και να θέσει στη διάθεσή τους τους χώρους, τα μικρόφωνα και τον εκδοτικό τεχνικό της εξοπλισμό ώστε να μπορέσουν να συνεντεύξουν το δικό τους λόγο τις συνεντεύξεις τους, πολιτικής δουλειάς ή γιορτής.

2. Να πραγματοποιήσει τις απαραίτητες επαφές και προετοιμασίες ώστε σε κατάλληλες ημερομηνίες του 1997, έτους πολιτιστικής πρωτεύουσας για τη Θεσσαλονίκη, να πραγματοποιηθεί στην πόλη μια βαλκανική συνάντηση αντιεξουσιαστικών ομάδων και ατόμων.

3. Να συμβάλλει στη δημιουργία χώρων ελευθερίας και μέσων αντιπληροφόρησης σε όλη την Ελλάδα.

ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ

Να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας. Είναι ένα χρέος απέναντι σε αυτούς που σε όλη τη γη, εδώ και αιώνες,

Αν και τρελοί, αν και νεκροί σαν τ' άψυχα καρφιά
Κεφάλια σημαδιών αυτοί, χτυπούν με μαργαρίτες
Χτυπούν τον ήλιο, όσο που να ξεκαρφωθεί
Κι ο θάνατος δεν θάχει πια εξουσία

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μπεριφορά τους δεν είναι πιο άτιμη από τη δουλειά που διάλεξαν... Υστερα τα γνωστά: ανακρίσεις, αποτυπώματα, φωτογραφίες και κόντρα ανακρίσεις. Χαρακτηριστικά να αναφέρω πως το πρώτο πράγμα που με ρώτησε ο "αρχηγός" ήταν αν είμαι αναρχικός, ποια η σχέση μου με το Άλφα και αν ξέρω κάποια πρόσωπα...

Την επόμενη μας πήγαν εισαγγελέα. Επέλεξε να μην κρύψω το πρόσωπό μου αλλά και να χλευάσω τα όρνια-δημοσιογράφους που είχαν μαζευτεί έξω από την Γενική και τα δικαστήρια. Δυστυχώς δεν είχα το ψυχικό σθένος να τους ρίξω κλωτσιά έτσι για να 'χουν να με θυμούνται. Μας έριξαν στα κρατητήρια. Τη Δευτέρα ανακριτής, προφυλάκιση, Κορυδαλλός...

ΟΦΕΙΛΩ να ξεκαθαρίσω ότι είμαι **ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ**. Κι αυτό σημαίνει μερικά πράγματα: δε νοιώθω καμιά ηθική υποχρέωση απέναντι στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, για την ακρίβεια επιθυμώ την με κάθε τρόπο καταστροφή του. Δεν μπορεί να αγνοηθεί πως η λέξη "τράπεζα" εκτός από το χαρτοφύλακα του επενδυτή και το πουγκί του μικρομεσαίου, σημαίνει την καταδίκη σε πείνα ολόκληρων λαών, σημαίνει την "ελέω κράτους" εκδοχή του τοκογλύφου, σημαίνει έναν από τους κύριους στυλοβάτες του μηχανισμού εκμετάλλευσης.

Η τράπεζα είναι η πιο άμεση απόδειξη της αρχής πως η ροή του χρήματος βρίσκεται σε ανάλογη σχέση με την ροή του αίματος και τον ιδρώτα, με την "λεπτομέρεια" ότι από άλλους ρέει το αίμα κι ο ιδρώτας και σε άλλους καταλήγει το χρήμα...

Ποιος μπορεί να καταδικάσει την αφαίρεση χρημάτων από αυτήν; Αν κάτι τέτοιο χαρακτηρίζεται έγκλημα για το κράτος και τους αχθοφόρους του (γιατί το "μισθοφόροι" δεν τους αξίζει) ποιος θα πει πως είναι έγκλημα κατά της κοινωνίας; Κανείς...

Ναι, αλλά τελικά ποιοι μας έδωσαν; Ο καταστροφιστής, ο μανιάς, ο περαστικός. Όλοι αυτοί που μέσα στην αναπνοή της ζωής τους αναζητούν ένα φλας ύπαρξης, μια χαράματα για να γλιστρήσουν την παρουσία τους. Να έχουν αύριο να λένε για την πονηριά τους να βγάλουν το μπουζί, την ετοιμότητα να βγάλουν το δίκανο, το θάρρος να τρέχουν με μια κάμερα στον ώμο.

Εκείνος ο γέρος ταγματσαφάλης (καλά πως του ξέφυγε του εφεδρικού ΕΛΑΣ αυτός;) που από το παράθυρο του περιπολικού μου υποσχόταν το μέλλον μου στη φυλακή, δεν χαιρόταν για τίποτα άλλο από την αποτυχία μας σε ένα απ' τα πολλά παιχνίδια της ζωής που αυτός κανένα τους δε σκέφτηκε καν να παίξει. Είχε πολλούς άρρωστους λόγους για να μείνει ευχαριστημένος.

Δε διεκδικούμε για τον εαυτό μας κανένα θεαματικό ψεύδος, κανέναν ελιτισμό, το οικονομικό αδιέξοδό μας έφερε στην Τράπεζα Αθηνών. Δεν μπορούμε όμως να ξεχάσω πως για τη σύλληψή μας η αστυνομία ήταν ο τελευταίος τροχός της άμαξας...

Τελειώνοντας έχω να ευχαριστήσω όλους τους φίλους και συντρόφους και συγγενείς που μου στάθηκαν και να ζητήσω τη συγγνώμη μου για όσα προβλήματα τυχόν τους δημιούργησα.

Όσο τώρα για τους "ήρωες" δεν μπορώ παρά να είμαι βέβαιος πως θα λάβουν αυτά που τους αρμόζουν. Όχι από εμένα και τον Μάριο: αν όχι απ' τους εαυτούς τους τότε από τα ίδια τα παιδιά τους που μια μέρα θα κατακτήσουν τη ζωή και την αναρχία...

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
Τρίτη 27 Ιουνίου '95

Σχετικά με το πάρτυ της «ΑΛΦΑ»

ΟΤΑΝ ΞΕΚΙΝΗΣΑΜΕ την προσπάθεια έκδοσης εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας, σαν συντακτική και απεύθυνση για την διαχείριση της (τουλάχιστον σε πρώτη φάση) ομάδα, αποφασίσαμε για πολλούς λόγους να αποφύγουμε την οικονομική της ενίσχυση με την πεπατημένη των συναυλιών και των πάρτυ. Αποφασίσαμε μέσα από την δική μας προσπάθεια και θέληση, να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των συντρόφων μας, οι οποίοι με την σειρά τους θα στηρίζαν αυτό το πραγματικό δύσκολο, όσο και αναγκαίο κατά τη γνώμη μας εγχείρημα, μαζί με όλα τ' άλλα και οικονομικά.

Ενας σοβαρός λόγος άρνησής μας, στο συγκεκριμένο τρόπο οικονομικής στήριξης, είναι η μετεξέλιξη της λογικής των πάρτυ τα τελευταία χρόνια. Ενώ ξεκίνησαν πριν 10-15 χρόνια, σαν ένας τρόπος συνένωσης και διασκέδασης συντρόφων ή τουλάχιστον πολιτικά δρώντων ατόμων και συλλογικοτήτων, με ταυτόχρονη οικονομική ενίσχυση διάφορων αγωνιστικών κινήσεων, πέρα από καπιταλιστικές εμπορευματοικές σχέσεις και λογικές, σήμερα έχουμε μια εμφανή αντιστροφή των όρων. Χώροι όπως ο Λόφος του Στρέφη και το Πεδίο του Αρεως, που ξεκίνησαν σαν χώροι ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας, σήμερα έχουν γίνει πεδία κέρδους για κάθε λογής επιτήδειους. Πάρτυ και συναυλίες, διοργανωμένες από άτομα, προς προσωπικό όφελος (βλ. εξοικονόμηση χρημάτων για διακοπές), μέχρι "αρπαχτές" μαγαζιών τυποποιημένης διασκέδασης (βλ. Αλσος). Τελευταία μάλιστα, εμφανίστηκαν και τύποι, που έκαναν πάρτυ με σπόνσορες (Κορώνα) και περιοδικό ("Εψιλον" της Ελευθεροτυπίας)

Στη λογική μας ήταν και εξακολουθεί να είναι, η διοργάνωση μελλοντικών πάρτυ ή συναυλιών, να εμπεριέχεται στα πλαίσια πολιτικών-πολιτισμικών εκδηλώσεων σαν κλείσιμο αυτών, με σκοπό τον δικό μας τρόπο διασκέδασης και μόνο, πέρα από εμπόρευμα και κέρδος.

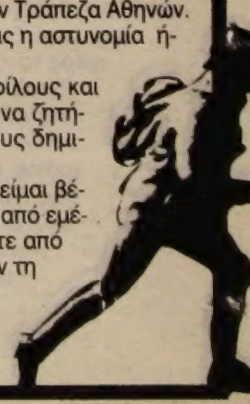
Παρόλα αυτά, φτάνοντας στο 13ο φύλλο είδαμε τις προσδοκίες μας εν μέρει να διαψεύδονται. Η συμπαράσταση και συμμετοχή των συντρόφων δεν ήταν η αναμενόμενη. Αν και οι σύντροφοι, ειδικά της επαρχίας, συμμετέχουν θετικά σε επίπεδο κειμένων, καλοπροαίρετης κριτικής και ηθικής στήριξης, δεν γίνεται το ίδιο σε οικονομικό επίπεδο. Ελάχιστοι έβαλαν το χέρι στην τσέπη, παρόλο που όλοι γνωρίζουν το μεγάλο οικονομικό κόστος της έκδοσης και την πραγματικά δύσκολη οικονομική κατάσταση, που κάνει προβληματική τη συνέχισή της.

Δυστυχώς η δυσκολία προσφοράς του χιλιάρικου απ' τους συντρόφους προς το εγχείρημα και η αντίστοιχη ευκολία της εξαργύρωσης του για ένα ποτό ή δυο μπίρες υπό την υπόκρουση μουσικής, ταυτόχρονα με την άμεση ανάγκη εξοικονόμησης χρημάτων για την έκδοσή μας, ανάγκασαν να καταφύγουμε στην λύση του πάρτυ, άσχετα αν είχαμε την διάθεση ή όχι.

Το μόνο παρήγορο της νύχτας του Σαββάτου, το έντονο ενδιαφέρον των παρευρισκόμενων προς τον πάγκο με τα βιβλία και η απόκτηση του μεγαλύτερου μέρους αυτών από νεαρούς συντρόφους.

Ελπίζουμε πραγματικά, αυτό να ήταν το πρώτο και τελευταίο πάρτυ που κάναμε για την οικονομική στήριξη της Αλφα.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΤΥΠΟ

Οικονομικά εγκλήματα ανοικονόμητων

ΚΙ ΕΝΩ ΣΤΟ ΤΙΜΟΝΙ βρίσκονται οι πλούσιοι καπεταναίοι αυτού του πλανήτη -σε μια ιστορική περίοδο που το καθεστώς τους έχει τσακίσει κάθε κοινωνικό κίνημα, σε μια ιστορική περίοδο που η επιχείρηση "εκφασισμός της κοινωνίας" επιτίθεται και επελαύνει- οι πνευματικοί εγκέφαλοι-εντολοδόχοι των πλουσίων οι διάφοροι οικονομολόγοι αισθάνονται την ανάγκη να οργανωθούν, να ενισχύσουν τις δυνάμεις τους, να ισχυροποιηθούν προγραμματίζοντας ολοκληρωτικά χτυπήματα. Σε μια στιγμή που οι συσχετισμοί δυνάμεων κλείνουν φανερά προς τη μεριά του καθεστώτος αυτοί ομολογούν απεριφραστά την ανασφάλεια που τους διακατέχει, πως ότι χτίζουν κάθε μέρα με αίμα, τρόμο, δυστυχία, μπορεί να σωρωθεί σε λίγες μόνο στιγμές, να πέσει σαν το ντόμινο που κάνει μερνούχτα να το στήσεις αλλά σωριάζεται με θεαματική ταχύτητα σε δευτερόλεπτα.

Έκφραση της ανάγκης να θωρακίσουν τα τείχη τους είναι και η **ελληνική εταιρεία οικονομικών επιστημών**.

Η **Ελληνική Εταιρεία Οικονομικών Επιστημών (ΕΕΟΕ)** συστάθηκε στην Αθήνα την 20η Ιουλίου 1950, με σκοπό την ανάπτυξη και διάδοση της Οικονομικής Επιστήμης... Τακτικά μέλη της εταιρείας είναι: **α)** Οι ιδρυτές. **β)** Οι ενεργειακοί και οι διατελέσαντες Καθηγητές των Οικονομικών Σχολών των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων της χώρας. **γ)** Οι κάτοχοι διδακτορικού διπλώματος στις οικονομικές επιστήμες ή πτυχίου Masters και εφόσον διαμένουν μόνιμα στην Ελλάδα.

Αποτελείται από οικονομολόγους που είτε είναι καθηγητές πανεπιστημίου, είτε στελέχη του χρηματοπιστωτικού συστήματος, είτε γενικότερα στελέχη του κρατικού μηχανισμού.

Όλοι αυτοί ζητούν τη δημιουργία παράλληλου, ανεξάρτητου συντάγματος -εκτός από αυτό που ήδη υπάρχει- που το ονομάζουν οικονομικό.

Οικονομικός

Καταστατικός Χάρτης

Ύστερα από εισήγηση του Προέδρου της Ελληνικής Εταιρείας Οικονομικών Επιστημών, καθηγητή κ. Σταύρου Θεοφανίδη, τα μέλη του Δ. Συμβουλίου της Εταιρείας συμφώνησαν να προωθήσουν ένα υψίστης σημασίας εθνικό θέμα: **την κατάρτιση "Οικονομικού Συντάγματος"** στα

πλαίσια της Αναθεώρησης του Καταστατικού Χάρτη της χώρας μας. Την πρόταση αυτή ενέκριναν, σε κοινή σύσκεψη ο επίτιμος Πρόεδρος της Εταιρείας, καθηγητής κ. Ξ. Ζολώτας και οι αρχαιότεροι Πρόεδροι, καθηγητές κ.κ. Α. Γιαννιώτης, Κ. Δρακάτος, Γ. Κουτσουμάρης, Β. Σαρσέντης και άλλα μέλη της Εταιρείας. Η κοινή σύσκεψη έγινε με πρωτοβουλία της Γραμματέως της Εταιρείας Δρ. Τ. Κοκορέ στο Γραφείο του καθηγητή Ξ. Ζολώτα.

Αρκεί κανείς να διαβάσει τα παρακάτω προτεινόμενα σχέδια του συντάγματος:

3. Απεργίες στις Δημόσιες Επιχειρήσεις: Αποτελεσματική ρύθμιση, ώστε να μην διακυβευτεί το Κοινωνικό Συμφέρον, με την καθιέρωση **Υποχρεωτικής διατησίας** από "Ανώτατο Συμβούλιο Απεργιών" **πριν** από κάθε απεργία. Το θεσμοθετημένο αυτό Συμβούλιο θα αποτελείται από Δικαστικούς και Καθηγητές της Πολιτικής Οικονομίας και θα επιλύει γρήγορα τις διαφορές Εργοδοτών-Εργατών κ.ά.

4. Ανώτατο Οικονομικό Δικαστήριο: Καθιέρωση ενός νέου θεσμού, ώστε να λειτουργεί ως "Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο Οικονομίας", στο οποίο το "Ανώτατο Συμβούλιο Απεργιών" θα είναι ένα **Τμήμα** του (βλ. 3).

18. Οικονομικός Άρειος Πάγος: Καθιέρωση νέου δικαστικού θεσμού ανώτατου βαθμού στα πλαίσια του οποίου θα λειτουργούν το Ανώτατο Οικονομικό Δικαστήριο (βλ. και 4) και άλλα όργανα απονομής Δικαιοσύνης (π.χ. το Δικαστήριο Περιβαλλοντικής Προστασίας).

20. Αυστηρές κυρώσεις για οικονομικά εγκλήματα σε βάρος του Κοινωνικού Συνόλου: Θέσπιση αυστηρών κυρώσεων για οικονομικά εγκλήματα που επιβαρύνουν το Κοινωνικό Σύνολο, εφόσον διαπιστωθούν δικαστικά από το Ανώτατο Οικονομικό Δικαστήριο.

Αυτά είναι σχέδια "ερευνητών οικονομολόγων", αυτών που εργολαβικά έχουν αναλάβει με τον τίτλο του καθηγητή την εκμάθηση γνώσης και μάλιστα υψηλής διαβάθμισης, όπως είναι η πανεπιστημιακή μόρφωση. Η γνώση τους, η εταιρεία τους, οι έρευνές τους, τα σχέδιά τους είναι όπλα που στρέφονται καταπάνω μας. Αυτούς καλείται η κοινωνία των σύγχρονων προλεταρίων να θαυμάσει ως πετυχημένους διανοούμενους, ζηλευτούς τεχνοκράτες. Και τα παιδιά των φτωχών και "ασήμαντων" γι'

αυτούς ανθρώπων αυτούς καλούνται να έχουν ως πρότυπα για να φτιάξουν ένα υποδειγματικό μοντέλο.

Οι ίδιοι μιλούν για "γρήγορη επίλυση των διαφορών Εργοδοτών-Εργατών", παραδέχονται δηλαδή πως θέλουν να τελειώνουν μαζί μας στα γρήγορα. Ίσως γι' αυτό δεν εμπιστεύονται τους υπάρχοντες κατασταλτικούς δικαστικούς θεσμούς όπου μια απεργία μπορεί και να κηρυχθεί καταχρηστική, αλλά κι όταν ακόμα χαρακτηριστεί καταχρηστική, από τα δικαστήρια, αυτή έχει ήδη πραγματοποιηθεί. Δεν εμπιστεύονται τους πολιτικούς τους σφουγγοκολάρους και τα κόμματα ή τους διεκπεραιωτές των κομματικών τους επιταγών στα σωματεία, τους συνδικαλιστές, γι' αυτό βλέπουμε πως θέλουν να υπερβούν αυτούς τους ίδιους τους δικούς τους θεσμούς χειραγώγησης και ελέγχου -κόμματα, σωματεία- και σχεδιάζουν **άμεση απαγόρευση της απεργίας πριν αυτή γίνει** με αυτοματοποιημένους μηχανισμούς: ταυτίζοντας εξ' ορισμού την απεργία με οικονομικό έγκλημα που όποιος το διαπράττει θα υπάρχουν συμβούλια, δικαστήρια, παραδικαστήρια (μία ιεραρχία ενταγμένη δομικά και κατοχυρωμένη συνταγματικά, μία ιεραρχία δικαστών-οικονομολόγων-μπάτσων) για να πνίξει ακόμα και τις γελοιότητες και ρεφορμιστικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν σήμερα και που επιτρέπονται από τους ίδιους επειδή θεωρούνται εκτονωτικές. Φυσικά στα σχέδια αυτά δεν περιλαμβάνονται ούτε καν άλλες μορφές κινηματικές, όπως καταλήψεις εργοστασιακών χώρων, δυναμικές συγκρούσεις κλπ. Γιατί εκεί που θα τελειώνουν τα "οικονομικά εγκλήματα" θα αρχίζουν τα ποινικά και αντίστροφα.

Ενδιαφέρον είναι ότι για τις απέρ-

γίες στον ιδιωτικό τομέα δεν γίνεται λόγος ίσως γιατί θεωρούν πως εκεί τους εργαζομένους τους κρατούν ήδη γερά στο χέρι και έχουν ξεμπερδέψει από καιρό μαζί τους ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν. Ενδιαφέρονται κυρίως να ελέγξουν εργαζομένους σε στρατηγικούς τομείς όπως οι τηλεπικοινωνίες, παροχή ηλεκτρικής ενέργειας, χρηματοπιστωτικό σύστημα κλπ.

Το να δείχνουμε πως αισθανόμαστε έκπληξη ή απορία μελετώντας τέτοια σχέδια δεν αποτελούσε το λιγότερο βλακεία ή υποκρισία.

Το κεφάλαιο είναι ο χειρουργός αυτός που ξεσκίζει καθημερινά τα σπλάχνα μας ενώ το νυστέρι που χρησιμοποιεί για τις επεμβάσεις του είναι αυτοί οι διανοούμενοι-τεχνοκράτες. Ένα νυστέρι που με ακρίβεια κάνει μικρά-μικρά βήματα μέχρι να φτάσει στο στόχο του, στην απομύζηση κάθε ελευθερίας, κάθε διεκδίκησης, όπως στην περίπτωση μας το δικαίωμα στην απεργία.

Διαβάζοντας το σχέδιο αυτής της εταιρείας όπως και κάθε παρόμοιας ανακαλύπτουμε της ακριβείς διαδρομές της σκέψης τους και της πράξης τους για το τέλος που αυτοί επιθυμούν. Ανακαλύπτουμε και ξεσκεπάζουμε τις δραστηριότητές τους λειτουργώντας ουσιαστικά σαν αναρχικοί στο τομέα της αντιπληροφόρησης.

Το επόμενο βήμα για μας είναι η αντιμετώπιση της αυτοοργάνωσής μας.

Αν αυτό το σχέδιο δεν εφαρμοστεί, αυτό εμείς δεν θέλουμε να συμβεί επειδή αυτοί οι συγκεκριμένοι οικονομικοί κύκλοι θα έρθουν σε σύγκρουση με άλλους παρόμοιους κύκλους -όπως συνδικαλιστές, πολιτικούς, ψευδοπροοδευτικούς πανεπιστημιακοί συναδελφοί τους- επειδή

δηλαδή θα έχουμε σύγκρουση εξουσιών και συμφερόντων.

Θέλουμε να μην προχωρήσει επειδή οι σύγχρονοι προλεταριοί θα έχουμε αποκρηύξει κάθε κάστα πολιτικών, συνδικαλιστών, ειδικών και αρμόδιων, θα έχουμε αποκρηύξει τα κόμματα, τις κάθε είδους ηγεσίες, τη κυριαρχία των ΜΜΕ και στη θέση τους θα έχουμε βάλει τον ίδιο μας τον εαυτό.

Να ανακαλύψουμε πάλι όπως οι περασμένες γενιές ένα ήθος που επιβάλλει την αυτοδέσμευση να σταθούμε αγωνιζόμενοι, να φάμε το βόλι της εξουσίας μπροστά και όχι τρέχοντας, πίσω στην πλάτη. Να κρατήσουμε την παλιά αυτή ηθική δέσμευση αλλά να αλλάξουμε τον τρόπο οργάνωσης των αγώνων, όχι ηγέτες, καμία μορφή εξουσίας, ολομέτωπη και πολυμέτωπη σύγκρουση με τις δομές. Δεν θέλουμε να καταστρέψουμε αυτήν την εταιρεία για να πάρει την θέση της κάποια άλλη, αλλά θέλουμε να καταστρέψουμε το καθεστώς που γεννά τέτοιες εταιρείες.

Δεν είναι λοιπόν μόνο τα γραφεία της "χρυσής αυγής" ή η βουλή ή οι κλούβες των κατασταλτικών δυνάμεων οι μόνοι στόχοι για τις κινητοποιήσεις μας αλλά και πολλοί άλλοι που κινούνται στο σκοτάδι που πρέπει να αποκαλύψουμε τόσο προς την κοινωνία όσο και προς τους εαυτούς μας.

Μ.Α.
ΑΘΗΝΑ

ΥΓ για τον σύντροφο Σπύρο. Σύντροφε, να ποιοι είναι οι πραγματικοί κλέφτες τις καθημερινής μας ζωής. Εμείς δεν έχουμε παρά να αντιπαραθέσουμε τους ρόλους.

Το επόμενο μπουζί που θα βγει, ο επόμενος μηχανισμός που θα καταστραφεί θα είναι ο δικός τους.

Η ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

BALCAN T.V. και ξερό ψωμί

BALCAN TV θα ονομάζεται ο τηλεοπτικός σταθμός με τον οποίο ο Όμιλος του Λάτση θα διεισδύσει και στις συνειδήσεις των Βαλκανίων. Θα είναι ο πρώτος ελληνικός τηλεοπτικός σταθμός που με έδρα την Θεσσαλονίκη θα εκπέμπει στον ευρύτερο χώρο των Βαλκανίων. Το νέο κανάλι θα έχει ειδησεο-

γραφικού ενδιαφέροντος πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει πολιτικές συζητήσεις και εκπομπές που θα καλύπτουν δραστηριότητες και γεγονότα για κάθε χώρα ξεχωριστά με τους ανάλογους υπότιτλους.

Τα σχέδια και τα planning του Ομίλου θέλουν το Balcan TV να βγαίνει στον αέρα στις αρχές του 1996. Η προετοιμασία έχει αρχίσει εδώ και μήνες και οι επενδύσεις σε τεχνικό εξοπλισμό αποτιμώνται σε ύψος αρκετών δισεκατομμυρίων. Η κίνηση του Ομίλου καθόλου άσχετη με τις επενδύσεις των αφεντικών στα media της Θεσσαλονίκης ανοίγει "νέους ορίζοντες" στην αγορά της πληροφόρησης και αναβαθμίζει το ρόλο της Θεσσαλονίκης ως κομβικού σημείου για την επέλαση του ελληνικού κεφαλαίου στην αγορά των Βαλκανίων.

Η περιφέρεια νέα τάξη και αναδιάρθρωση του καπιταλισμού σε όλο της το μεγαλείο. Όλες οι αντιλήψεις, τακτικές, στρατηγικές και σχεδιασμοί των αφεντικών στη νέα αυτοκρατορία εμφανίζονται απτές στις κινήσεις του ελληνικού κεφαλαίου. Συμπλέγ-

ματα εμπορικών και βιομηχανικών επιχειρήσεων, εργολαβίες σε έργα υποδομής στην Ανατολική Ευρώπη αλλά και άμεσα ανταποδοτικές επενδύσεις σε λαχεία, χρηματιστήρια και σε πρώην κρατικές επιχειρήσεις, έλεγχος των τηλεπικοινωνιών και της ροής πετρελαίου από τον Καύκασο στη δυτική Ευρώπη και τις παγκόσμιες αγορές, νέο "αμυντικό" δόγμα και πολιτική με μακροπρόθεσμους επεκτατικούς στόχους συνιστούν την "δυναμικότητα" και την ευελιξία του σύγχρονου ελληνικού κεφαλαίου.

Σ' αυτά τα πλαίσια θα πρέπει να περιμένουμε ότι θα αναπτυχθεί και μια βιομηχανία συνειδήσεων και ελέγχου των πληροφοριών και των ανθρώπων συγκροτώντας το νέο υπερσυμβολικό περιβάλλον όπου επωάζονται οι αυριανές επιλογές των αφεντικών.

Επιλογές που για να αφομοιωθούν κοινωνικά χρειάζονται την παραγωγή συνειδήσεων απ' τα media. Έτσι μια "δυναμική" διείσδυση στα Βαλκάνια δεν θα μπορούσε να μην περιλαμβάνει στα σχέδια των αφεντικών ένα Balcan TV.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μία κρία πόλη για τους κατοίκους της, κυριαρχούμενη πλέον από τους ειδικούς, τους τεχνοκράτες, τους μηχανισμούς του χρήματος και του εμπορεύματος. Μια πόλη με τόσα προβλήματα οδηγείται στο αδιέξοδο. Τι κι αν στην πρώτη βροχή πνιγούν και καμιά δεκαπενταριά άνθρωποι, θα έχει όμως αστραφτερό αεροδρόμιο. Τι κι αν σε κάποιο σεισμό θα γκρεμιστούν τα περισσότερα κτίριά της και χαθούν μερικές δεκά-

δες ψυχές θα 'χει όμως λαμπρές λεωφόρους.

Επειδή σ' αυτή τη πόλη έχουνε κι εμείς λόγο, βιώνοντας όλα τα παραπάνω προβλήματα και τις συνέπειες των επιλογών τους, γνωρίζουμε ότι αυτή η πόλη μπορεί ν' αλλάξει, διαλύοντας τις επιβεβλημένες σχέσεις των κεφαλαίων και ανασηκώνοντας την ταξική σύγκρουση στα νέα επίπεδα του βιώματος και της εμπειρίας.

Γ.Κ.

Όταν δεν λιβανίζεσαι, παραιτείσαι...

ΕΘΙΓ ο "κύριος" Λιβανός και παραιτήθηκε απ' την κυβέρνηση. Βέβαια εθίγη όταν η καρέκλα που καθόταν, άρχισε να τρίζει επικίνδυνα κάτω απ' το βάρος το δικό του και κάμποσων εκατομμυρίων που είχαν εισχωρήσει στις τσέπες του.

Εθίγει, όταν ο μέχρι πρότινος υποστηρικτής του, στο έγκλημα του Φλοίσβου υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. κ.Λαλιώτης, ζύγισε το πολιτικό του κόστος και έκανε πίσω. Εθίγει όταν ο "φίλος" και πρωθυπουργός Ανδρέας δεν τον κάλυψε στο "έργο" του. Παρόλο που γλίστρωσε τα δικαστήρια, "προσεβλήθη" που έγιναν γνωστές οι ρεμούλες του, με ντόπιους και ξένους κεφαλαίουχους του τζόγου και παραιτήθηκε ζητώντας και τα ρέστα.

Σκάνδαλα. Σκάνδαλα επαναλαμβανόμενα εις βάρος μας απ' όλες τις κυβερνήσεις και μορφές εξουσίας που μεταλλάσσονται σε ληστρικές συμμορίες μόλις τους δοθεί η ευκαιρία. Συμμορίες που με τα μέσα που διαθέτουν, μεταβάλουν τις εγκληματικές τους πράξεις, σε πολιτικές, έστω και "λανθασμένες" όταν αυτό τους βολεύει ή τους ξελασπώνει από ποινικές και επικίνδυνες για αυτούς ευθύνες στην καριέρα τους.

Όταν, ξαφνικά ο χώρος του Φλοίσβου, από χώρος πράσινο προς χρήση των πολιτών, που είχε αναγγελθεί πριν κάποια χρόνια, ξεκίνησε να γίνει χώρος διασκέδασης-τζόγου για καπιταλιστικά γουρουνία, όλοι οι κρατούντες ήξεραν ακριβώς τι έκαναν και γιατί και αυτό επιχειρήθηκε με συνυπευθυνότητα όλων. Όμως κάτι η αντίδραση των πολιτών, κάτι το πολιτικό κόστος, κάτι οι ι-

ντρικές και το χοντρό οικονομικό παιχνίδι που διαφάνηκαν άλλαξαν όλο το σκηνικό.

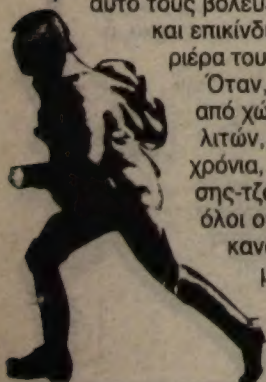
Στο σημείο αυτό άρχισαν ένας-ένας να πηδάνε απ' το τραίνο και να βγάζουν την ουρά τους απ' έξω, μαζί βέβαια με τα εκατομμύρια που είχε αρπάξει ο καθένας τους απ' αυτή την υπόθεση.

Άρχισαν δειλά-δειλά να αναζητούνται ποινικές ευθύνες, που με την παρέμβαση του "αρχηγού" μετεξελίχθηκαν σε πολιτικές, με επίκεντρο τον Λιβανό. Στο όνομα της συνοχής του κόμματος συμμορία και των επερχόμενων εκλογών βγήκαν όλοι λαδί. (ας όψονταν τα Μ.Μ.Ε. που κάνουν καλά την δουλειά τους). Ακόμη και αυτός ο Λιβανός, εμφανίζεται σαν ο "κύριος" που είχε την ευαισθησία να παραιτηθεί μετά τις "άδικες" επιθέσεις που δέχτηκε για λανθασμένους ίσως "πολιτικούς" χειρισμούς. Κανένας δεν μας εξηγεί όμως γιατί οι επενδυτές του τζόγου δεν διεκδικούν τα εκατομμύρια τους, που έδωσαν για μίζες και λαδώματα, προκειμένου να επιτύχουν τους αγαθούς στόχους τους.

Πασιφανές. Τα οικονομικά παιχνίδια κεφαλαιούχων και εξουσιαστών είναι εξουσιαστών είναι πολυδιάστατα. Ο καθώς πρέπει υπόκοσμος, έχει τους δικούς του κανόνες. Οι "χάρες" θα πληρωθούν μελλοντικά με κάποιον άλλο τρόπο, σε κάποιον άλλο χρόνο με κάποια άλλα (ίδια) πρόσωπα σε κάποιον άλλο τομέα, σε ένα ίδιο σύστημα, μιας ίδιας κοινωνίας, ίσως με περισσότερες ανοχές, αν εμείς το επιτρέψουμε.

Τα πλούτη τους είναι το αίμα μας, οι ανέσεις τους οι ιδρώτες μας, η κυριαρχία τους η ανοχή μας, η εξουσία τους η ευκολοπιστία μας, η κοινωνία τους η υποταγή μας, το μέλλον τους η επανόρθωση μας, το τέλος τους η κοινωνική ανατροπή.

Α.Γ.

Για την κατάληψη της Hafenstrasse στο Αμβούργο

Hafenstrasse σε ότι αφορά το ιδιοκτησιακό καθεστώς καθώς και εάν υπάρχουν προβλήματα σε σχέση με αυτό για το μέλλον.

ΑΠΟ ΤΟ 1981 υπάρχουν σε ένα δρόμο του Αμβούργου 8 σπίτια γνωστά ως τα σπίτια της οδού Hafenstrasse. Σε αυτά τα σπίτια μένουν γύρω στα 120 - 160 άτομα. Τα πρώτα χρόνια τα σπίτια αυτά ήταν κατειλημένα αλλά μετά από πολλές συγκρούσεις και μάχες με τα όργανα της αστυνομίας και τον δήμο του Αμβούργου, οι καταληψίες αναγκάστηκαν τελικά να "συνθηκολογήσουν" πληρώνοντας κάποιο νοίκι για τα σπίτια αυτά. Για να προστατέψουν τα σπίτια από τυχόν απόφαση κατεδάφισης για τα σπίτια αυτά οι καταληψίες υπογράψανε κάποια συμβόλαια τα οποία νομιμοποιούσαν κατά κάποιο τρόπο τις καταλήψεις, συμβόλαια τα οποία ο δήμος προσπαθούσε να σπάσει.

Η ιστορία της Hafenstrasse είναι σημαδεμένη από πολλές επιθέσεις στους καταληψίες από την αστυνομία η οποία όμως όσο και εάν το προσπαθούσε αυτό μέσα στα 12 χρόνια ποτέ δεν κατάφερε αυτό που ήθελε.

Τα πιο έντονα χρόνια αυτής της καταστάσεως ήταν το 1987 - 88 όταν όλα τα ΜΜΕ ασχολούντουσαν με αυτά τα σπίτια καθώς η όλη περιοχή ήταν γεμάτη με οδοφράγματα, ενώ οι πορείες αλληλεγγύης α-ριθμούσαν 10.000 με 20.000 άτομα.

Τη συνέντευξη που ακολουθεί μας την έδωσε ένας σύντροφος ο οποίος δεν είναι κάτοικος των σπιτιών αυτών αλλά είναι μέλος μιας ομάδας διοργάνωσης συναυλιών η οποία ονομάζεται fishcore και λειτουργεί και διαχειρίζεται το ισόγειο και υπόγειο του ενός από τα σπίτια γνωστού ως STORTERBERGER.

ΕΡΩΤ. - θα θέλαμε να μας αναφέρετε τη σημερινή κατάσταση της

ΑΠΑΝ. Όλα τα σπίτια είναι ιδιοκτησία του δήμου ο οποίος είχε σχηματίσει και αναθέσει σε διάφορες επιτροπές διοίκησης την υπόθεση των σπιτιών αυτών. Από το 1991 το τελευταίο συμβόλαιο με τον δήμο ακυρώθηκε, και από τότε για πάνω από 3 χρόνια το όλο ζήτημα βρισκόταν στα δικαστήρια. Από τον φεβρουάριο του 1993 ο δήμος έχει την νόμιμη άδεια πλέον να εκκενώσει τα σπίτια. Αυτό δεν έχει γίνει μέχρι τώρα για διάφορους λόγους (περιμένανε πρώτα τις εκλογές ή και λόγω της δημοσιότητας που έχει πάρει το θέμα). Αυτή την εποχή ο δήμος θέλει να ξεφορτωθεί το πρόβλημα αυτό, όχι μόνο με την λύση της εκκένωσης αλλά ακόμα με το να αναζητά για ιδιώτη υποψήφιο αγοραστή. Το αίτημα της Hafenstrasse προς το δήμο είναι το εξής: τα σπίτια αυτά να ανήκουν σε ανθρώπους οι οποίοι τα αυτοδιαχειρίζονται και έχουν σχηματίσει μια φόρμα συλλογικότητας.

Οι άνθρωποι που μένουν στην Hafenstrasse είχαν καταθέσει επίσης κάποια σχέδια στον δήμο για την μελέτη και ανέγερση ενός κτιρίου σε ένα ακάλυπτο χώρο δίπλα στα κατελημένα σπίτια.

Η συγκεκριμένη μελέτη βασιζόταν στις ανάγκες των ανθρώπων όλης της γειτονιάς (περιλαμβάνοντας δημόσια λουτρά, παιδικούς σταθμούς και χώρους στέγασης επιτροπών γειτονιάς). Ο δήμος φρόντισε κατευθείαν να παρουσιάσει και να υλοποιήσει σχέδιο προσαρτώντας έτσι να προλάβει την ιδέα πριν αυτή αποκτήσει μεγάλη υποστήριξη.

ΕΡΩΤ. Υπήρχε σε ένα εξωτερικό τοίχο της Hafenstrasse μια τοιχογραφία που δήλωνε συμπαράσταση σε μέλη της RAF τα οποία βρισκό-

ντουσαν στην φυλακή. Πες μας για αυτό καθώς και για τους πολιτικούς κρατούμενους στην Γερμανία.

ΑΠΑΝΤ. Η τοιχογραφία αυτή έλεγε: "18.10.77 οι ANDREAS BADER, GUDRUN ENSSLIN, JAN RASPE και INGRID SCHUBERT πεθαίνουν μέσα στο STAMNHEIM (φυλακή η οποία βρίσκεται κοντά στη Στουγκάρδη) εκτελεσμένοι από την φασιστική πολιτική της BONNHΣ. Αλληλεγγύη σημαίνει "Αγωνίζομαι", αλληλεγγύη στην RAF". Αυτό το τεράστιο σύνθημα που έπιανε μίαν ολόκληρη εξωτοχία ενός από τα κατελημένα σπίτια έγινε το 1986 και οι μπάτσοι ήρθαν την επόμενη και βάψανε όλο τον τοίχο μαύρο ξανά.

Πιστεύω ότι η ουσία δεν βρίσκεται στο εάν όλοι οι που μένουν στα σπίτια της Hafenstrasse είναι ανάγκη να συμφωνούν με την τακτική της RAF ή όχι. Η ιστορία των πολιτικών κρατούμενων στη Γερμανία έχει να κάνει με έναν αγώνα, για την απόκτηση κάποιων δικαιωμάτων μέσα στις φυλακές εδώ και χρόνια. Πολλοί από αυτούς είναι χρόνια σε απομόνωση σε μικρά άσπρα κελιά με ένα τζάμι μόνο ψηλά στην οροφή που δεν επιτρέπει να μπει φως του ήλιου. Έτσι οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν εδώ και χρόνια πότε μπορεί να είναι μέρα ή νύχτα αλλά για αυτούς ήλιος είναι το ηλεκτρικό φως του κελιού. Τους έχει στερηθεί οποιαδήποτε επικοινωνία με τον έξω κόσμο αφού δεν τους επιτρέπεται να μιλήσουν σε κανένα και όταν κάνουν περίπατο στην αυλή για μια ώρα είναι πάντα μόνοι περιτριγυρισμένοι μόνο από φύλακες, όταν πάλι τους επιτρέπεται να έχουν εφημερίδες αυτές είναι λογοκριμένες έτσι ώστε οι μόνες σελίδες που μπορούν να διαβάσουν είναι τα κόμικ και το μετεωρολογικό δελτίο. Το αίτημά τους εδώ και χρόνια είναι να μην βρίσκονται πια σε απομόνωση αλλά όλοι μαζί, ή χωριστά σε δύο ή τρία γκρουπ όπου θα μπορούν να βλέπουν ο ένας τον άλλο και να μι-

λούν. Αυτά τα γκρουπ και το σταμάτημα της λογοκρισίας θα επιτρέψουν στα μέλη της RAF να αποκτήσουν ένα διάλογο με το αντιεξουσιαστικό κίνημα της Γερμανίας του οποίου σίγουρα αποτελούν κομμάτι, γι' αυτό τον λόγο γίνονται πολλές διαδηλώσεις και υπάρχει υποστήριξη από τον αντιεξουσιαστικό χώρο.

Το άλλο που έχει σχέση με την RAF και την Hafenstrasse είναι ότι από το 1985 μέχρι τώρα έχουν γίνει 3 μεγάλες καμπάνιες δυσφήμισης από τον γερμανικό τύπο και τις μυστικές υπηρεσίες ότι τα μέλη της RAF μένουν στην Hafenstrasse και ότι εκεί είναι η βάση τους. Πολλά λεγόταν πως όπως ότι όλοι όσοι μένουν στην Hafenstrasse είναι πληροφοριοδότες της RAF. Κάτι πολύ ηλίθιο για να το λέει κανείς, γιατί ο δρόμος εκεί είναι πάντα γεμάτος από μπλόκα της αστυνομίας και σίγουρα θα ήταν το τελευταίο μέρος όπου θα διάλεγαν για καταφύγιο μέλη της RAF. Το βασικό στην υπόθεση όμως είναι ότι η αστυνομία θέλει να είναι αυτή που θα αποφασίζει ποιος είναι στη RAF και ποιος όχι, μια και βάση του αντιτρομοκρατικού της Γερμανίας μπορούν να βάλουν στη φυλακή άτομα τα οποία μπορούν να είναι απλά αλληλεγγύοι ή να υποστηρίζουν τις

γερμανική κυβέρνηση κήρυξε ένα νόμο (μετά από μια περίοδο έντονης δράσης, βίαιων συγκρούσεων με την αστυνομία, καταλήψεις προσβείων, ταξιδιωτικών γραφείων κ.λ.π. που έκαναν μέλη του ΡΚΚ και άλλων κουρδικών οργανώσεων), έναν νόμο που έθετε στην παρανομία όλες αυτές τις οργανώσεις ως τρομοκρατικές. Τα γραφεία τους έκλεισαν, απαγορεύτηκε η έκδοση των εφημερίδων τους, καθώς και τα σύμβολα και οι σημαίες τους. Αυτός ο νόμος στέρησε από τους Κούρδους πολλές δυνατότητες να δράσουν στη Γερμανία, μία από τις μεγαλύτερες χώρες-τροφοδότες της Τουρκίας σε όπλα και χρήματα. Η Γερμανία συνεχίζει να αντιμετωπίζει τον νατοϊκό της εταίρο σαν ένα δημοκρατικό κράτος που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα (το Φεβρουάριο του '95 η Γερμανία πούλησε στην Τουρκία όπλα αξίας 52 εκατομμυρίων μάρκων).

Ένα άλλο παράδειγμα για το τι συμβαίνει στη Γερμανία είναι ο θάνασιμος πυροβολισμός από μπάτσους ενός 16χρονου Κούρδου που κολλούσε αφίσες του ΡΚΚ. Το Δεκέμβριο του '94, κάποιες ομάδες από τη Hafenstr. έφτιαξαν, λοιπόν, μια τοιχογραφία στο σπίτι με το νούμερο 116, που έδειχνε την κουρδική σημαία (έναν πράσινο κύ-

θέσεις της RAF, θεωρώντας τους συνεργάτες.

ΕΡ.: Τώρα τελευταία είχατε ξανά την ίδια ιστορία για μια τοιχογραφία που δήλωνε συμπαράσταση στους Κούρδους. Πες μας για τους αγώνες των Κούρδων στη Γερμανία και την ανάμιξη του γερμανικού κράτους στο κουρδικό ζήτημα.

ΑΠ.: Τον Δεκέμβριο του '93, η

κλω με κόκκινο αστέρι μέσα σε κίτρινο) ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους Κούρδους ενάντια στη γερμανική πολιτική. Επίσης, έγιναν πολλές διαδηλώσεις και κολλήθηκαν αφίσες με την κουρδική σημαία. Την άλλη μέρα, βέβαια, έβγαιναν συνεργεία της αστυνομίας και έβαφαν μαύρο τον κύκλο του κουρδικού αστεριού και μας χαλούσαν τις ωραίες μας αφίσες.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ 13 ΙΟΥΝΗ '95 η γερμανική ασφάλεια ξεκίνησε μια νέα προσπάθεια να κάνει ξεκάθαρο ότι ο κίνδυνος για την ζωή των ανύποπτων πολιτών δεν απειλείται από την φασιστική τρομοκρατία αλλά αντίθετα από τους λεγόμενους αριστερούς εξτρεμιστές. Σε παραπάνω από 13 πόλεις έγιναν έρευνες σε σπίτια, καταλήψεις, μαγαζιά και αριστερά στέκια-βιβλιοπωλεία. Αρχικά ακουγόταν από τα ΜΜΕ ότι πρόκειται για ένα "χτύπημα" από την αστυνομία, έναντι στα "αντιμπεριαλιστικά κύτταρα", αλλά αργότερα έγινε ξεκάθαρο ότι κύριο βάρος της επιχείρησης ήταν το περιοδικό "radical".

Η radical είναι το μόνο αριστερό περιοδικό που μέσα σ' αυτό ανοίγονται και συζητούνται θέματα, χωρίς κρατική λογοκρισία, όπως αριστερή στρατηγική, ένοπλος αγώνας και μοντέλα οργάνωσης.

Τέσσερεις σύντροφοι πιάστηκαν στην διάρκεια της επιχείρησης και βρίσκονται από τότε προφυλακισμένοι στις φυλακές της Karlsruhe. Κατηγορούνται ότι είναι μέλη μιας τρομοκρατικής ένωσης (radical) και για την διαφήμιση τρομοκρατικών ομάδων (AIZ, RAF, KOMITEE κ.α.). Σε όλες τις έρευνες κατασχέθηκαν κομπιούτερ, γράμματα, φωτογραφίες, βίντεοκασέτες, προκηρύξεις και διάφορα άλλα.

Σε δύο περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν και σκυλιά. Στην Κολωνία χρησιμοποιήθηκαν ρουκέτες σοκ.

Επίσης έγιναν σε ένα σπίτι συλλήψεις για αντίσταση κατά της αρχής όταν οι ένοικοι αμύνθηκαν στην εισβολή, αφού πέρασαν τα μασκαρεμένα EKAM για φασίστες.

Εκτός από τις συλλήψεις δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα αυτή η επιχείρηση. Οι σύντροφοι στην Γερμανία δεν μπορούν να εκτιμήσουν τι είχε σαν στόχο η αντιτρομοκρατική αυτή τη φορά.

Την τρομοκρατία του αριστερού - αυτόνομου κινήματος

Την καταστολή και την διάλυση συγκεκριμένων αριστερών δομών Την εξερεύνηση άκροαριστερών σχέσεων

Επίσης αβέβαιο είναι για πιο λόγο γίνεται η σύνδεση των ομάδων (RAF, AIZ, KOMITEE) και του radical. Θα πρέπει να ξεκαθαριστεί αν σκοπός είναι η κατασκευασμένη σύνδεση τους ή απλώς έγινε από "πρακτικούς" λόγους (όλα σε ένα).

Άλλο ένα δείγμα της ακραίας καταστολής είναι δύο αυτοκτονίες στο Passau. Στις 28.4 πήδηξε ο 15χρονος Daniel H. από πολυώροφο πάρκινγκ και ένα μήνα αργότερα αυτοπυροβολήθηκε ο 16χρονος Mathias H. Και οι δύο δεν άντεξαν την καταστολή εναντίον του αντιφασιστικού χώρου, που άρχισε μετά από φασαρίες που έγιναν την πρωτοχρονιά. Και στους δύο είχαν γίνει έρευνες στα σπίτια τους με αποτέλεσμα να διώξουν τον έναν οι γονείς του και να μένει στο δρόμο, και στον άλλο να του κάνουν έξωση. Επίσης έγι-

ναν έρευνες σε σπίτια φίλων τους καθώς και ανακρίσεις των γονιών τους και των φίλων τους. Οι καθημερινές εξακριβώσεις, οι έρευνες, η μόνιμη παρακολούθηση, οι επισκέψεις της αστυνομίας στα σχολεία καθώς και σε εργασιακούς χώρους κλπ είναι ένα δείγμα της καθημερινής καταστολής.

Στην κυριαρχούσα παράνοια, στην καθημερινότητα λυκανθρώπων κοινωνίας δεν θέλησαν παρόλη την καθημερινή καταστολή, να υποταχθούν και να συμβιβαστούν και δεν το έκαναν μέχρι το τέλος.

3 1/2 χρόνια φυλάκιση για το Νεοναζί Priem

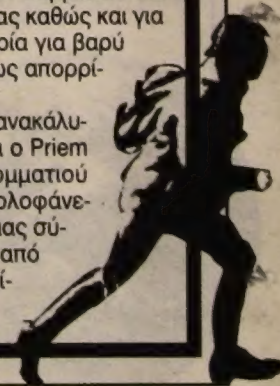
ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΙΟ ΠΑΛΙΟΥΣ ακροδεξιούς στη Γερμανία καταδικάστηκε σε 3 1/2 χρόνια φυλάκιση. Ο Priem βρισκόταν ήδη στο παρελθόν στη φυλακή της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ανατολικής Γερμανίας (DDR), λόγω φασιστικής δράσης και απελευθερώθηκε όταν εξαγοράστηκε με χρηματικό ποσό από την ομοσπονδία της Γερμανίας (BRD) ως πολιτικός κρατούμενος.

Έτσι από τις αρχές της δεκαετίας του '70 ο Priem δρα στη Δυτική Γερμανία και είναι ηγέτης του ναζιστικού σχήματος "Wotans Volle" και του φασιστικού "Asgerd Bwmd". Είναι εκτός των άλλων και επίσημος πρόεδρος σε ολόκληρη τη Γερμανία των ακροδεξιών "Γερμανών εναλλακτικών", σχήμα που απαγορεύτηκε το 1992.

Στην αντιφασιστική πορεία που οργανώθηκε το 1994 επιτέθηκε ο Priem μαζί με άλλους με σφεντόνες και πιστόλια που παίρναν σφαίρες αερίων και πυροβόλησε κατά διαδηλωτών από την ταράτσα του

σπιτιού του. Ανάμεσα στους τραυματίες βρίσκονταν και δημοσιογράφοι και καθώς το θέμα πήρε δημοσιότητα, αυτός ήταν και ο λόγος για τη σύλληψή του. Κατά την έρευνα στο σπίτι του βρέθηκαν μαζί με όπλα και υλικό προπαγάνδας, 1/2 κίλο πλαστικού εκρηκτικού υλικού. Ο 45χρονος Priem κρίθηκε ένοχος για τη χρησιμοποίηση ναζιστικών συμβόλων και τη δημιουργία και συντήρηση γιάφκας καθώς και για παράνομη κατοχή όπλων. Η κατηγορία για βαρύ σωματικό τραυματισμό εκ προθέσεως απορρίφθηκε.

Όχι μόνο αποδεικνύεται από την ανακάλυψη εκρηκτικών υλικών και όπλων ότι ο Priem είναι ενεργό μέλος του ένοπλου κομματιού της ακροδεξιάς σκηνης αλλά είναι ολοφάνερο πως στην περίπτωση που δικός μας σύγχρονος θα αντιμετώπιζε τις μισές από αυτές τις κατηγορίες θα έμπαινε πίσω από τα σίδερα για δεκαετίες.

Παρουσιάζοντας τους διαχειριστές του καιρού (και τα τσιράκια τους)

ΑΠΟ ΤΙΣ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ ως τις 7 Απριλίου πραγματοποιήθηκε το πρώτο συνέδριο περιβαλλοντικών συμβάσεων στο Βερολίνο, που γνώρισε αποτυχία μεγαλύτερη και από την αναμενόμενη. Οι συμμετέχοντες αποφάσισαν ότι θα ήθελαν να συνεχίσουν να συζητούν ως το 1997, τη χρονιά του τρίτου συνεδρίου που θα πραγματοποιηθεί στην Ιαπωνία. Η διαφωνία ήταν η εξής: Θα άρεσε σε όλους βέβαια, να μειώναν το διοξείδιο του άνθρακα, αλλά δεν ξέρουν μέχρι πότε, μέχρι το 2005, το 2010 ή το 2020. Δεν ομοφωνούν επίσης ως προς το ποσοστό: Οι χώρες του Νότου, μαζί τους η Κίνα και η Ινδία, προτείνουν 20%, που φαντάζει υπερβολικό για τους εκπροσώπους των χωρών του Βορρά.

Πολλές μη κυβερνητικές οργανώσεις (NGOs) επιχείρησαν να λάβουν μέρος στο συνέδριο επί ίσοις όροις με τους εκπροσώπους κυβερνήσεων και επιχειρήσεων. Οι διαμαρτυρίες την πρώτη μέρα του συνεδρίου, αφορούσαν το ότι δεν τους επιτρέπονταν η είσοδος στους κυρίως χώρους των ομιλιών. Όταν τους δώθηκε η άδεια να "παρακολουθήσουν τις εξελίξεις" από κοντά, χειροκρότησαν ένθερμα τον Kohl για την οικολογική συνείδηση που απέπνεε ο

χαιρετισμός του. Τις επόμενες μέρες η πολιτική κριτική των NGOs πήρε τη μορφή έγγραφων αιτημάτων εναντίον των Joint Implementations, πολυμερών διακυβερνητικών αποφάσεων για από κοινού ανάληψη περιβαλλοντικής δράσης, καθώς και συζητήσεις με εκπροσώπους της Παγκόσμιας Τράπεζας. Οι χλιαρές προσπάθειες να αναφερθούν, έστω ποιητική αδέια, οι σχέσεις εξάρτησης της παγκόσμιας περιβαλλοντικής πολιτικής από συμπεριφορές του μεγάλου εμπορίου, δεν καταγράφηκαν καν στα πρακτικά. Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, οι ένθερμα αντιρατσιστικές, ριζοσπαστικές οικολογικές και μπλα μπλα, ενδιαφέρονταν περισσότερο για τις διαδικασίες διεξαγωγής των συζητήσεων με τους "διαχειριστές του καιρού". Για παράδειγμα, το Παγκόσμιο Ταμείο για τη Διατήρηση της Άγριας Ζωής (WWF) έχει πια υιοθετήσει το "όποιο χέρι δεν μπορείς να δαγκώσεις, φίλα το" και παρουσίασε μια εισήγηση στην οποία υποστήριζε ότι η οικολογική πολιτική των εταιρειών και δημιουργεί θέσεις εργασίας και συμφέρει τους εργοδότες. Το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας, που έχει πια καθιερωθεί ως "καθαρή" ενέργεια κατάλληλη για το ε-

λεύθερο εμπόριο, ούτε καν θίχτηκε. Είναι εντυπωσιακή ή μήπως εγγενής στους στόχους και τις οργανωτικές αρχές τους, αυτή η ολοσχερής και εθελούσια υποταγή των μη κυβερνητικών οργανώσεων; Μήπως πρόκειται απλώς για την απαραίτητη "συντηρητική στρόφη" ενός ακόμη αστικοδημοκρατικού μοντέλου;

Στο πλευρό των μη κυβερνητικών οργανώσεων ήταν και οι επιχειρηματικές μη κυβερνητικές οργανώσεις, που έχουν συνάψει το νέο Συμπόσιο για το Παγκόσμιο Κλίμα (GCC) και εκπροσωπούν εταιρείες πετρελαίου, καυσίμων, αυτοκινητοβιομηχανίες και χημικές βιομηχανίες των ΗΠΑ, όπως η Dow Chemical Company, η American Automobile Manufacturers Association, η Shell Oil Company, η

Union Carbide, η Exxon, η Texaco, η Goodyear Tire and Rubber Co κ.ά. Κάθε μοντέρνα βιομηχανία έχει και τον οικολογικό της όμιλο! Η GCC έχει ενώσει τις δυνάμεις των πιο φωτισμένων νέων περιβαλλοντιστών ώστε να μην πέσει το επίπεδο επιχειρηματικού ανταγωνισμού στο Βορρά: Επιφόρτισε την τεράστια πολυεθνική μετεωρολογική εταιρεία Accu Weather με την ευθύνη να μην μεταδίδει από τα media ανησυχητικές εξελίξεις σχετικά με την τρύπα του όζοντος ή με φυσικές καταστροφές. Δηλώνει, άλλωστε, για να καταπραΰνει τις όποιες αναπτυξιακές τύψεις του Βορρά, ότι στα επόμενα 100 χρόνια η μόλυνση θα προέρχεται κατά 80% από τις υπανάπτυκτες χώρες.

Η OECD (Οργάνωση για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη) υπολόγισε την αξία της βιομηχανίας οικομετατροπών που επιβάλλουν διάφοροι "πράσινοι νόμοι" στις ΗΠΑ και την ΕΕ (σχετικά π.χ. με αλλαγή μηχανημάτων μιας εταιρείας, καθαρισμό μιας περιοχής από απόβλητα) στα 200 δισ. δολάρια το 1990. Η ίδια οργάνωση υπολογίζει πως η αξία της πράσινης βιομηχανίας θα ανέλθει στα 300 δισ. προς το τέλος της δεκαετίας, εποχή που η Κίνα, η Ταϊβάν και η Νότια Κορέα θα αρχίσουν να χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες καθαρισμού. Προς το παρόν, η Αμερική, η Ιαπωνία και η Γερμανία πρωτοστατούν στην περιβαλλοντική αγορά, πράγμα που εν μέρει το χρωστούν και στο ζήλο των περιβαλλοντιστών τους.

Σχετικά με την Τσετσενία και όχι μόνο

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΈΝΩΣΗ κατέρρευσε, και μαζί της κατέρρευσε, ότι είχε οικοδομηθεί επί 70 χρόνια συνεχούς άσκησης της κρατικομονοπωλιακής πολιτικής. Η διάσπαση της ήταν δεδομένη στο βαθμό που τίποτα δεν μπορούσε να συνεχίσει να υπάρχει, α-

φού νέοι όροι και νέες συνθήκες έρχονταν στο προσκήνιο. Η προσπάθεια ανεξαρτητοποίησης εθνότητων με μεγάλη πληθυσμιακή δύναμη, οδήγησε στην δημιουργία περιφερειακών κρατών, γύρω από την Ρωσία, που όμως "δικαιωματικά" αποτελεί τον κεντρικό ηγεμόνα τους.

Οι συγκρούσεις που γίνονται τόσο μεταξύ τους, όσο όμως και στο εσωτερικό της Ρωσικής αστικής τάξης έχουν πάρει διαστάσεις χαστικής και ανεξέλεγκτες. Αν η Ρωσία θέλει να παίξει κεντρικό πολιτικό ρόλο και στο μέλλον, πρέπει να προσπαθήσει να διατηρήσει μία κατά κάποιο τρόπο ισορροπία και ομαλότητα στην περιοχή είτε μέσω της επιβολής, είτε μέσω της συναίνεσης. Οι αντικρουόμενες δυνάμεις είναι τέτοιες που τα πράγματα μπορούν να οδηγηθούν σε επικίνδυνα μονοπάτια.

Το παράδειγμα της Τσετσενίας είναι ικανό να δείξει την επικινδυνότητα και την τροπή που μπορούν να πάρουν τα πράγματα.

Μετά την κατάληψη μιας πόλης

από τους Τσετσένους αυτονομιστές, η ρωσική πολεμική μηχανή θέλησε να επέμβει με δύο στόχους: Να καταστείλει τους αυτονομιστές Τσετσένους και να παραδειγματίσει τους υπόλοιπους που σκέφτονται να δημιουργήσουν ανάλογα γεγονότα, ότι η Ρωσία "πρέπει" να συντρίψει τους Τσετσένους για ένα και μόνο λόγο: ο περιβόητος αγώγος περνάει μέσα από το έδαφος της και δεν μπορεί την ίδια ώρα να υπάρχει ανοικτό πολεμικό μέτωπο.

Ακούγονται ήδη καταγγελίες για ανελέητες μαζικές σφαγές σε χωριά, που δεν έχουν άλλο στόχο από την εκμηδένιση κάθε οργανωμένης αντίστασης από τους Τσετσένους εθνικιστές.

Η εξουσία δείχνει τα δόντια της και αυτή τη φορά είναι ματωμένα. Η Ρωσία στο όνομα της ομαλότητας δεν διατάζει να πραγματοποιεί εγκληματικές ενέργειες μεγίστου είδους. Το πετρέλαιο ανακατεύεται με το αίμα φτιάχνοντας ένα επικίνδυνο και εκρηκτικό μείγμα.

Αντίσταση στη Χάβρη

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΪΟΥ, ανακαλύφθηκε στο λιμάνι της Χάβρης, στη βορειοδυτική Γαλλία, το πτώμα του Imad Bouhoud, Γάλλου τυνησιακής καταγωγής, 19 ετών, με εμφανή σημάδια κακοποίησης. Το πτώμα του αναγνωρίστηκε στις 13 Μαΐου και στις 14 συνελλήφθη ένας σκίνας για το φόντο του. Η αυτοψία έδειξε ότι ο Imad είχε πεθάνει από πνιγμό. Ανεργος, μέλος πολυμελούς οικογένειας, το θύμα ζούσε σε ένα προάστιο της Χάβρης, όπου στοιβάζονται 50.000 Γάλλοι, τυνησιακής, μαροκινής και σενεγαλέζικης καταγωγής.

Το απόγευμα της Δευτέρας 22/5, πενήντα νέοι επιτέθηκαν σε ένα εγκαταλελειμένο σπίτι, γνωστό ως μια από τις καταλήψεις των σκινς της Χάβρης. Μετά την "επιθεώρηση" που έκαναν στο σπίτι, το οποίο βρέθηκε άδειο, κατευθύνθηκαν σε ένα κοντινό μπαρ-στέκι σκινάδων και φωνάζοντας "θάνατος στους σκινς" και "θέλουμε τους σκινς" κατέστρεψαν το μπαρ και "περιποιήθηκαν" τους θαμώνες του. Αργότερα 150 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν σε προάστιο της Χάβρης και αφού άρχισαν να σπάνε και να καίνε αμάξια, επιτέθηκαν στους μπάτσους με αποτέλεσμα τραυματισμούς και 10 προσαγωγές.

Την Τετάρτη 24/5 η κοινότητα των Τυνησιών της Χάβρης κάλεσε σιωπηλή διαδήλωση, ενάντια σε ένα "ρατσιστικό έγκλημα", με την υποστήριξη της κίνησης ενάντια στο ρατσισμό. Η διαδήλωση στην οποία συμμετείχαν περίπου 6.000 άτομα, έχασε το "σιωπηλό" της χαρακτήρα, όταν 1.000 περίπου άτομα επιχείρησαν να κατευθυνθούν στα γραφεία του Εθνικού Μετώπου. Τα CRS όμως, απέτρεψαν τα σχέδιά τους και κατά συνέ-

λεπτά δεκάδες αυτοκίνητα και λεωφορεία έγιναν παρανάλωμα του πυρός, δεκάδες βιτρίνες εμπορικών καταστημάτων, στάσεις λεωφορείων και τράπεζες, έγιναν θρύψαλα από τις πέτρες των διαδηλωτών, ενώ εκατοντάδες διαφημιστικές πινακίδες και φλεγόμενοι δρόμοι σκουπιδιών στήθηκαν σαν οδοφράγματα στους μπάτσους. Ο απολογισμός των τριώνρων συγκρούσεων ήταν 32 συλλήψεις, ενώ η επίθεση αργότερα με βόμβες μολότωφ σε δύο αστυνομικά τμήματα των προαστείων, είχε ως αποτέλεσμα την ολονύκτια παραμονή των CRS στα προάστια που κατοικούν άτομα αφρικανικής καταγωγής. Την Παρασκευή 26/5 δικάστηκαν οι 32 συλληφθέντες (οι άλλοι 22 αφέθησαν ελεύθεροι γιατί δεν προέκυψαν στοιχεία σε βάρος τους), οι πέντε εκ των οποίων καταδικάστηκαν σε πολύ μικρές ποινές (1-5 μήνες).

Υ/Γ. Μια μικρή παρατήρηση: Μπορούμε να φανταστούμε τα σχολία που θα είχαν να αντιμετωπίσουν εδώ στην Ελλάδα, αυτοί που διαμαρτυρόμενοι για μια ρατσιστική επίθεση, αντί να συγκρουστούν με την αστυνομία (πράγμα που ίσως αντικειμενικές δυσκολίες καθιστούσαν αδύνατο) ή με τους φασίστες,

κατέφευγαν στο κέντρο της πόλης (π.χ. Πατησίων) και άρχισαν να σπάνε βιτρίνες και να λεηλατούν καταστήματα, να αναποδογυρίζουν αμάξια και να τα καίνε και γενικότερα να προβαίνουν σε αυτό που τα Mass Media αποκαλούν πράξεις τυφλής βίας. Θα ήταν ατομιστές, ανεγκέφαλοι, θα είχαν λογικές αντι-κινηματικές και γενικότερα θα ήταν κωλόπαιδα που το μόνο που κοιτάζουν είναι να εκτονωθούν, να ξεκαλύψουν πάνω στο αίμα του θύματος. Όμως αυτή η πρακτική βρίσκεται στο κέντρο όλων των τελευταίων εξεγέρσεων στη Δ. Ευρώπη και στις Η.Π.Α., είτε πρόκειται για τους νέους των προαστείων π.χ. στη Χάβρη, είτε πρόκειται για τους κασέρ πέρις στις συγκρούσεις στο Παρίσι, είτε πρόκειται για τους μαύρους στο L.A. και γενικότερα σε όλες τις μητροπολιτικές εξεγέρσεις των τελευταίων ετών, χωρίς να γίνουν αντικείμενο ανάλυσης-κακοπροαίρετης-κριτικής. Συνεπώς δεν είναι παράλογο να αναζητούσαμε από τους φορείς αυτών των απόψεων να μας εξηγήσουν πως είναι δυνατό να επικροτούν, (ή έστω να μην κατακρίνουν) στο εξωτερικό, το ίδιο πράγμα που στην Ελλάδα θεωρούν εκτόνωση ή ξεκαθάρισμα μερικών ανεγκέφαλων;

ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ ΣΤΗ SHELL. ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ...

"Οι θεαματικές ενέργειες μελών της οικολογικής οργάνωσης Greenpeace και η εντεινόμενη αντίδραση μιάς σειράς ευρωπαϊκών κυβερνήσεων υποχρέωσαν χθές την SHELL στην πλήρη αναδίπλωσή της στο θέμα της εξέδρας άντλησης πετρελαίου".

Κάπως έτσι παρουσίασαν την υπόθεση της καταβύθισης της εξέδρας άντλησης πετρελαίου στην Β.Σκωτία και την απόφαση ανάκλησής της. Και κάπου στα ψιλά έγραψαν ότι ένας λόγος που έπεξε ρόλο ήταν και αυτός του μποϊκοτάζ σε μεγάλες κυρίως πόλεις της Γερμανίας, που είχε σαν αποτέλεσμα την μείωση των κερδών κατά 25% έως και 50%. Εκρυσάλυσαν στην ουσία αυτό που αποτέλεσε και τον ουσιαστικό λόγο της αναστολής της καταβύθισης, αυτό του μποϊκοτάζ. Γιατί πρέπει να είναι κανείς αφελής για να νομίζει ότι η SHELL που ανεβοκατεβάζει και ελεγχγει κυβερνήσεις φοβήθηκε τα διαβήματα των διάφορων κυβερνήσεων, και είναι φαντασίωση να νομίζει κανείς ότι θα είχε ιδιόταιρο πρόβλημα από τους ακτιβιστές της Greenpeace, χωρίς βέβαια να θέλουμε να υποτιμήσουμε την δράση τους. Αυτό που φοβήθηκε η SHELL και αυτό που φοβούνται όλα τα αφεντικά είναι η ομαδική άρνηση κατανάλωσης των προϊόντων της. Είναι η τόσο εύκολη επιλογή του να αρχίσει κάποιος να αρνείται να συμβιβαστεί με την απόλυτη κυριαρχία του κεφαλαίου πάνω στη ζωή του. Οι απλοί, καθημερινοί, Γερμανοί πολίτες έδωσαν το πόσο ευκολο είναι να γίνεται κανείς ενεργός και συνάμα επικίνδυνος, με τον πιο ευκολό και ανώδυνο τρόπο. Και αυτό είναι απλά μία καλή αρχή.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Στις 16, 17, 18 Ιούνη, στη Βαρκελώνη, πραγματοποιήθηκε Διεθνής Συνάντηση των Επιτροπών Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Το οργανωτικό μέρος διεκπαιρεύθηκε από την Επιτροπή της Βαρκελώνης που αναπτύσσει πλούσια δράση και έχει συγκροτήσει και "Προξενείο των Απελευθερωμένων Εδαφών". Συμτείχαν δεκάδες άτομα απ' όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες και μέλη μεξικάνικων αντικαθεστωτικών οργανώσεων. Εγινε μια συλλογική εκτίμηση της σημερινής κατάστασης στο Μεξικό και συζητήθηκαν οι διαφορετικές προσεγγίσεις και πολιτικές εκτιμήσεις των μελών των επιτροπών αλληλεγγύης, η πλειοψηφία των οποίων είναι αναρχικοί. Οργανώθηκε ένα πανευρωπαϊκό δίκτυο για την άμεση αντιπληροφόρηση για τα όσα συμβαίνουν στο Μεξικό. Επίσης οργανώθηκε η αποστολή φαρμάκων και υλικών εξοπλισμού στις ινδιάνικες κοινότητες και διευκρινίστηκε ο τρόπος συμμετοχής στις αποστολές εθελοντών για παροχή βοήθειας στις ινδιάνικες κοινότητες αλλά και για την αποτροπή της κρατικής τρομοκρατίας στη μεξικάνικη ύπαιθρο. Αυτές οι αποστολές (Freedom Brigades) οργανώνονται ήδη εδώ και τρεις μήνες από την επιτροπή αλληλεγγύης στις ΗΠΑ. Στη συνάντηση διαβάστηκε μήνημα του EZLN, ο οποίος, αφού το Μάη δέκοψε τις συζητήσεις με την κυβέρνηση, έχει απευθύνει προς τη μεξικάνικη κοινωνία ένα πλαίσιο με 5 ερωτήσεις για την από δω και πέρα πορεία και κινήσεις του. Οι Ζαπατίστας απευθύνουν αυτές τις 5 ερωτήσεις και στις επιτροπές αλληλεγγύης και μέσα απ' αυτές και σε όλους όσους, σε ολόκληρο τον πλανήτη αισθάνονται την υπόθεση των εξεγερμένων του μεξικάνικου νότου δική τους υπόθεση. Αυτό το κείμενο του EZLN καθώς και μια αναλυτική παρουσίαση της συνάντησης θα δημοσιευτούν σε επόμενο τεύχος του «ΑΛΦΑ».

Ο Μαρριούς Ζακόμπ και οι Ιλλεγκαλιστές

“Ο μπάτσος με συνέλαβε εν ονόματι του νόμου, εγώ τον μαχαίρωσα εν ονόματι της ελευθερίας. Όταν η κοινωνία σου αρνείται το δικαίωμα να υπάρξεις, πρέπει να το πάρεις μόνος σου(…) Ζήτω η Αναρχία! Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση! Αχ, αν ελευθερωθώ ποτέ, θα σας πινάξω στον αέρα.” (Κλεμάν Ντυβάλ -ιλλεγκαλιστής, αναρχικός και επαγγελματίας ληστής- απευθυνόμενος στους δικαστές μετά την θανατική του καταδίκη το 1886)

ΤΑ ΤΕΛΗ του 19ου αιώνα βρίσκουν την Γαλλία να συνταράσσεται από τις βόμβες και τις δολοφονικές επιθέσεις των ατομικιστών τρομοκρατών (Βαγιάν, Ανρύ, Ραβασόλ κ.α.) που φέρνουν ριγή στους αστούς και μόνο στην θύμηση των υπέροχων ημερών της Κομμούνας. Ήταν εξάλλου αυτές ακριβώς οι ενέργειες που αποτέλεσαν “...το κουδούνισμα που έβγαλε το γαλλικό προλεταριάτο από την κατάσταση εξουθένωσης που το είχε

βυθίσει η σφαγή της Κομμούνας.” (Ρομπέρ Λουζόν). Ταυτόχρονα και παράλληλα εξελίσσεται ένα άλλο ρεύμα δράσης, μια διδυμη μορφή της ίδιας προλεταριακής επίθεσης: οι λεγόμενοι “ιλλεγκαλιστές” (το οποίο -αδόκιμα- μεταφράζεται ως “παρανομιστές”), οι οποίοι επιλέγουν να χτυπήσουν τους αστούς εκεί που κρίνουν πως πραγματικά πονάνε. Στόχος τους λοιπόν τα πορτοφόλια των αστών, τα χρηματοκιβώτιά τους, οι τράπεζές τους, τα κο-

σμήματα και τα έργα τέχνης τους.

Όλοι σχεδόν οι ιλλεγκαλιστές είναι σπινερίκοι. Ατομικιστές αναρχικοί που με αφετηρία την άρνηση της εξουσιαστικής μισθωτής εργασίας, βρίσκουν τον τρόπο να εκφράσουν το ταξικό τους μίσος επανεισφέροντας τον πλούτο των αστών. Γνωστότεροι ιλλεγκαλιστές υπήρξαν ο Κλεμάν Ντυβάλ, ο Μαρριούς Ζακόμπ και βέβαια η “συμμορία Μπονέ”. Ληστεύοντας μόνο τους πλούσιους και ιδιαίτερα ικανοί στο να ξεφεύγουν από τους μπάτσους και να πραγματοποιούν παράτολμες ενέργειες, αγαπήθηκαν από τους προλετατίους γινόμενοι κατά κάποιο τρόπο “λαϊκοί ήρωες” της εποχής τους και παίρνοντας διαστάσεις θρύλου.

Ο Μαρριούς Ζακόμπ γεννήθηκε από γονείς προλετατίους το 1879 στην Μασσαλία. Από πολύ μικρός

μπάρκαρε στα καράβια. Στα 16 του χρόνια επιστρέφει στη Γαλλία έχοντας ήδη μυηθεί στις επαναστατικές αναρχικές ιδέες. Είναι η εποχή της “προπαγάνδας με την δράση” και φυσικά ο Ζακόμπ δεν θα μπορούσε να μείνει απ’ έξω. Λόγω της απειρίας του όμως πέφτει στην παγίδα ενός ασφαλίου και συλλαμβάνεται με εκρηκτικά στην κατοχή του. Βγαίνοντας από την φυλακή, ληστεύει μαζί με δύο άλλους αναρχικούς ένα ενεχυροδανειστήριο. Μετά από ένα χρόνο συλλαμβάνεται στην Τουλόν, φυλακίζεται αλλά σχεδόν αμέσως δραπέτευε και περνάει στην παρανομία.

Το 1900 ο Ζακόμπ και πολλοί άλλοι αναρχικοί ιλλεγκαλιστές σχηματίζουν μια ομάδα ειδικευμένη στις διαρρήξεις. Η συμμορία είχε τη βάση της στο Παρίσι αλλά δρούσε σε όλη την Γαλλία καθώς και στο Βέλ-

γιο και την Ιταλία. Ήταν επαγγελματικά οργανωμένη και χωρισμένη σε τρεις τομείς: τους ανιχνευτές που γύριζαν από πόλη σε πόλη εντοπίζοντας τους στόχους και συλλέγοντας πληροφορίες, τους διαρρήκτες που πραγματοποιούσαν την ενέργεια και τέλος αυτούς που ρευστοποιούσαν τα κλοπιμαία. Τα περισσότερα μέλη είχαν συμφωνήσει και έδιναν το 10% των “εισπράξεων” σε αναρχικά έντυπα και ομάδες. Λήστευαν αποκλειστικά τα “κοινωνικά παράσιτα”, όπως έλεγαν. Δηλαδή αστούς, παπάδες και στρατιωτικούς. Πραγματοποίησαν 106 κλοπές αποκομίζοντας 5.000.000 φράγκα, ποσό τεράστιο για εκείνη την εποχή ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που φεύγοντας από την βίλα που μόλις είχαν ληστέψει, την πυρπολούσαν σαν πράξη εκδίκησης προς τους αστούς. Όλο τους άθεοι, δεν δίστασαν να προκαλέσουν κλέβοντας από τον καθεδρικό ναό της Τουρ σπανιότατα και πανάκριβα χαλιά του 17ου αιώνα, αφήνοντας πίσω τους ένα γκράφιτι που έγραφε: “Ω παντοδύναμη θεέ, βρες αν μπορείς αυτούς που σε έκλεψαν.”

Στα τέλη του 1903, τρία μέλη της ομάδας ενώ έκαναν μια διάρρηξη στην πόλη Άμπεβιλ, αναγκάστηκαν να “καθαρίσουν” ένα μπάτσο που τους αντιλήφθηκε. Λίγο καιρό αργότερα, σε μια ενέδρα στο Παρίσι συλλαμβάνονται οι δύο. Ακολουθούν μαζικές συλλήψεις και τον Μάρτιο του 1905 23 μέλη της ομάδας προσάγονται σε δίκη. Ο Μαρριούς Ζακόμπ μέσο στο δικαστήριο με μια υπέροχη αγόρευση (που ακολουθεί παρακάτω) εκφράζει την περιφρόνησή του για την πρόστυχη καπιταλιστική ηθική αλλά και το όνειρο και τον αγώνα του για την Αναρχία. Ο Ζακόμπ και ο Μπούρ (ως υπεύθυνοι για το θάνατο του μπάτσου) καταδικάζονται σε ισόβια καταναγκαστικά έργα ενώ 14 άλλα μέλη της ομάδας καταδικάζονται συνολικά σε 100 χρόνια φυλάκισης.

Το 1925, μετά από μια μεγάλη καμπάνια αλληλεγγύης, ο Ζακόμπ απελευθερώνεται. Παρέμεινε πιστός στις ιδέες του μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του, την 28η Αυγούστου 1954 οπότε αυτοκτόνησε παίρνοντας εσκεμμένα οβερντόουζ μορφίνης. Όπως τότε είχαν δηλώσει οι φίλοι του “... ο Ζακόμπ δεν αυτοκτόνησε από απόγνωση αλλά από ήρεμη και συνειδητή επιθυμία να αποφύγει την κατάπτωση των γηρατειών.”

Η απολογία του Μαρριούς Ζακόμπ

Κύριοι

Τώρα ξέρετε ποιος είμαι: ένας εξεγερμένος που ζει από το προϊόν των κλοπών του. Επιπλέον, έβαλα φωτιά σε αρκετές από τις επαύλεις που λήστεψα καθώς επίσης υπεράσπισα την ελευθερία μου ενάντια σε επίθεση οργάνων του κράτους. Παρουσίασα γυμνή μια ολόκληρη ζωή αγώνα και την θέτω σαν ζήτημα εμπρός στην λογική σας. Καθώς δεν αναγνωρίζω σε κανέναν το δικαίωμα να με κρίνει, δεν επιζητώ την συγχώρεση ή την επιείκειά σας. Δεν θα το ζητήσω απ’ αυτούς που μισώ και απεχθάνομαι. Είστε ισχυρότεροι, έχετε την δύναμη να με κάνετε ότι θέλετε. Στείλτε με στις σωφρονιστικές αποικίες ή στην κρεμάλα...λίγο με νοιάζει. Αλλά προτού αποχωριστούμε θα ήθελα να πω ένα τελευταίο λόγο.

Αποκαλείτε έναν άνθρωπο κλέφτη και ληστή εφαρμόζοντας την μέγιστη αυστηρότητα του νόμου, χωρίς ποτέ να αναρωτηθείτε αν αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να έχει γίνει κάτι διαφορετικό. Υπήρξε ποτέ κάποιος ευκατάστατος άνθρωπος που να προβεί σε κλοπές; Παραδέχομαι πως δεν έχω υπόψη μου κάποιον. Όμως εγώ που δεν είμαι ούτε ευκατάστατος ούτε ιδιοκτήτης, που είμαι απλώς ένας άνθρωπος που έχει μόνο τα χέρια του και το μυαλό του για να κρατηθεί στην ζωντανός, έπρεπε να πράξω διαφορετικά. Η κοινωνία μου επιτρέπει μόνο τρεις τρόπους επιβίωσης: την εργασία, την ζητιανιά και την κλοπή.

Αυτή καθ’ αυτή η εργασία δεν με αηδιάζει, αντιθέτως με ευχαριστεί. Ο άνθρωπος δεν μπορεί χωρίς εργασία: οι μυσ του και το μυαλό του περιέχουν μια συγκεκριμένη ποσότητα ενέργειας που θα πρέπει να αναλωθεί. Αυτό όμως που με αηδιάζει είναι να χύνω τον ιδρώτα και το αίμα μου για ένα μεροκάματο που μου δίνεται σαν ελεημοσύνη και που δημιουργεί πλούτο ο οποίος στρέφεται εναντίον μου. Με μια κουβέντα, με αηδιάζει ο ξεπεσμός στην πορνεία της εργασίας.

Η ζητιανιά είναι εξευτελισμός, είναι η άρνηση κάθε αξιοπρέπειας. Κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να απολαμβάνει το γλέντι της ζωής. Το δικαίωμα στην ζωή δεν το ζητιανεύεις, ΤΟ ΠΑΙΡΝΕΙΣ.

Η κλοπή είναι η αποζημίωσή μας, η επανάκτηση των αντικειμένων. Αντί να κλειστώ σε ένα εργο-

στάσιο - που είναι το ίδιο με την φυλακή -, αντί να ικετεύσω για αυτά που δικαιωματικά μου ανήκουν, εγώ προτίμησα να εξεγερθώ και να πολεμήσω τους εχθρούς μου πρόσωπο με πρόσωπο, κάνοντας πόλεμο στους πλούσιους και επιτιθέμενος στις ιδιοκτησίες τους. Φυσικά καταλαβαίνω πως εσείς θα προτιμούσατε να υποταχθώ στους νόμους σας ως ένας πειθήνιος, ασπόνδυλος εργαζόμενος. Να δημιουργώ τον πλούτο για σας έναντι ενός γελοίου μισθού και όταν πια το κορμί μου διαλυόταν και το μυαλό μου “νερούλιαζε”, να πηγαίνα να πεθάνω ήσυχα σε μια γωνιά του δρόμου. Τότε εσείς δεν θα με αποκαλούσατε “κυνικό ληστή” αλλά “τίμιο εργαζόμενο”. Κολακεύοντας με θα μου απονέματε ακόμα και “βραβείο εργασίας”. Οι παπάδες υποσχόνταν τον παράδεισο στα κορίττα τους. Εσείς είσατε περισσότερο συγκεκριμένοι, τους υπόσχεστε ένα κομμάτι χαρτί. Σας ευχαριστώ πολύ για την τόσο καλοσύνη, την τόσο ευγνωμοσύνη σας κύριοι. Προτιμώ όμως να είμαι ένας κυνικός που συνειδητά γνωρίζει το δικό του, παρά να είμαι μια κουρδιστή κούκλα.

Από την στιγμή που αισθάνθηκα τον εαυτό μου και την δύναμή μου, στράφηκα στην κλοπή χωρίς κανένα δισταγμό. Δεν μοιράζομαι την λεγόμενη ηθική σας που προωθεί ως αρετή τον σεβασμό προς την ιδιοκτησία την ίδια στιγμή που δεν υπάρχουν χειρότεροι κλέφτες από τους ιδιοκτήτες. Θεωρείστε τους εαυτούς σας τυχερούς κύριοι που αυτή η προκατάληψη ριζώθηκε στον λαό κάνοντάς τον, τον καλύτερο μπάτσο. Προσέχετε όμως γιατί όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Ότι οικοδομήθηκε με την πανουργία και την επιβολή, με τα ίδια μέσα θα καταστραφεί.

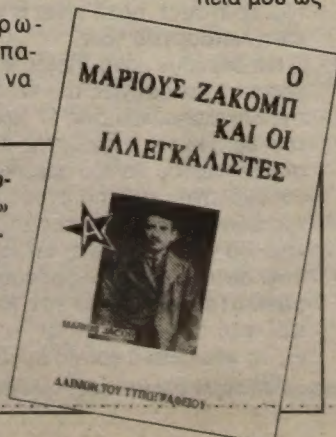
Οι άνθρωποι αλλάζουν μέρα με τη μέρα. Βλέπετε, μαθαίνοντας αυτές τις αλήθειες και συνειδητοποιώντας τα δίκια τους όλοι οι πεινασμένοι, όλα τα θύματά σας, θα οπλιστούν με λωστούς και θα σαρώσουν τα σπίτια σας, παίρνοντας πίσω τον πλούτο που αυτοί δημιούργησαν και που εσείς τους τον κλέψατε. Αν το σκεφτούν καλά, θα προτιμήσουν να ρισκάρουν αντί εσείς να χοντραίνετε και αυτοί να στενάζουν μες την φτώχεια. Φυλακή, εξορία, κρεμάλα... τι είναι όλ’ αυτά - θα αναρωτηθεί ο λαός - συγκρινόμενα με μια άθλια ζωή γεμάτη με κάθε λογής βόσκα. Ο με-

ταλλωρύχος που παλεύει για το ψωμί στα έγκατα της γης χωρίς ποτέ να βλέπει το φως του ήλιου, μπορεί να πεθάνει την κάθε στιγμή, θύμα μιας έκρηξης. Ο οικοδόμος που σκαρφαλώνει στα γιαπιά μπορεί να πέσει και να διαμελιστεί. Ο ναυτικός που ξέρει την μέρα που θα σαλπάρει αλλά που δεν γνωρίζει αν ποτέ θα επιστρέψει. Πολλοί άλλοι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν θανάσιμες ασθένειες εξαιτίας της δουλειάς τους. Εξαντλούν τους εαυτούς τους, δηλητηριάζουν τους εαυτούς τους, σκοτώνουν τους εαυτούς τους δημιουργώντας όσα εσείς καρπώνεστε. Ακόμα και οι υπηρέτες σας οι μπάτσοι, για ένα κόκαλο που τους πετάτε για να γλύψουνε, συχνά σκοτώνονται στην μάχη ενάντια στους εχθρούς σας.

Ξεροκέφαλοι μέσα στον στενόμυαλο εγωισμό σας, παραμένετε σκεπτικοί απέναντι σ’ αυτήν τη θεωρία, έτσι δεν είναι; “Οι άνθρωποι φοβούνται” φαίνεται πως λέτε. “Κυριαρχούν πάνω τους με τον φόβο της καταστολής. Αν ουρλιάξουν θα τους ρίξουνε στην φυλακή, αν κάνουν μια κίνηση θα τους εξορίσουνε στις σωφρονιστικές αποικίες, αν δράσουν θα τους οδηγήσουνε στην γκιλοτίνα!” Μεγάλο σας λάθος κύριοι, πιστέψτε με. Οι ποινές που επιβάλετε δεν είναι η “θεραπεία” για τις εξεγερτικές πράξεις. Η καταπίεση δεν είναι θεραπεία, δεν είναι ούτε καν καταπραϊντικό. Αντιθέτως επιδεινώνει την “ασθένεια”.

Τα καταπιεστικά μέτρα μπορούν μόνο να σπείρουν τους σπόρους του μίσους και της εκδίκησης. Είναι ένας κύκλος θανάτου. Από τότε που αρχίσατε να κόβετε κεφάλια και να γεμίζετε τις φυλακές και τις εξορίες, μήπως καταφέρατε να αποτρέψετε την έκφραση του μίσους; Απαντήστε! Τα γεγονότα δείχνουν την αδυναμία σας. Από μέρους μου, γνωρίζω πολύ καλά πως ο τρόπος ζωής μου δεν θα μπορούσε να έχει άλλη κατάληξη από την σωφρονιστική αποικία ή το ικρίωμα. Σίγουρα βλέπετε πως αυτό δεν με απέτρεψε από το να δράσω. Αν στράφηκα στις ληστείες δεν το έκανα για το κέρδος. Ήταν ζήτημα αρχής, ήταν ζήτημα δίκιου. Προτίμησα να διατηρήσω την ελευθερία μου, την ανεξαρτησία μου, την αξιοπρέπεια μου ως

άνθρωπος παρά να

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στην σελίδα της ιστορίας αποτελούν τμήμα μιας αμόνυμης μπουσουράς που κυκλοφόρησε από τον «Δαίμονα του τυπογραφείου» τον Ιούνιο του '95. Σ' αυτήν καταδεικνύεται ένα σχετικό άγνωστο κομμάτι της αναρχικής δράσης ενάντια στο αστικό κράτος και την ατομική ιδιοκτησία. Και μέχρι να καταργηθούν αυτοί οι θεσμοί κυριαρχίας, θα διατηρεί πάντα την διαχρονική επικαιρότητά της.

Για επικοινωνία με τον «Δαίμονα του τυπογραφείου»: Τ.Θ. 31261, 100 35 Αθήνα.

- 1 ΙΟΥΛΗ 1879 Πεθαίνει ο Μιχαήλ Μπακούνιν.
- 2 ΙΟΥΛΗ 1960 Αρχίζει ο αποκλεισμός της Κούβας από τις ΗΠΑ.
- 3 ΙΟΥΛΗ 1971 Πεθαίνει ο Τζιμ Μόρισον.
- 4 ΙΟΥΛΗ 1915 Μαζικές εκδηλώσεις για την απελευθέρωση του ακτιβίστα J. Hill της IWW στις ΗΠΑ, χωρίς όμως αποτέλεσμα.
- 4 ΙΟΥΛΗ 1918 Το σαμποτάζ σαν μέσο πολέμου. Η IWW ξεκινά την τελειοποίηση αυτού του μέσου.
- 4 ΙΟΥΛΗ 1965 Γεννιέται στην Ολλανδία το κίνημα των Provos.
- 5 ΙΟΥΛΗ 1880 Κυκλοφορεί στη Σύρο το πρώτο φύλλο της αναρχικής «Εφημερίδας του λαού».
- 6 ΙΟΥΛΗ 1981 Εκτεταμένες ταραχές στο Λίβερπουλ, μετά τον τραυματισμό μαύρου μοτοσυκλετιστή. Εκατόν πενήντα κτίρια καταστράφηκαν, 258 αστυνομικοί τραυματίζονται.

Η βία είναι το θηλυκό του βίος

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε με τη μορφή προκήρυξης στους μαθητές του ΕΠΛ Ηλιούπολης, σαν παρέμβαση σε εκδήλωση-ομιλία του πρώτου Πανεπιστημίου Θράκης κ. Πανούση για τη βία. Έτσι λόγω περιορισμού χώρου δεν αποβλέπει στο να κάνει μια εκτενή ανάλυση σε ουσιαστικά (και αμφιλεγόμενα) ζητήματα που σχετίζονται με την βία (και κυρίως το που, πως, τότε, γιατί, με ποιες προϋποθέσεις και με ποια μέσα ασκείται).

Η αθλιότητα αυτής της κοινωνίας δεν μπορεί να διαιωνίζεται παρά μόνο με αθλιότητες

Οι "πεφωτισμένοι ειδικοί" πανεπιστημιακοί, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, δημοσιογράφοι (με το πρόστυχο ύφος που τους προικίζει η θέση τους) επιδίδονται τελευταία σ' ένα άργιο ανάλυσης σχετικά με τη βία. Κατηγοριοποιώντας, στο όνομα της επιστήμης, την ανθρώπινη συμπεριφορά, εφαρμόζουν ένα επιπλέον μέσο καταστολής, στην προσπάθειά τους να περιχαρακώσουν την ανθρώπινη επιθετικότητα και κάθε ανθρώπινο συναίσθημα που ξεφεύγει απ' τον έλεγχο τους -πάνω στην προοπτική της κατασκέυης του ανθρώπου-γρυνάκι.

Βέβαια, όταν αυτό το σκυλολόι αρχίζει την παράσταση, αν κάποιος ξεπεράσει τον ρόλο του απλού θεατή και θελήσει να ψάξει πιο βαθιά, το μόνο που θα αισθανθεί είναι η δυσωδία των μουχλιασμένων φασιστικών ιδανικών του παρελθόντος. Και φυσικά οι ομοιότητες δεν είναι καθόλου τυχαίες.

Έτσι "ψυχίατροι" τύπου Κούρου υποστηρίζουν ότι φταίει που δεν έχουν μάθει οι άνθρωποι να αντιμετωπίζουν ήπια την αδικία.

"...πρέπει να μάθει να είναι σιωπηρός όχι μόνο όταν δίκαια κατηγορηθεί, αλλά πρέπει επίσης να μάθει, όταν είναι απαραίτητο, να υπομένει την αδικία σιωπηλά." Α.Χίτλερ "Ο Αγών Μου"

Και καθηγητές πανεπιστημίου τύπου Κουράκη να λένε πως φταίνε οι θεσμοί της οικογένειας, του στρατού και της εργασίας που δε λειτουργούν καλά.

"Η καταστροφή της (πατριарχικής οικογένειας) θα σήμαινε το τέλος κάθε μορφής της ανώτερης ανθρωπότητας... Είναι η μικρότερη και πιο πολύτιμη μονάδα στην πλήρη δομή του κράτους" Α.Χίτλερ "Το Πρόγραμμά Μου"

"...ο στρατός...θα είναι το τελευταίο και υψηλότερο σχολείο της πατριωτικής εκπαίδευσης." Α.Χίτλερ "Ο Αγών Μου"

"Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ" Ταμπέλα στην είσοδο του Αουσβιτς. Πέρα όμως από τις αλληλοσυμπληρούμενες απόψεις τους αυτό που κάνουν όλοι μαζί εν χορώ είναι να ταυτίζουν κάθε μορφή βίας. Αυτά τα καθίκια διατυμπανίζουν ότι η πολιτική βία και ο χουλιγκανισμός είναι ένα και το αυτό. Και φυσικά, αυτοί είναι ενάντια σε κάθε μορφή βίας.

Είναι όμως πράγματα ενάντια σε κάθε μορφή βίας; Υπάρχει μια μορφή βίας στην οποία δεν είναι ενάντια. Γιατί τι άλλο μπορεί να λένε, όταν υποστηρίζουν την προληπτική καταστολή, παρά το ότι το κράτος είναι το μόνο που έχει δικαίωμα να ασκεί βία.

"Όλα για το κράτος, τίποτα έξω από το κράτος, τίποτα εναντίον του κράτους" Μπενίτο Μουσολίνι

Δεν μιλάνε βέβαια για τη βία των θεσμών, αυτήν δεν θα τολμούσαν ποτέ ούτε να την παραδεχτούν, αλλά εμείς τη νοιώθουμε καθημερινά πάνω μας μέσα στους χώρους, που κάθε άλλο παρά εθελοντικά βρισκόμαστε. Μέσα στα σχολεία, τους στρατώνες, τους χώρους δουλειάς ο οργανωμένος βιασμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και συνεί-

δησης δεν είναι μια παρενέργεια, αλλά ένας απ' τους αυτοσκοπούς.

"Έχουμε νομικά βιβλία και διατάγματα

Έχουμε φυλακές και οχυρώσεις (Τις άλλες σχετικές προετοιμασίες τους δε μετράμε!)

Έχουμε δεσμοφύλακες και δικαστές

Που παίρνουνε πολλά λεφτά και έτοιμοι για όλα είναι.

Ναι, μα για ποιο σκοπό;"

Μ.Μπρεχτ

Οι φυλακές δεν είναι τίποτα άλλο από ένα πιο ευυπόληπτο στρατόπεδο συγκέντρωσης (που ας μην ξεχνάμε δεν ήταν η Ναζιστική Γερμανία που τα εφεύρεσε πρώτη, αλλά προηγήθηκαν η Δημοκρατική Αγγλία το 1889 στις αφρικανικές αποικίες της και η Κουμμουνιστική Ρωσία με τα λεγόμενα Γκούλαγκ). Η λογική κατάληξη δύο λογικών τόσο έμφυτων και αδιαχώριστων με τον σημερινό πολιτισμό.

Πρώτον, της λογικής του εγκλεισμού, σαν μέσο ισοπέδωσης και ενίοτε τιμωρίας. Μιας λογικής που μόνο η ακραία της έκδοση βρίσκεται στις φυλακές. Ενας πιο "ήπιος" χοροχρονικός εγκλεισμός μας επιβάλλεται καθημερινά στο σχολείο, την δουλειά, συχνά στο σπίτι κλπ.

Η δεύτερη λογική είναι αυτή των νόμων. Οι νόμοι χρησιμοποιούν για να προστατεύουν την άρχουσα τάξη -δηλαδή αυτούς που τους φτιάχνανε- ενώ προσπαθούν να δείχνουν ότι είναι χρήσιμοι και ουδέτεροι ταξικά στην κοινωνία -εμπεριέχοντας ένα κάρο τυπικές συμβάσεις, καθολικά αποδεκτές, ούτως ή άλλως, σε κοινωνίες χωρίς νόμους, όπως ο σεβασμός της ζωής του άλλου. Έτσι για να μας πείσουν για την ταξική του ουδετερότητα "ο νόμος, στην μεγαλύτερη ισότητα του, απαγορεύει στους πλούσιους, το ίδιο όπως και στους φτωχούς, να κοιμούνται κάτω από γέφυρες, να ζητιανεύουν στους δρόμους και να κλέβουν ψωμί".

Όμως δεν σταματάει εκεί. "Το κράτος αποκαλεί την δικιά του βία νόμο, αλλά αυτή του ατόμου εγκλημα"². Έτσι αν κάποιος δολοφονός σκότωνε σε μια νύχτα 12 άτομα, όλος ο κόσμος θα αγαναχτούσε -δικαιολογημένα- και το κράτος θα τον έκρινε σύμφωνα με τους νόμους του εγκληματία.

Όταν όμως στην Πετρόλα δολοφονούνται το '92, 12 εργάτες από ελεεινή μέτρα ασφαλείας, αυτό είναι "εργατικό ατύχημα" και ο ιδιοκτήτης, ο Λάτσης, μπορεί κάλλιστα να συνεχίσει, σαν ευυπόληπτος πολίτης, να κάνει παρέα με τους φίλους του τους βουλευτές, που ψήφισαν τους νόμους.

Τώρα, για να πάμε ακόμα παραπέρα την υπόθεση, αν κάποιος εργάτης αηδιασμένος απ' αυτήν την αποτρόπαιη δολοφονία των 12 συναδέλφων τους και την κοροϊδία της δικαιοσύνης, κατέβαιναν οργανωμένοι και 'κάναν ζημιές στο εργοστάσιο, θα κατέληγαν στην φυλακή. "Και δικαιοσύνη για όλους..."³

"Έχουν εφημερίδες και τυπογραφεία

Για να μας πολεμούν και να μας κλεινούν το στόμα (Και τους πολιτικούς τους δε μετράμε!)

Έχουν ποπάδες και καθηγητάδες

Που παίρνουνε πολλά λεφτά και έτοιμοι για όλα είναι.

Ναι, μα για ποιο σκοπό;"

Μ.Μπρεχτ

Όμως οι φυλακές είναι το ύστατο μέσο "σφραγισμού". Στο οποίο καταφεύγουν αφού όλα τ' άλλα έχουν

αποτύχει. Το κυρίως παιχνίδι παίζεται σε άλλο επίπεδο. Πιστοί στο δόγμα του "καλύτερα να καταστείλεις την σκέψη, παρά την πράξη", έχουν φτιάξει ένα κάρο ιδεολογικούς μηχανισμούς για να εμψυκώσουν την καταστολή μέσα μας.

"Η διαλεκτική της τέχνης της αυταρχικής διακυβέρνησης έχει σαν άξονα την ιδέα ότι οι διαφορές ανάμεσα στις διάφορες τάξεις, την ειδικευμένη εργασία και την ανειδίκευτη, ή ανάμεσα στις φυλές πρέπει να διευρύνονται συστηματικά με τη βοήθεια όλων των μέσων μαζικής επικοινωνίας -εφημερίδες, ραδιόφωνο, κινηματογράφος- για να απομονώνονται τα άτομα μεταξύ τους. Πρέπει ν' ακούνε τον καθένα από τον Φύρερ μέχρι το ντόπιο αφεντικό, αλλά ποτέ ο ένας τον άλλο. Πρέπει να πληροφορούνται για οτιδήποτε, απ' την ειρηνευτική πολιτική του έθνους μέχρι τη χρήση της λάμπας ασφαλείας, αλλά δεν πρέπει να πληροφορούνται για εαυτούς τους."⁴

Αυτή είναι η λογική που διέπει όχι μόνο τα ΜΜΕ αλλά και τα σχολεία. Τελικά πέρα από τις ιδεοληψίες που διδάσκονται εκεί, το κύριο πράγμα που διδάσκεται δεν μπορεί να αναζητηθεί στα βιβλία γιατί δεν πρόκειται να βρεθεί εκεί. Είναι η ίδια η διαδικασία της διδασκαλίας που προέχει να εσωτερικευτεί. Τελικά "το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος"⁵. Επί 12 χρόνια δεν κάνουν τίποτ' άλλο απ' το να σφυριλατούν τις ιδεολογικές αλυσίδες μας.

Το νου σου φίλε, στο μυαλό σηματοδοτούν...

"Κανόνια έχουμε και τανκς και οπλοπολυβόλα και χειροβομβίδες

(Τα καουτσουκένια κλομπς δεν τα μετράμε!)

Έχουμε αστυφύλακες και στρατιώτες

Που παίρνουνε λίγα λεφτά και έτοιμοι για όλα είναι.

Ναι μα για ποιο σκοπό;

Τόσο πανίσχυροι λοιπόν είναι οι εχτροί τους;"

Μ.Μπρεχτ

Όταν όμως τελικά όλοι αυτοί οι μηχανισμοί αποτύχουν χρησιμοποιούνται, κατ' αρχήν, η αστυνομία, -τα "τάγματα εφόδου" της δημοκρατίας- είτε στην πιο αποδεκτή της μορφή (αυτή των καπελάκηδων), είτε στις πιο ακραίες (ΜΑΤ, ΜΕΑ, ΕΚΑΜ).

Οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια, που το ίδιο το κράτος έχει επιβάλει, πρέπει να συντριβεί. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει ότι οτιδήποτε δεν στηρίζει το κράτος (αυτά είναι τα όρια) πρέπει να εξολοθρευτεί. Η αστυνομία (αυτό το σώμα των αγγέλων της τάξης, που κατά καιρούς διάφορα μέλη του έχουν πιαστεί για κλοπές κασσετοφώνων, αρχαιοκαπηλία, εμπόριο ναρκωτικών -όλοι ξέρουμε ποιός πουλάει την ηρωίνη- κλπ.) αναλαμβάνει να διαφυλάξει την δημοκρατία, δέρνοντας συνταξιούχους, απολυμένους (ΕΑΣ), μαθητές (91,92...) και γενικά εξεγερμένους. Το ανοιγμένο κεφάλι της Μέλπως (στην διαδήλωση της 14 Απριλίου) τελικά, είναι ένα απ' τα χιλιάδες ανοιγμένα κεφάλια των τελευταίων χρόνων. Τελικά ας τεθεί έτσι, τα ΜΑΤ από την σύστασή τους δεν είναι τίποτα άλλο από μηχανές που δέρνουν (η θεσμοθετημένη φυσική βία του κράτους), αυτή είναι η χρήση και η λειτουργία τους.

Να δέρνουν μόνο; Ποιός έχει ξεχάσει τις δολοφονίες του Κουμή και της Κανελοπούλου στις 17 Νοέμβρη του '80. Ή όταν ο Μελίστας (πιστός στο δόγμα του παλιού αμερικάνικου αυτοκράτορα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ "Γιατί να πας στο Βιετνάμ για να σκοτώσεις; κατατάξου στην αστυνομία.") δολοφονούσε πινωπλάτα, εν ψυχρώ τον Μιχάλη Καλτζά στις 17 Νοέμβρη του '85, για να αθωωθεί 5 χρόνια αργότερα. "Ήταν μόνο μια ζωή. Τι είναι μια

ζωή μπροστά στις υποθέσεις ενός κράτους;" Μπενίτο Μουσολίνι αφού σκότωσε ένα παιδί με τ' αμάξι του το '31

Έρχονται όμως στιγμές που ακόμα και η αστυνομία δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα. Τότε καλείται να καθαρίσει ο στρατός. Θυμηθείτε την αιματηρή σφαγή των κολλίγων από τον Ελληνικό στρατό στο Κιλελέρ το '10. Ή την εισβολή του Στρατού στο Πολυτεχνείο του '73. (Τελικά ποιός είναι ο εχθρός απ' τον οποίον θα "μας" προστατέψει; Μήπως είμαστε εμείς;)

Τελικά τα εγκλήματα για τα οποία είναι υπεύθυνα τα κράτη, οι άρχουσες τάξεις και τα κεφάλαια, ούτε στα πιο άγρια όνειρά του δεν έχει δει ο χειρότερος εγκληματίας του κόσμου.

Όπως τα εκατομμύρια των νεκρών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όχι τελικά για το παραμύθι του "αντιφασιστικού αγώνα", αλλά για την ανακατανομή των ζωνών επιρροής (ας μην ξεχνάμε ότι μετά την Γερμανική Κατοχή έρχεται η Αγγλική Απόβαση στην Αθήνα τον Δεκέμβρη του '44)

Τα εκατομμύρια "εργατικά ατυχήματα" κάθε χρόνο, χιλιάδες απ' αυτά θανατηφόρα (στην Ελλάδα μόνο έχουμε το '90 82 άνθρωποι νεκρούς και γενικά κάθε χρόνο γύρω στα 30.000 "εργατικά ατυχήματα").

Εκατομμύρια παιδιά σ' όλον τον κόσμο υποσιτίζονται και πεθαίνουν απ' την πείνα ή από απλές ιώσεις (ενώ εκατομμύρια τόνοι τροφίμων ρίχνονται στις χωματερές και τρισεκατομμύρια ξεδεύονται κάθε χρόνο για "αμυντικές" (πάντα "αμυντικές") δαπάνες.

Και αυτή είναι μόνο η άκρη του παγόβουνου. Το όργιο βίας στο οποίο έχουν επιδοθεί δεν έχει όριο.

"Το να καταφεύγουμε στη βία φαίνεται κακό

Μα τίποτα το ιδιαίτερο δεν είναι. Αυτό που σταθερά ασκείται, βία είναι."

Μ.Μπρεχτ

Ενάντια σε όλα αυτά (και όχι μόνο) είναι που στρέφονται πρώτα οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις. Έτσι απ' τα πρώτα πράγματα που κάνουν σχεδόν πάντα οι εξεγερμένοι είναι να ανοίξουν τις φυλακές (Βασίλη 1789, Ισπανία '36 Τσάπας '94), να κάψουν τους τίτλους ιδιοκτησίας, να ξεφορτωθούν παπάδες και στρατιωτικούς και να ιδρύσουν πολιτοφυλακές (Κουμμούνα του Παρισιού 1871, Ισπανία '36), εναντιώμενοι συνειδητά ή ασυνείδητα σ' όλο αυτό το πλέγμα κυριαρχίας.

"Είναι χωρίς αμφιβολία ενοχλητικό για την ανθρωπότητα που αυτή δεν μπορείς ακόμη να εφεύρει ένα πιο ειρηνικό μέσο προόδου αλλά μέχρι αυτή τη στιγμή κάθε καινούργιο πράγμα μέσα στην ιστορία ήρθε πραγματικά σε πέρας μονάχα αφού βαπτίσθηκε μέσα στο αίμα."

Μιχαήλ Μπακούνιν

Τελικά όλες οι κατακτήσεις και οι πρόοδοι της ανθρωπότητας έχουν γίνει και με την βία των λαών. Χωρίς αυτή τη βία θα φοράγαμε ακόμα αλυσίδες. Οι μεγάλες στιγμές της ανθρωπότητας, τις οποίες υπερασπίζονται ακόμα και οι γλύφτες του συστήματος, είναι οι περισσότερες άρρικτα συνδεδεμένες με την απελευθερωτική βία των λαών. Η Γαλλική Επανάσταση, η Κουμμούνα του Παρισιού, η Πρωτομαγιά του 1886 στο Σικάγο, ο Γαλλικός Μάης, αλλά και εδώ η εξέγερση των κολλίγων του Κιλελέρ το '10, η εξέγερση της Θεσσαλονίκης το Μάη του '36, το Πολυτεχνείο του '73 (και το Πολυτεχνείο του '73 με τα οδοφράγματά του, τις εφόδους του σε υπουργεία, μέχρι και στο κτίριο της Γενικής Ασφάλειας -στην Γ' Σεπτεμβρίου τότε- όπου σκοτώθηκαν και μερικοί απ' τους νεκρούς του Πολυτεχνείου(βλέπε πρα-

κτικά της δίκης Ελευθεροτυπία 25-11-75).

Κι όμως οι "300 προβοκάτορες" της εποχής του Πολυτεχνείου του '73 (έτσι αποκαλώντουσαν τότε από τον τύπο, από τις κυβερνητικές εφημερίδες μέχρι το ΚΚΕ! (βλέπε Πανσοπυδοαστική Νο8)) αντικαταστήθηκαν από την φιλολογία για τους "300 γνωστούς-άγνωστους". Τι είχατε Γιάννη; Τι 'χα πάντα!

"Ο σκλάβος είναι πάντα σε κατάσταση νόμιμης άμυνας, και συνεπώς, η βία του ενάντια στ' αφεντικό, ενάντια στον καταπιεστή, είναι πάντα ηθικά δικαιωμένη..."

Errico Malatesta

Στα μέσα της δεκαετίας του '70, η Άγκνες Χέλερ, ένστοντο και επιθετικό "κατά", αναλύει και επανασυνθέτει διεξοδικά τις ως τότε θεωρήσεις για την επιθετικότητα. Αναδεικνύει και αποδεικνύει την ιδιαιτερότητα -ανά άτομο και κατάσταση- της ανθρωπίνης επιθετικότητας, για να τονίσει: "εφ' όσον δεν υπάρχει "επιθετικότητα γενικά", επομένως δεν είναι δυνατό κανένας ορισμός της επιθετικότητας"... Επομένως πρέπει να αναγνωρίσουμε στην επιθετικότητα -και κατ' επέκταση στη βία- τόσες διαφορετικές ποιότητες, όσες και το ανθρώπινο ύψος.

Η βία του κράτους δεν είναι τίποτα άλλο από μια αναγκαιότητα. Αυτό το τεράστιο τσιμπούρι, που ζει και τρέφεται μόνο από το αίμα του υπόλοιπου σώματος της κοινωνίας, δε θα μπορούσε καν να υπάρχει, χωρίς να επιβάλλεται δια της βίας. Όμως όταν ένα καθεστώς επιβάλλεται με τη βία, η βία είναι (δυστυχώς) ένα από τα μέσα που πρέπει να χρησιμοποιήσεις για να αμυνθείς και να το αντιπαλέψεις. Γι' αυτό όταν ο γερασμένος κόσμος βάζει εμπόδια στο δρόμο μας για την ελευθερία, η βία είναι μαγική.

Τα οδοφράγματα, οι φωτιές και οι πέτρες, στοιχεία πολλών έντονων κοινωνικών συγκρούσεων, δίνουν τη μυρωδιά της ανατροπής, της αποφασιστικότητας και της ανγότητας των ανθρώπων που θέλουν να τελειώσουν πλέον με τους βιαστές της κοινωνίας, το κράτος και την εξουσία.

Όντας πεπεισμένοι ότι οι δρόμοι προς την ελευθερία περνάνε και μέσα από την βία, αποφασίζουμε να ασκούμε, όταν επιλέγουμε, και φυσική βία. Όταν το αίμα των συντρόφων μας κυλάει, όταν οι ταλαιπωρημένες μορφές των αγωνιζόμενων είναι ορατές μόνο πίσω από τα κάγκελα ή καθισμένες στο ειδώλιο από όπου απολογούνται στη μιζέρια, εμείς δεν μπορούμε να καθόμαστε. Αντιτάσσουμε τη δικιά μας βία, στη βία της εξουσίας και του κράτους. Γι' αυτό όταν συνειδητά πυρπολούμε τις καρδιές των μητροπόλεων νοιώθουμε μόνο, αξιοπρέπεια, λιγότερο φόβο απ' όσο θα ήθελαν και πιο ανθρώπινο.

Αγωνιζόμενοι για την μέρα που θα κατακτήσουμε αυτόν τον κόσμο δίνοντας ένα τέλος στην οργανωμένη βία. Όπου οι άνθρωποι θα αυτοκαθορίζονται πέρα από κάθε επιβολή. Όπου η ελευθερία θα παράγει αρμονία και όχι η εξουσία συγκρούσεις.

Όσο για τους ψυχολόγους που μιλάνε εκ του ασφαλούς για "παιδιά χωρισμένων γονιών" και "διαταραγμένες προσωπικότητες", ας τους θυμίσουμε, για μια ακόμη φορά, ότι χωρίς αυτά τα "παιδιά χωρισμένων οικογενιών" θα δούλευαν ακόμα 14 ώρες και θα άκουγαν το πρωί στο ράδιο τον Παπαδόπουλο.

ΑΝΑΦΟΡΕΣ: 1. Ανατόλ Φρανς 2. Μαξ Στίρνερ "Ο Μοναδικός Και Το Δικό Του" 3. Metallica 4. Χορκχάιμερ "Το αυταρχικό κράτος" 5. Σύνθημα από τον Γαλλικό Μάη

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

για την εκδίκηση του ενστίκτου και της ζωικότητας

